

КЛЕЙ ХАРВИ

ИДЕАЛЕН ДЕН ЗА УБИВАНЕ

Част 1 от „Тайлър Ванс“

Превод от английски: Юлия Чернева, 1999

chitanka.info

*Благодаря на Бог
за двата безценни дара —
Неговия син и моя.*

*Понякога хапещият трябва да бъде ухапан.
Томас Д'Ърфи*

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга се появи на бял свят, благодарение на следните хора:
Баща ми Оди, който ме надарил генетично и с личния си пример с чувство за хумор.

Майка ми Леола, която винаги повдига самочувствието ми, когато проличат признаци на спад.

Съпругата ми Барбара, която ми даде любов, благословията да бъда баща, кураж и твърде дълго поемаше задължението да плаща сметките. Може би сега най-сетне ще купи онова канапе...

Синът ми Кристофър, който ме вдъхнови. Написах тази книга за него.

Сестра ми Ан, която ме укротяваше, когато налитах на бой като малък.

Макар че Господ ме е надарил с писателски талант, Ема Лий Лейн, учителката ми по английски в гимназията, ми отвори очите за този факт. И то по такъв начин, че да ме накара да пиша само за да й доставя удоволствие.

Приятелят ми Майк Холоуей, прототипът на Дейв Майкълс. Няма по-добър човек на света от него.

По азбучен ред: Дебра Бейкър, дребната дама с огромно сърце, която ме насърчаваше и съветваше по политическите въпроси; Нанси Холоуей, тиха и спокойна жена, която зарязваше всичко, за да даде мнение за напредъка на книгата ми; Деби Ортис, добросъвестен наблюдател за грешки, несъответствия в сюжета, граматически гафове и която винаги реагираше със смях на съответните пасажи; Бека Пауърс, поет, учен и драматург, която ме преведе покрай множество подводни рифове. Ако понякога съм пренебрегвал съветите на този ерудиран квартет, грешката не е тяхна.

Полицай Ед Хъмбърг, близък приятел, който стриктно проверяваше откъсите, свързани с полицейските процедури.

Малик Пиърсал, специалист по бойни изкуства.

Доктор Дейвид Бест преглеждаше медицинската ми езотеричност и отговаряше на въпросите ми по всяко време.

Елизабет Грант, приятелката ми от Тексас, която ме насърчаваше и ме запозна с главен агент Дейвид Смит. Всеки начинаещ писател би бил щастлив да познава човек като Дейвид.

И на последно място, но може би най-голяма благодарност изказвам на редактора ми Нийл Найрън. Дано книгата да оправдае доверието му.

ПРОЛОГ

Не исках да го застрелвам, наистина не исках. Сам си беше виновен. Не ми остави избор, след като насочи дулото на пистолета си право срещу мен и започна да крещи: „Излез от колата!“.

Бог ми е свидетел, вече съм убил достатъчно хора. Нощем често сънувам безплътните им сенки. Но винаги ясно виждам лицата им.

Вкъщи имам четиригодишно момченце, което ме нарича татко.

Преди шест месеца пиян шофьор прегази майка му.

Мина право през нея.

Три дни детето не обели дума. Когато на четвъртия проговори, само попита: „Защо?“.

Сякаш ме прободоха с нож.

А сега си имаме работа с човек, който можеше да убие баща му. Бум, без да му мигне окото.

Не...

1.

Свърнах с колата в паркинга на банката към банкомата и се озовах зад един олдсмобил с бронзов цвят, последен модел, паркиран малко встрани от гишетото, с работещ двигател. Автомобилът беше така спрял, че запушваше и двете платна. Странно. Вероятно шофьорът извършваше някакви операции с влоговете си и не беше забелязал, че човекът в колата пред него е приключил работата си в банката и е потеглил. Ако изобщо е имало такъв.

Протегнах ръка към копчето на радиото и рязко прекъснах нежните звуци на виолончелото на Йо-Йо Ма. Ауспухът на олдсмобила изкашля облак дим и сякаш сиво було се спусна за миг пред огнените лъчи на залязващото слънце. Изчаках няколко секунди, като едва се сдържах да не натисна клаксона. Тогава забелязах, че шофьорът нервно се оглежда като пуритан, попаднал на нудистки плаж. По всичко личеше, че е силно притеснен.

Покрай банката профуча полицейска кола с присветващи светлини, но сирената не беше включена. Катастрофа ли беше станала някъде? Появата ѝ оказа изненадващо въздействие върху шофьора на олдсмобила. Той настъпи газта, колата поднесе и потегли с бясна скорост, като остави след себе си две черни следи по асфалта. Няколко секунди по-късно олдсмобилът изскочи от паркинга и едва не се сблъска с един стар, ръждясал нисан на входа. Пътниците от последния автомобил яростно изругаха шофьора на олдсмобила и му показаха среден пръст. Този факт ни най-малко не го притесни и автомобилът профуча по улицата в посока, обратна на тази, в която отмина полицейската кола.

Странни работи ставаха наоколо.

От дете имам силно развито чувство за самосъхранение, което дължа до голяма степен на Чичо Сам, макар и при не дотам спокойни обстоятелства. По тази причина сега не се помръднах от мястото си. Вместо да придвижа колата напред до прозорчето на касиера и да изтегля парите си, аз се протегнах към жабката на колата и извадих

оттам автоматичен колт, четирийсет и пети калибър. Издърпах плъзгача, за да го заредя и опрях оръжието на десния си крак, като продължавах да го стискам. Зачаках.

Не се наложи да чакам дълго. От страничната врата на банката, приблизително на десетина метра от пикапа ми, изскочи средно висок мъж, облечен в спортен бледолилав клин, маслинозелено поло и оранжева шапка за ски. Държеше „Смит & Уесън 357 Магнум“ от неръждаема стомана. Прехвърлих колта в лявата си ръка и го скрих между себе си и вратата на пикапа, така че да не се забелязва. Стиснах волана и дадох на заден ход. По много причини не желаех да имам нищо общо с въоръжен грабеж. Трябваше да се измъкна незабелязано и най-подходящо ми се стори да се върна назад.

Лилавия Клин се вторачи към мястото, на което би трябвало да чака олдсмобила, тропна гневно с крак и по устните му успях да разчета присъщ за уличния жаргон евфемизъм за испражнение. Колоритно издокараеният нещастник беше доста притеснен.

Той сграбчи скиорската си шапка за горния край, яростно я изхлузи от главата си и пред мен се разкри рунтава черна брада, изпъстрена тук-там с посребрели кичури. На дясното му ухо гордо висяха четири, очевидно златни обеци, които обаче, на фона на грубото му излъчване имаха напълно противоположен ефект.

Направих всичко възможно да не се набивам на очи. Чудех се дали ще постигна успех, ако се сниша на седалката, бързо дам газ и изчезна от полесражението, без беззащитното ми тяло да бъде сполетяно от ужаса на няколко болезнени перфорации. Прецених, че шансовете ми са нищожни.

Ами ако бързо и рязко обърна? Тогава между мен и проклетия му пистолет щеше да има сериозно препятствие от метал, автомобилни гуми и тапицерия? Може и да се получи, разсъждавах аз точно в момента, в който той изкрещя:

— Излизай от пикапа!

По дяволите.

Имах две възможности. От една страна можех да пусна колта на пода и да отстъпя автомобила си, като се надявам, че този тук няма да ме застреля, да ме удари с пистолета по главата или да ме вземе за заложник. Подобна алтернатива беше в разрез както с достойнството ми, познанията ми относно човешката природа и разбиранията ми за

обществен ред, така и със значителния ми — макар и позабравен — опит в справянето с подобни ситуации.

Задействах вариант Б.

Прострелях го в брадата.

От силата, с която куршумът се заби в него, главата му отскочи назад. Залитайки, той пририта конвулсивно с десния си крак и се сгромоляса на земята, а револверът му издрънча върху асфалта. Не успях да наблюдавам самото му падане, тъй като бях прекалено зает да си обирам крушите от пикапа.

Тъкмо бяхме започнали да се опознаваме с моя човек, Лилавия Клин, когато страничната врата на банката се отвори с трясък. Тъй като нямаше вероятност маскираният мъж на входа да е управителят с моя лотариен чек в ръка, аз отново стрелях и после незабавно се хвърлих към спасителната дясна врата на пикапа. Показах се на висота.

Не повече от три секунди ми трябваша, за да офейкам от пикапа, но точно когато краката ми стъпиха на асфалта, над главата ми се изсипа дъжд от парченца натрошено стъкло. Докато градушката от деветмилиметрови куршуми унищожаваше старата ми тойота, аз се прислоних до предната дясна гума на автомобила, приклеknал плътно до земята. Звучи като узи, помислих си, като продължавах да се снишавам. Стрелбата спря също толкова внезапно, колкото и беше започнала, а в настъпилата гробна тишина се чуваше само острото потракване от сменянето на пълнителя. С патешко ходене се придвижих до предната броня. В същия момент прокънтя единичен изстрел. Проклетият куршум се заби някъде отстрани на пикапа, от което моторът на автомобила внезапно изхърка и спря. Сигурно бе уцелил резервоара. Е, по-добре него, отколкото мен.

Но защо само един изстрел? Автоматът ли е засякъл? Или мъжът има и пистолет, освен узито? Дали пък няма още един? Реших да рискувам и да надзърна от другата страна на пикапа. Леко подадох глава и после светкавично се дръпнах назад.

Видях дългуча да издърпва затвора на автоматичното си оръжие. Точно когато хвърлях още един, малко по-продължителен поглед, той дръпна спусъка, но в отговор се чу само едно звучно изщракване на ударния механизъм в празен патронник.

Явно не беше засякъл. Просто мъжът не бе пъхнал пълнителя докрай.

Докато вниманието му беше заето с непокорното му оръжие, подпирайки левия си лакът на фара, аз се прицелих към снежнобялото му яке и изкрещях:

— Хвърли автомата!

Но трудно се плаши човек, държащ узи в ръка. Той вдигна глава, вторачи се в мен и удари пълнителя с дланта на лявата си ръка. Пълнителят щракна и зае мястото си.

В момента, в който мъжът посегна да издърпа затвора, аз стрелях и го улучих в сърцето. Той се хвана за гърдите, залитна, като едва не изпусна оръжието си, и падна на колене. Дясната му ръка здраво стискаше автомата, от който върху асфалта се сипеха деветмилиметрови куршуми, придружени от смразяващата мелодия на насеченото тракане на дулото и от грозното свистене на рикошетите. Отново стрелях в него, като се надявах да спра пукотевицата, но вторият ми куршум не постигна очаквания ефект. Стрелбата секна едва когато мъжът се просна по лице на земята и не помръдна повече.

В продължение на няколко минути стоях и го наблюдавах, все още държейки го на прицел. Нищо не помръдваше в обсега на полезрението ми. Най-вече аз самият.

Изсвистяването на гуми ме накара да се опомня. Едно лъскаво червено волво комби изскочи от паркинга от другата страна на банката, рязко зави и за миг изчезна от погледа ми. От мястото, където стоях приклеknал, ми беше трудно да преценя още колко човека имаше в колата, освен шофьора, но трябва да бяха трима.

Изправих се, без да изпускам от поглед повалените нападатели. Полицейска кола с примигващи светлини върхлетя и спря на ивицата тревна площ, която разделяше паркинга на банката от улицата. Вероятно бяха повикани по сигнал за грабеж. Дали им бяха съобщили, че е прераснал в престрелка? Внимателно оставих пистолета си върху капака на горката ми изтерзана тойота и отстъпих встрани на прилично разстояние от оръжието. Нямах желание да ги изнервям допълнително в и без това нажежената обстановка. Вдигнах високо двете си ръце и зачаках до болка познатото, но вече позабравено усещане от повишен адреналин да отслабне.

2.

— Какъв казахте, че сте?

— Писател.

— Какъв по-точно?

— Ами, пиша романи, статии за някои списания, монографии.

— Какво пък е това?

— Сбит трактат на определена тема. Като лова на риба с мухи, например.

— И пишете за това?

— Не.

— Ами тогава защо го казахте?

— Няма значение.

Детектив Карл Макдъфи не прачеше от интелигентност. Той се наведе над единствената в стаята маса — мебел от метал, производство на някой промишлен завод, закована за пода — и кръстоса ръце пред хлътналите си гърди. Кичур дълга червена коса падна пред очите му. Отметна го небрежно встрани с показалец. Какво се бе случило със служебния устав? Ами с формалното благоприличие? Нали нищо не трябваше да възпрепятства зрението му?

До тази стая, намираща се в дъното на една от пристройките на сградата, ме придружи униформен полицаи, който впоследствие ме предаде в ръцете на червенокосия Макдъфи.

Няколко минути след престрелката районът на банката се изпълни с безчет полицаи, съпроводени от проблясващи светлини, свирещи гуми и щракане на подготвяно за стрелба оръжие. Аз стоях тихо и кротко до останките на преданата ми тойота, докато момчета и момичета с неумолими очи ме обградиха, претърсиха ме, идентифицираха ме по документи и ме подложиха на кръстосан разпит. Чувствах се като вещер, изправен пред Светата инквизиция.

След като се увериха, че съм подобаващо обезоръжен, обстойно изследван и изцяло на тяхно разположение, стълпотворението от пазители на закона насочи вниманието си към по-важните проблеми.

Малкото информация, до която успях да се докопам, докато чаках настрана да приключат разпитите, сочеше, че навалицата от свидетели е разказала следното: четирима мъже нападнали банката, двама от тях се опитали да избягат през западния вход на сградата, но срещнали значителен отпор при опита си. Единствено и само аз съм бил отговорен за осуетяването на плана им и следователно или съм „невероятно смел“ или „абсолютен идиот“, по диаметрално противоположните мнения на присъстващите. Останалите двама бандити отвлекли със себе си една злочеста касиерка и ключовете за колата ѝ, после офейкали през източния вход.

Като завършек дошъл и сърцераздирателния коментар на управителя на банката, малко пухкаво човече, което приличаше на професор, облечено в странен бледозелен костюм. Въпросът бил там, че въпреки усилията на „джентълмена с пикапчето“ (т.е. аз) да „осуети“ грабежа, две „отрепки на обществото“, уви, успели да измъкнат значително количество банкови запаси, „общата сума, на които тепърва ще бъде изчислявана“.

Накъдето и да се обърнеш, беше пълно с педанти.

Малко след печалната изповед на управителя ме откараха в полицейското управление и ме настаниха на сигурно място в мрачната стая за разпити, където се намирах в момента. Вътре, при добро желание, можеха да се поберат освен металната маса и трите стола с жълти пластмасови седалки във формата на лъжички за сладолед, и четири-пет човека. Бели стени, бял таван, звукоизолиран и покрит с плочки под, без прозорци и без врата. На дългата маса се мъдреха два алуминиеви пепелника, пакетче дъвки и задните части на Макдъфи.

Дали щяха да ме почерпят с дъвка? Най-вероятно не.

Единствената врата на стаята се отвори и вътре влезе едър мъж в сив костюм, розова риза и вратовръзка на разноцветни геометрични фигури. Ъгловатото му лице беше гладко избръснато, а косата му бе наскоро подрязана в къса пострижка, тип старши сержант. Щръкнали уши, сини очи, къси кебапчести пръсти и — както много скоро щях да разбера — примитивни обноски. Беше приблизително петнайсет сантиметра по-висок от мен — следователно около метър осемдесет и седем, а големите му крака, както при пумите, с лекота носеха тежестта на сто и петнайсет килограмовото му туловище. Значително количество златни бижута украсяваха този блюстител на закона, без

обаче да се подвизават на ушите или пък на носа му. Мъжът тихо прекоси стаята, заобиколи масата и седна на стола.

Големият човек проговори с дълбок, гърлен глас, който съвсем спокойно би могъл да принадлежи на някой ягуар, ако ягуарите можеха да говорят.

— Слез от масата, Карл.

Незабавно послушание. Макдъфи повдигна туловището си и се заусуква наоколо като млад пъпчасал тийнейджър на абитуриентски бал. Веднага ставаше ясно кой командва парада.

Гърленият глас отново се обади:

— Аз съм лейтенант Джон Т. Фанър, отдел „Убийства“. Както ми докладвах, вашето име е Тайлър Ванс. Нали така?

Мъжкар от класа. Явно възнамеряваше да ме стъпче. Е, ще я видим тази работа.

— Ще ми подадете ли дъвките? — попитах.

— Моля?

— Дъвките. Пакетчето на масата. Подайте ми го. Гърлото ми е пресъхнало.

Двамата се вторачиха в мен.

— Ако продължавате да ме гледате толкова страшно, мога да припадна от уплаха, да се сгромолясам на земята, да си ударя главата и да ми излезе цицина и тогава ще съм принуден да ви съдя. — Намерението ми бе да ги спечеля с шеговитото си остроумие.

— Заповядай, хитрецо — каза Макдъфи и ми подхвърли пакетчето.

Дали вече беше на моя страна? Е, все едно. Нали получих дъвките. Взех си една, пяхнах я в устата си и започнах да мляскам с удоволствие.

— А сега как се чувстваш? По-добре ли е гърлото ти? — попита ме лейтенант Джон Т. Фанър.

Дарих го с широка усмивка.

— Тогава предполагам, че можем да продължим. Бих искал да си поговорим за днешното ви убийство на двама ваши съграждани.

Изпръхтах от негодувание.

— Тези граждани — нарочно натъртих на втората дума — имаха огромно желание да ме застрелят. Поне единият със сигурност. Другият беше склонен да се задоволи и с пикапа ми.

— Явно намеренията им са се увенчали с успех, след като вие сте тук, а те не. — Той говореше като истински езиковед, правилно, без да употребява кратки, разговорни форми.

— Е, със сигурност пикапът ми вече не става за нищо — отговорих му злъчно аз.

— И точно как преценихте, че намеренията на първия мъж, освен незаконни, представляват заплаха и за вас самия?

— Онзи излезе от банката със скиорска шапка на главата, размахваше заплашително магнум с шест патрона и се озърташе наоколо за колата, с която би трябвало да избяга. Последната на свой ред беше офейкала светкавично малко преди това, оставяйки след себе си следи от каучук по асфалта. Всичко това ми се стори малко подозрително, а на вас?

— Откъде знаехте, че автомобилът, всъщност, е колата, с която би трябвало да избягат?

— Наблюдавах шофьора от мига, в който спрях зад него. Беше паркирал доста далече от банкомата, моторът работеше, а той непрекъснато се оглеждаше. Личеше, че е много нервен. Когато една полицейска кола изфуча по Корнуолис, той офейка яко дим. Появата на брадатия с маска и магнум 357 затвърди подозренията ми. Когато ми нареди да изляза от автомобила, аз се възпротивих.

— Определено сте го направили — каза Фанър.

— Ако е носил маска, храбрецо, защо няма дупка в нея там, където би трябвало да си го застрелял? — нападна ме Макдъфи.

— Защото я свали в пристъп на ярост, когато видя, че олдсмобилът е изчезнал — отвърнах аз. — Между другото, беше последен модел, може би на две-три години, меден или бронзов на цвят. Не запомних номера.

— Сигурен ли си, че беше олдсмобил, а не шевролет? — продължи да ме притиска Макдъфи.

— Е, не мога да бъда напълно убеден — казах аз, — но отзад с много големи букви пишеше О-Л-Д-С-М-О-Б-И-Л. Може да е бил и студейкър.

— И защо ще си прави труда да крие самоличността си, след като се излага на показ при най-малкия признак за нещо нередно? — попита Фанър.

— Не съм казвал, че мъжът пращеше от акъл. Явно беше луд. Може маската да го е боцкала. Откъде, по дяволите, да знам? Мислите, че съм стрелял прибързано?

— Не, нямах предвид това — каза Фанър. — Просто исках да чуя и вашата версия. Няколко свидетели подкрепиха показанията ви.

— Тогава защо още ме държите тук? — попитах аз и се изправих.

Макдъфи пристъпи към мен. Застана съвсем близо. Твърде близо, ако ме питате. Едно отдавна заспало чувство се надигна у мен. Стомахът ми се сви. Направих бърз оглед на физическите му данни и прецених вероятните му умствени способности, като търсех най-благоприятното място за евентуален удар срещу този титаничен противник, без това да се отрази на целостта на физиката ми.

Е, можех да допусна някоя и друга синина.

— Искам да знам — каза той и зае позата на накокошинен петел, защитаващ честта на кокошарника от натрапници, — защо простреля онзи фукльо в лицето, вместо да се целиш, например, в рамото? Явно си искал да го убиеш, а не просто да го спреш.

— Някога, Макдъфи, да си вадил пистолета си за нещо друго, освен да го почистиш? — Хвърлих му един печален поглед и поклатих глава. — Предполагам, не.

Лицето му се намираще на няколко сантиметра от моето, алено червено и разлютено. Целият трепереше от гняв.

— Макдъфи! — предупредително извика Фанър.

Но Макдъфи не помръдна. Бавно пъгнах ръце в задните си джобове. Не беше много безопасно да стоят отвън. Нямаше представа колко е уязвим, горкият надут наивник. Мислеше се за костелив орех, но не беше.

Фанър избута стола си назад и той изскърца по теракотения под. Детективът се обърна по посока на звука, след което отново се вторачи в мен, разкъсван между гнева и чувството за дисциплина. Пък и искаше да запази достойнство. В първия момент помислих, че ще замахне да ме удари, но после разбрах, че не би го сторил. Той се завъртя на пети и се отдалечи в ъгъла на стаичката, дишайки тежко. Все още не се беше укротил напълно.

Явно обичаше да го мислят за темпераментен и избухлив, особено с тази червена коса и всичко останало. Беше избухлив, но

точно колкото любителските фейерверки по Нова година. Съмнявам се, че дори и изваден от равновесие ще прибегне до насилие или нещо подобно.

Виж, Фанър беше съвсем друго нещо. Дори заспал, той беше по-опасен, отколкото Макдъфи в най-лошите си изблици на неконтролируем гняв.

— Само защото съм любопитен, бихте ли отговорили на въпроса на сержант Макдъфи, ако обичате.

— Имате предвид защо не съм се направил на супермен, не съм избил оръжието от ръката на злодея и не съм го цапардосал по мутрата?

Лейтенантът умело прикри усмивката си.

— Нещо подобно.

— Най-сигурният начин да станеш жертва в една престрелка — като не включваме варианта с вдигането на ръцете, подмокрянето на панталоните и кръсците „Помощ!“ — е да се целиш в крайниците на противника си, като се надяваш да не убиеш злодея, чието единствено желание е да те види мъртъв. Мъжът беше буквално на една крачка разстояние от мен, с пистолет в ръка и доста по-широко поле за действие от моето. Оръжието ми се намираще на пода до шофьорската врата, при това в лявата ми ръка, а на всичко отгоре нито можех да се движа, нито имах къде да се прикрия. Единственият ми шанс да оцелея беше да му видя сметката, при това светкавично. Така и направих.

— И още как — чу се от ъгъла гласът на Макдъфи.

— И вие обмислихте всичко това, докато онзи беше насочил пистолета си срещу вас? — попита Фанър.

— Да.

Той се вторачи изпитателно в мен, явно размишлявайки върху отговора ми. След това рече:

— Бих искал да ми кажете нещо повече за пистолета. Как се случи така, че ви се оказа подръка?

— Възнамерявах да осребря един чек за хонорар, който получих наскоро по пощата. И тъй като се отнасяше за сума от приблизително четири хиляди и петстотин долара, бях, да кажем, се подсигурил. Оръжието лежеше на седалката до мен.

Е, не беше точно на седалката, но се наложи да измисля тази малка лъжа. Носенето на оръжие в незаключена жабка на автомобила е

незаконно в моя щат. Но кой щеше да разбере?

— И какво сте възнамерявали да правите с четири хиляди и петстотин долара в брой? — попита Макдъфи.

— Мислех да си купя студейкър — отвърнах аз.

Той ме стрелна с изпепеляващ поглед. Опитах се да остана спокоен, нямах намерение да изглеждам изплашен точно пред тип като него.

В този момент се намеси Фанър:

— Да не би случайно да сте ветеран от Виетнам? Виждате ми се възрастен за Пустинна буря, освен ако не сте служили в гвардията или не сте от запаса.

Този поврат в разговора никак не ми се понрави, но успях изкусно да прикрия смущението си, прибегвайки до саркастична шеговитост.

— Благодаря. Постъпих в армията веднага след гимназията и служих осемнадесет месеца в Корея — 1973-та и 1974-та.

Сините му очи ме наблюдаваха изпитателно.

— В Корея през седемдесетте години. Тогава нямаше кой знае колко шумотевица там. Или поне не съобщиха нищо официално. В пехотата ли сте служили?

Кимнах притеснено.

— И през цялото време частта ви е била разположена северно от реката Имджин? Патрулирали ли сте някога в демилитаризираната зона?

Фанър не беше глупак. А очевидно бе и добре информиран.

— Не — излъгах аз.

— И никога при престрелка?

— Не. — Още една лъжа. Явно започваше да ми става навик.

— Хм — отговори той замислено, почесвайки се по ухото.

Не си въобразявах, че се е вързал на всяка моя дума. Подозираше, че крия нещо. И беше прав. Но нямах друг избор — информацията за действията ми в Корея беше секретна. Строго секретна. Разкриването на всякакви сведения — било то и най-оскъдните — пред цивилно лице, можеше да ме доведе до „Левънуърт“ или някой друг федерален дранголник. Не, благодаря.

Освен това, след тринадесет месеца при Чичо Сам — отговарях за чистката на нежелани елементи — бях развил изконна ненавист към

споделянето на подобни неща.

Отказах да продължа участието си в тайните операции в демилитаризираната зона на Корея дори под заплахата от военен съд и затвор, не поради психическа нестабилност, а заради дълбокото ми отвращение към военните задължения — чувствах се като жестоко, кръвожадно куче, обучено безмилостно да изстребва врага. Картините на нечовешките кръвопролития от службата ми като оперативен работник в „зоната“ все още ме преследваха. И никога нямаше да изчезнат.

— Предполагам, че свършихме — каза Фанър. — Действията ви могат да бъдат квалифицирани като случай на самозащита. Убийството е оправдано, като се имат предвид и показанията на няколко благонадеждни граждани. Доказателствата подкрепят това заключение. Вероятно ще бъде назначена комисия, която да изслуша показанията, но няма да се задълбочава в нещата. Това ще ви бъде от полза в случай, че член от семейството на убития се опита да ви съди за неправомерно убийство.

— Е, значи ще бъде подсигурен — казах аз.

— За съжаление, такива неща се случват непрекъснато. — С тези думи той подаде лапа и ние се здрависахме. Усетих болка, сякаш бях прищипал ръката си на вратата на колата. За щастие, лейтенантът не злоупотреби безкрайно с ръкостискането. Ръката щеше да ми трябва и по-нататък.

Той се обърна към Макдъфи:

— Осигури превоз за господин Ванс. Личният му автомобил, изглежда, е в неизправност. И сдържай нервите си, ако обичаш — каза Фанър, обърна се и излезе от стаята.

Макдъфи придоби изражение тип Клинт Истууд. Не че ми се подкосиха коленете от това, но ми костваше неимоверни усилия да се сдържа и да не се изсмея гръмко.

— Е, в каква посока си, самохвалко? — попита ме Макдъфи.

— Имаш адреса ми в доклада си. Кога ще си получа пистолета?

— Никога, но не си мисли, че аз съм виновен. Тук непрекъснато изчезват доказателства. Охраната не си гледа особено работата. — Той пристъпи по-близо към мен. — Пет пари не давам какво казва Фанър. Ти си едно наперено копеле и имаш нужда някой да ти изпусне въздуха. Да очистиш двама души и после да си тръгнеш най-почтено.

Дрън-дрън. Аз мога да го правя, но ти не. Излез отвън във фойето и изчакай. Ще намеря някой да те откара вкъщи. На новобранец няма да му пука кой е до него в колата. — Макдъфи приближи лицето си до моето и добави: — Обзалагам се, че съвсем скоро отново ще ни навестиш.

— Надявам се тогава да си си измил зъбите — казах аз и излязох от стаята.

3.

Изведоха ме през един от страничните изходи, за да избегна всякакви евентуални срещи с мотаещи се наоколо журналисти. Имахме късмет, защото на улицата не се забелязваха подозрителни лица и коли. Всъщност, това не ме учуди много, като се имаше предвид, че минава полунощ.

Един цивилен полицай ме закара пред дома на баща ми, изчака точно толкова, колкото да се увери, че съм стъпил на бордюра и няма да ми прегази крака, и отпраши. Дори не ми пожела лека нощ.

Е, не исках да му остана длъжник и не му магнах за довиждане.

Крайслерът на баща ми, както обикновено, стоеше паркиран под навеса. Необикновеното беше наличието на тумбест кафяв седан с военна регистрация, спрян зад него. Огледах го за няколко секунди и после се запътих към задната врата. Беше от автобазата във Форт Браг.

Чудесно.

Отключих вратата и влязох. Минах покрай кухнята и трапезарията и се озовах в хола. Баща ми Оди седеше в своя люлеещ се стол с чаша мляко в ръка. В другия край на стаята, на ръба на дивана, се бе настанил Руфъс Ърл Макелрой, полковник от армията на Съединените американски щати. Облегнал лакти на коленете си, той седеше в такава поза, сякаш всеки момент щеше да скочи и да извика: „Джеронимо^[1]!“. За последен път го бях видял преди двацет години, когато все още беше само капитан.

Честно казано, не ми беше липсвал ни най-малко.

Не можех да разгадая целта на това внезапно посещение. Започвах да се чувствам все по-угнетен и раздразнен. След един бегъл поглед, с който го удостоих с честта, че съм го познал, аз небрежно минах покрай него и се запътих към спалнята.

Синът ми, Кълън, спеше върху мекия като памук дюшек на огромната старинна спалня, принадлежала някога на баба ми и дядо ми по майчина линия. Наведох се и нежно го целунах по челото. По ухаещата на шампоан гъста кестенява коса разбрах, че съвсем скоро се

е изкъпал. Дишането му беше спокойно и равномерно, за разлика от това на баща му, а устата му беше леко извита в крайчетата. Очевидно изпитваше безкрайна наслада в страната на сънищата, из която в момента безгрижно препускаше подсъзнанието му.

Стоях до леглото и го наблюдавах как спи. Това дете беше смисълът на моя живот.

Чух как в другата стая полковник Макелрой се изправи и каза нещо на баща ми.

— Седнете, ако обичате. Той ще дойде след минута. В момента презарежда батериите си — чу се гласът на баща ми.

Военният измърмори нещо, но татко отново се наложи:

— Това е моят дом, полковник. Можете да избирате — или да седите и да чакате, или да си тръгнете — но няма да ви позволя да влезете в онази стая.

Татко беше седемдесет и две годишен старец с наднормено тегло. Полковникът изглеждаше поне двайсет години по-млад и в отлична форма. Явно бе останал верен на навиците си през годините. Въпреки това, обзалагам се, че Макелрой се подчини.

Целунах Кълън още веднъж и се върнах във всекидневната. Не се водеше никакъв разговор, който евентуално да прекъсна. Двамата мъже седяха един срещу друг, баща ми отпиваше от млякото си, а послушният полковник се взираше в празното пространство. Когато влязох, Макелрой отмести поглед, стана и се приближи към мен с протегнатата ръка. Аз погледнах към подадената ми ръка, но не я стиснах.

— Бих желал да знам какво искате от мен, полковник, преди да се ръкувам с вас, ако не възразявате.

Той отпусна ръката си, кимна любезно и се върна на мястото си. Седнах до него на дивана и кръстосах крака.

— Как мина в полицейския участък? — попита ме Макелрой.

— Какво правите тук? — върнах му аз жеста.

— Търся теб — отговори той, после се обърна към баща ми и многозначително добави: — Господин Ванс, ще имате ли нещо против да...

Баща ми го изпревари като се изправи и рече:

— Мисля да отида в спалнята и да погледам Джей Лено. Карсън Маккълърс^[2] вероятно ще гостува на предаването. — Той бавно и

спокойно се запъти към вратата като остави чашата с мляко на края на масичката.

— Нима в момента предават шоуто на Лено?

— Знаете коя е Маккълърс, така ли?

— Е, успех да издържа изпита по английска литература в колежа.

Но с големи мъки.

— Не обръщайте внимание на татко. Той се занасяше с вас.

— Сигурно е семейна черта.

— Не казвайте, че се отнася за мен. За бога, та аз бях покорен изпълнител на заповедите ви за унищожение на жива сила през всичките онези месеци в Корея!

— Покорен. Точно така. Това беше силната ти страна.

— Полковник, за какво конкретно сте дошъл?

— Както споменах, набърквам се във взаимоотношенията ти с властите.

— Откъде знаете, че съм се консултирал с органите на властта?

Той се изкикоти.

— Консултирал, а? Много смешно. Обади ни се твоята свръзка. Бил е информиран за престрелката пред банката.

— Какво означава свръзка? Кой, по дяволите, е моята свръзка?

— Когато напусна Корея през 1974-та, аз ти дадох едно име, в случай че се натъкнеш на трудности, свързани с военната ти подготовка.

Имах смътен спомен за нещо подобно, но бях забравил името на човека. Тъй като не бях очаквал никакви неприятности, свързани с военното ми минало, още тогава бях оставил името на господин Еди-кой-си на най-забутания рафт в картотеката на паметта си.

— Днешната случка в банката — продължи полковникът — е пример за онзи тип проблеми, които често ненадейно сполетяват твоите... ами, бойни другари. Точно заради това толкова изкъсо следим всички като теб.

— И кои по-точно са моите бойни другари?

— Сержант Ванс...

— Вече не съм сержант.

— Ванс... От войната в Корея, и Виетнам, разбира се, има само четиринайсет военни, получили обучение като твоето, и... същите възможности. Петима от тях още са живи, като броим и теб. Първият

налетя на неприятности само три месеца след приключване на военната си служба. Забърка се в някакво сбиване с ножове с трима мотоциклетисти в бар за стриптийз в Тълса. Двама от тях изкорми, а на третия счупи ръцете и изтръгна трахеята. А ножовете бяха техни, той нямаше оръжие. Въпросът беше, че нашето момче е предизвикало сбиването. Тримата били местни. „Седнали да пийнат и да се позабавляват“, както се изрази шефът на тамошната полиция. Имали кръвна връзка, твърде вероятно е да са били плод на кръвосмешение на рокери наркомани. И така, нашият човек беше окошарен, а ключът от килията потулен. Той обаче писал на баща си, пенсиониран старши сержант, който, неизвестно откъде знаеше за кашата, забъркана от сина му. Онзи звънна в Пентагона. Оттам издадоха заповед за незабавното изпращане на техен военен следовател, който да говори с шефа на полицията. Този дипломатически опит не се увенча с успех. Нашият приятел си остана в пандиза. Следователят отлетя обратно за Вашингтон да се посъветва с висшите офицери. Решиха, че рискът за нарушаване на сигурността е твърде голям и не могат да го поемат. Така че арестуваха един морски пехотинец, наистина гадно копеле, като го набедиха за пияница и размирник. Той се озова в потока от затворници заедно с нашия приятел. Последва ожесточена свада. От нея жив излезе единствено морският. Другите затворници твърдяха, че нашето бивше войниче предизвикало сбиването, но не било в състояние да го завърши. И така приключи всичко. Морският лежа още трийсет дена и изчезна. От затвора, от морската пехота и от страната. В момента живее в Шри Ланка с любезно осигурената му пенсия от благодарното американско правителство. Той беше член на нашия малък елитен клуб, един от най-добрите бойци, които някога сме имали. Както сам можеш да си представиш от твоята подготовка и опит, такъв човек е истинско съкровище — заключи Макелрой.

— Това, което се опитвате да ми кажете, е, че съм част от строго наблюдавана група и един от членовете на тази група е убил свой „колега“.

— В момента са останали четирима „възпитаници“. От Пентагона смятат за абсолютно належащо нито един от четиримата дори да не споменава за бойното си минало пред някой, който би могъл да изложи това пред обществеността. Войникът, предизвикал свадата с тримата рокери, е имал психически проблеми и от гледна

точка на сигурността е бил изпратен на безопасно, далеч от армията място. Но пак се наложи да внедрят свой човек в затвора. Нямаше друг начин.

— Не сте могли да знаете, че човекът ще се разприказва.

— Да, но съществуваше такава вероятност. Те не можеха да поемат риска.

— Стига с тези глупости! Кой са тези „те“?

— Всичко датира от края на петдесетте години, още преди аз да постъпя в армията.

Бързо обмислих изводите от гореспоменатата история и вероятната причина, поради която Макелрой държеше да ми я разкаже.

— Тогава сте дошли да проверите как бих реагирал и дали да ме отстраните.

— Сержант... Ванс, ние не се съмняваме в твоята лоялност. Никога не си извършвал нещо, което да предизвика и най-малкото съмнение. През всичките двайсет години. Тук съм единствено, за да ти предложа помощ, която може да ти е необходима. Всъщност, вече ти помогнах до известна степен.

— Как?

— Ченгетата не те разпитваха твърде дълго, нали?

— Не. И се чудех защо.

— Е, сега вече знаеш. Представих им нареждане от по-висша инстанция. От Форт Браг, разбира се. Можеше и да не съм аз. Просто имам връзки със Специалните части. И тъй като съм бил твой командир в Корея, целесъобразно беше аз да се запозная с проблема.

— Значи омайвахте със сладки приказки ченгетата, докато ме държаха изолиран цели четири часа в управлението.

— Точно така.

— И им казахте да ме оставят на мира, да не се престарават или направо да ме целунат отзад.

— Накратко казано, да.

— На Фанър това сигурно му се е харесало — измърморих аз.

— На кого?

— Джон Т. Фанър, лейтенант от отдел „Убийства“, от бързо загряващите. Изключително съвестен полицаи. Обзалагам се, че в момента скърца със зъби от яд.

— Имай предвид — каза полковникът, — че онази малка сценка на строги полицаи е по предварителен сценарий. Ти просто си се защитавал. Ченгетата са те гълчали единствено от благоприличие. Нали трябва да поддържат престижа си пред обществеността. Но не е съществувала никаква опасност да те арестуват. За теб са се застъпили шестнайсет свидетели.

— Тогава защо си направихте труда да се намесите?

Той се изопна, почеса се по главата и нищо не отговори.

Просветна ми.

— Изплашили сте се, че съм се показал много сръчен. Сам, срещу двама гадни фукльовци, застрашаващи живота ми. Единият дори с автомат. А аз да ги просна и двамата. Само с три изстрела, при това последният ненужен. Способен ли е среднестатистическият американски гражданин, дори някой изкусен стрелец, да извърши подобен подвиг? Не е много вероятно. Онези от високите постове са решили, че от местната полиция могат да станат прекалено любопитни, да се поровят из миналото ми и да открият някои пикантни подробности, отнасящи се до военната ми кариера, нали? Изпратили са теб, за да провериш как стоят нещата, да спреш разследването още в зародиша му, ако е възможно, а ако не, да прецениш вероятните последици.

Личеше си, че се чувства неловко.

— Ами ако бях разкрил душата си, полковник Макелрой? Ако бях разказал за ужасното си минало? Ако бях посочил дати, подробности, имена, ако бях разобличил кървавите ни наказателни акции?

— Тогава вече щеше да си във федералния затвор, обвинен в нарушение на Закона за служебната тайна.

Бях негов и той го знаеше.

— Това приятно посещение няма нищо общо с някакво предложение за помощ от ваша страна. Просто началниците ви са искали да ми напомнят, че е по-добре да си държа устата затворена във връзка с определени мръсни, съмнителни и абсолютно незаконни военни операции, проведени преди две десетилетия, в случай че съм забравил. Е, полковник, можеш да докладваш, че не само аз ще си мълча, но и на самата общественост изобщо не й дреме. Освен това, и аз самият не бих искал никой да знае в какво съм бил замесен.

— Това е добре — каза той и се изправи. — Погрижи се да спазиш обещанието си.

Изпратих го до вратата. Тръгна си, без да ми пожелае „приятни сънища“.

Татко явно беше чул затръшването на входната врата, защото когато се обърнах, той вече стоеше до камината с угрижено изражение.

— Какво ще кажеш да поговорим?

— Разбира се, татко. Да седнем.

Така и направихме, аз в креслото до камината, а той — в любимия си стар люлеещ се стол.

— Синко, всичко наред ли е?

— И още как. Имам парченца стъкло в косата, една-две драскотини, но това е всичко. Нищо ми няма.

— Знаеш, че не това имах предвид — скастри ме той. — След като се обадиха от банката, изключих телевизора. Не исках Кълън да гледа баща си по новините в шест, със суетящи се наоколо ченгета. Щеше да се пита какво си направил или какво са ти направили. Можеше да се изплаши малкият.

— Направил си каквото трябва. Винаги постъпваш правилно, когато се отнася до Кълън.

— Винаги съм се опитвал да е така и що се отнася до теб, докато растеше.

— Зная, татко. По-голямата част от конфликтите ни бяха по моя вина. Когато станеш юноша, изведнъж решаваш, че морето ти е до колене. Най-малко десет години ти трябва, за да осъзнаеш в какви дълбоки води, всъщност, плуваш.

— Онова, което ме притеснява — започна той, — е как ще ти се отрази цялата тази врява. Спомням си, когато се върна от Корея, сякаш носеше целия свят на раменете си. С майка ти не можехме да спим нощем, измъчвани от притеснения. Върна се напълно съсипан от задокееанската си служба. С течение на годините живна малко, но никога не стана предишният. Женитбата ти с Тес оказа благоприятен ефект върху теб, но с Кълън дойде големият обрат. Загубата на Тес ме накара да си задам въпроса дали ще можеш да устоиш на непоносимата скръб, или ще рухнеш. Трябваше да бъдеш силен заради

Кълън. Единствен ти му беше останал. И се справи отлично. Грижеше се за малкото си момченце по най-добрия начин, възможен за един мъж, въпреки че не можеше да заместиш майка му. И все пак, нищо от случилото се не беше по твоя вина. За днешната престрелка може би не си виновен ти, но ти беше човекът, който ги уби. Няма да ми е приятно, ако отново те видя такъв, какъвто беше след Корея, унил, потънал в мрачни мисли. Ти така и не ми разказа много за нещата, които сте вършили там, но не би трябвало да има сериозни проблеми след шейсет и осма, когато комунистите дойдоха на юг и нашите момчета на Пуебло бяха арестувани и хвърлени в затвора. Спомням си, че брат ми Джеймс изглеждаше по същия начин, когато през четирийсет и пета се върна от Тихия океан. Престана да ловува, ей така, изведнъж, макар че от това беше си изкарвал прехраната през целия си живот. И изобщо не искаше да говори за войната. Близо трийсет години по-късно синът ми заминава отвъд океана, а когато се прибира вкъщи прилича на развалина, но не иска да признае защо. Също зарязва лова, дори и на катерици. Затова реших, без някога да го споделя с майка ти, че си вършил незаконни неща и то, свързани с убийството на хора. Само това трябва да е било. Сега си почти същият весел и шеговит човек, какъвто беше като младеж, вероятно дори отново ловуващ, така че и Кълън може да опита. Не искам всичко това да отиде на вятъра заради някакви си нещастни обирджии, които са се опитали да те направят на решето.

Това беше най-дългата реч, която някога баща ми бе произнасял.

Отидох при него и го потупах по рамото. Престорих се, че не съм забелязал навлажнените му очи.

— Всичко е наред, татко. Добре съм.

Но не бях.

По-късно същата вечер, когато баща ми вече си беше легнал, аз седях сам на задната веранда, леко се полюшвах в люлката, заслушан в звуците на нощта и бавно отпивах от третата ми за тази вечер чаша горещо кафе. По ръката ми преминаваше приятното усещане от допира до чашата с топлата течност, а ноздрите ми с наслада вдъхваха острия, специфичен аромат на кафето. Изпълнен с угнетяващи мисли, аз седях и прехвърлях в ума си събитията от деня. Бях реагирал инстинктивно

пред банката и сега на съвестта ми тежеше смъртта на още двама мъже. После и неочакваното посещение на Макелрой — сякаш миналото ми се стовари върху мен рязко, тежко, пропито с кръвта на Корея...

На вратата се похлопа. Едно лекичко, тихо чук-чук, което добре познавах.

— Влизай, Дейв — подвикнах аз.

Вратата се отвори, изскърцвайки на ръждясалите си панти и зад нея се появи Дейвид Майкълс, който бавно и спокойно прекрачи прага. Висок над метър и осемдесет, тежък над сто килограма и нещо повече от приятел. Красивото му лице беше придобило мрачно изражение, непривично за него. Той беше вторият човек след Кълън, който почти непрекъснато се усмихваше.

Грамадата се отпусна до мен на люлката в поза тип закотвена лодка. Желязна, не дървена. Образец на стабилност.

— Защо си толкова намръщен? Аз съм онзи, на когото днес се наложи да се разправа с двама гангстери — поздравих го аз с повече сарказъм в тона, отколкото възнамерявах.

— Мислиш да си го изкараш на мен, така ли?

— Извинявай.

— Няма нищо. Оди ми се обади веднага след като си му телефонираше от банката. Бях в склада и работех върху една партида телевизори. Каза ми, че не иска да го разбере от радиото. Тактичен човек е този твой баща. И ето ме тук. Дошъл съм да ти предложа помощта си. Когато пристигнах — продължи той, — имаше един военен автомобил, спрял на алеята. Паркирах в края на улицата, върнах се пеша дотук и слязох на подземния етаж. Там се настаних в онзи стар шезлонг и зачетох статията ти в последния брой на „Пийтърсънс Хендгънс“. Обзалагам се, шефът на компанията ще се обади на издателя ти и ще вдигне врява до небесата. Както и да е. Когато светлините на някакви фарове осветиха за момент прозореца ми, реших, че заседанието е приключило и гостът или гостите са си отишли.

За момент настъпи мълчание. Подозирам, че и двамата бяхме обзети от сходни, далечни и неприятни спомени — неговите, свързани

с една азиатска страна, моите — с друга. С Дейв можехме да прекараме часове заедно и да черпим удоволствие от присъствието на другия, без да имаме нужда да разговаряме. Това е така още от времето, когато бяхме в трети клас при госпожица Флендърюърт. Винаги се защитавахме един друг в някоя момчешка свада. По-късно, като млади вълци, преследващи сърна, разпалено ловувахме из горите. Сетне заминахме поотделно да водим битки в далечни и непознати земи, откъдето се върнахме в добро физическо здраве, но с много дълбоки рани в душите. След това, вече прехвърлили трийсетте, се състезавахме с мощните си ямахи, заплаха за обществения ред. Неговата беше „XS 1100“, а моята — „V-Max“. Препускахме с бясна скорост.

Тогава се появи Кълън. Реших, че един ден той ще поиска неговият старец да го види дипломирал се, така че се отказах от мотора. Не без съжаление, разбира се, но нямаше начин, детето не беше молило да го раждат. Съседката ме поздравя за това, че съм подал ръка на отговорността и благоприличието, но това, което всъщност ценеше, беше тишината и спокойствието.

Дейв прекъсна мълчаливото ми вглъбяване.

— Какво те притеснява за вчерашните събития?

Не отговорих.

— Кажя ми.

Опитах се да събера мислите си.

— Когато се върнах от Корея, ти разказах какво се случи там. Не всичко, но достатъчно, така че сам да се досетиш за останалото. След Виетнам ти също беше мрачен, явно си имал подобен проблем.

Той кимна.

— Е, и какво от това? Защо си седнал да се измъчваш за онова, което се случи в банката? Това искам да разбера.

— От другата страна на океана по принцип аз бях мишената, по мен стреляха, мятаха гранати, за мен залагаха мини. Винаги числено превъзхождан, аз се изправях лице срещу лице с мъже, чиято единствена мечта беше да видят одраната ми кожа, забита с гвоздеи на стената. Но днес беше различно.

Погледнах часовника си. Един и четвърт.

— Е, всъщност вчера. На първия, когото прострелях, не дадох никакъв шанс, дори най-нищожния. Той дори не ме заплаши или поне

не го изрече. Само ми каза да изляза от пикапа.

— Тези угризения са безпредметни и ти го знаеш — намеси се Дейв. — Онзи тип е бил с пистолет в ръка. Не мислиш ли, че е щял да го използва? Всяко друго поведение би било пълна лудост. Кълън има нужда от баща, а не от снимка на бюрото си. Направил си необходимото, за да останеш жив. А сега ми говориш, че си прекалил с горкия негодник.

— Когато взех решението, сякаш нещо щракна в главата ми. Реших, че единственият начин да оцелея, е да го ликвидирам. Така че го прострелях, просто ей така... — Щракнах с пръсти. — Без да се замислям, без никакви угризения. За момент сякаш отново бях в Корея, радостен, че съм останал жив. Мислех си, че съм оставил всичко това далече в миналото.

— Кое това?

— Способността да отнемам човешки животи и след това да махвам с ръка, сякаш е нещо най-обикновено.

— Ясно. Мислиш, че си ужасен човек и си прибързал в действията си срещу онзи мъж. А той е бил просто един тип, на когото не му е провървяло в надпреварата кой ще стреля пръв.

Дейв обърна лицето си към мен и стовари тежката си приятелска ръка на рамото ми.

— Тайлър, приятелю. Ти може и да си добър, но не си твърде добър. Никой не е. Жив си благодарение на здравия си разум. Не си имал лоши намерения. Той е имал, поне в някаква степен. Винаги, когато погледнеш Кълън, трябва да благодариш на Бога за онова — каквото и да е то, което застава между теб и „правилния избор“. Без него синът ти вече сигурно щеше да е сирак. Освен това, не ти си накарал онзи смотаняк да се спре точно на теб. Той сам те е избрал.

— Той не знаеше в какво се забърква — казах аз.

— Напротив, знаел е. Просто не е подозирал с кого ще си има работа. Но било каквото било. Приеми го и продължавай напред. А и сигурно няма да му бъде скучно сред колекцията ти от човешки дивеч.

Така си беше.

[1] Името на вожда на апахите Джеронимо (1829 — 1909) се използва от американските парашутисти през Втората световна война като боен възглас и става част от всекидневната реч. — Б.пр. ↑

[2] Авторката на романа „Сърцето е самотен ловец“. — Б.ред. ↑

4.

— Татко, дават те по телевизията!

— Хм...

— Татко! Дядо каза да те събудя. Дават те по телевизията.

Претърколих се по гръб и извадих края на възглавницата от устата си.

— Татко!

— Буден съм.

— Но на телевизията си ти. Дядо записва предаването.

— Красив ли съм?

— Не. Отегчен.

— Ооо...

Е, и това беше нещо. Поне не изглеждах мъртъв.

Много щедро от страна на Кълън да ме остави да поспя още час и половина. И тъй като рядко позволяваше на слънцето да се събуди преди него, и тази сутрин имах щастието сънят ми периодично да бъде прекъсван от шумната му игра. Но бях свикнал и успявах да подремна, докато детски колички шумно пълзяха по мебелите във всекидневната, хеликоптери бучаха и се виеха из трапезарията, а Конан Варварина въртеше меч.

Трябваше да положи известни усилия да склоня отпуснатото си тяло да заеме вертикална позиция, след което надянах един от халатите на баща ми. Той имаше общо два. На мен се падаше онзи, върху който несдържаните „излияния“ на бебето Кълън бяха оставили своите отпечатъци. Съпругата ми имаше силно развито чувство към екологично чистите памперси, които макар и меки и удобни, бяха твърде пропускливи.

Отидох в кухнята и като издирих нужната посуда, се заех да приготвя бъркани яйца. След малко при мен нахлу Кълън и плъзгайки се по пода, се спря чак при плота. Погледа ме известно време как бъркам в тигана с дървена вилица и каза:

— Може ли малко и за мен? — После явно се сети нещо, защото добави: — Моля те.

— А къде са ми целувката и прегръдката за добро утро?

Наведох се. Ръчичките му се обвиха около врата ми и здраво ме стиснаха, а малките му устнички се долепиха до моите. После той изхвърча от кухнята и се провикна през рамо, докато изчезваше в голямата спалня:

— Малко по-рохки. И със сол, но без черен пипер, моля. — Думите му прозвучаха, сякаш понесени от вятъра, постепенно заглъхващи с отдалечаването му.

Счупих още едно яйце с една ръка, както ме бе учила Тес. Тя беше магьосник в кухнята. Майка ѝ се бе погрижила за това.

Но за доктората по история Тес се бе погрижила сама.

Чух, че вратата на задната веранда се тресна, след това и вътрешната врата. Тихо потракване на високи токове на жена.

В кухнята се появи Етъл Кълоуи, бабата на Кълън по майчина линия. Моята тъща. Черният облак на ясното небе над баща ми.

Погледът ѝ спокойно можеше да олющи боята от някоя алуминиева повърхност. Заговори през зъби, изплювайки всяка дума, сякаш имаше гранясал вкус.

— Чете ли днешния вестник? — Малки гневни петънца танцуваха из очите ѝ.

— Не. Татко не се е абонира. Какви ги е сътворил този път Джес Хелмс?

Тя запрати клюкарския вестник на плота и изсъска: „Безропотен изпълнител“, врътна се и излезе от кухнята да търси Кълън. Татко сигурно я беше чул да влиза и се бе измъкнал през предната врата. Страхливец.

Завъртях вестника така, че да го прочета, без да получа главоболие. В горната част на първа страница на „Хералд Трибюн“ имаше статия от три колони, посветена на мен. Беше придружена с моя снимка, на която приличах на бивш рецидивист с махмурлук. Даваха се точни подробности за грабежа, престрелката, отвличането на Фелисия Хъчинс и светкавичното бягство.

През цялото време се намекуваше, че ако не се бях защитавал с такава страст, горката, безпомощна госпожица Хъчинс нямаше да пострада, а само парите да изчезнат.

За момент се замислих дали това беше възможно. Вероятно не. След като нападателите са напуснали банката от другия изход, значи не са били много заинтересовани от мен.

По-нататък историята продължаваше с кратки изблици на негодувание срещу това, че полицаите не са ме задържали, а само са ме разпитали и освободили. Явно авторът е останал сляп за факта, че дузина свидетели оправдават действията ми. Изненада!

Не бях очаквал друго от „Хералд Трибюн“, но въпреки това се ядосах.

Извадих яйцата от тигана, изсипах ги в две чинии и се провикнах:

— Кълън, яйцата са готови! — Зачаках звука от приближаващи се стъпки.

Но не чух нищо.

— Кълън! Яденето ти ще изстине!

— Защо крещиш? — чух гласа му съвсем близо до мен.

— Извинявай, помислих, че си в предната част на къщата с баба.

Домът, в който израснах, представляваше несиметрична постройка с няколко пристройки. Всички стаи имаха поне две врати, като повечето бяха междинни. Представете си един лабиринт във формата на подкова с размити очертания и с ограда, свързваща отворените краища. Моят дом е нещо подобно.

— Дойдохме през банята — каза той, — нямаше нужда да викаш.

— Сядай. — Посочих чиниите. — И яж.

Така и направи. Обърна се към баба си:

— Ще хапнеш ли малко яйца? Препечена филийка? Кафе?

Тя се настани на стола до него и отговори:

— Мисля, че бих предпочела чаша чай.

Разбира се, че щеше да поиска чай. Така щях да се ангажирам с приготвянето му и яйцата ми щяха да изстинат.

— Къде е татко? — предпазливо попитах аз.

— Сигурно ме е видял да спирам с колата и се е изнизал през предната врата. Не го виня. Имам да уреждам лични сметки с него. Но това теб не те засяга. Чете ли историята на онзи плондер?

— Какво е плондер? — попита синът ми с пълна с яйца уста.

— Голям човек — направи се на остроумна баба му. — А сега яж и остави възрастните да си поговорят.

— Да, прочетох я. Типично за Рита.

Дамата, за която говорех, Рита Снайпс, беше състудентка на Тес в университета на Северна Каролина. Беше ниска и пълна, около трийсет и пет годишна кореспондентка, чиято злъчна проза неведнъж бичуваше невинни души по страниците на вестника. Всеки, който имаше нещо общо с ловуване или друг тип стрелба, често биваше поразен от отровата на нейното безмилостно перо. Нещата имаха своя предистория. Почеркът ѝ, според Тес, бил толкова нечетлив, че дори тя самата не можела да разгадае бележките си от лекциите и се наложило след първия семестър да си вземе диктофон. И оттам се започнало.

Госпожа Снайпс бе заподозряна, че взема подкупи, а всеизвестен факт бе, че е лесно податлива на алкохол.

При всякакви обстоятелства.

Етъл наклони царствено глава към мен и многозначително повдигна едната си вежда. И въпреки че този унищожителен език на тялото беше свел много индивиди от мъжки пол до жалко подобие на същия инак горд вид, аз не трепнах.

— Какво нахалство! — възропта тя. — „Изложил на опасност много невинни случайни свидетели.“ А според нея какво е трябвало да направиш? Да паднеш на колене и да молиш за милост? Зарежи чая! — С тези думи тя се протегна да целуне Кълън по бузата, без да обръща внимание на полепналите в съседство остатъци от яйца и се надигна да си върви. Излезе през задната врата, търсейки жертва, върху която да излее гнева си.

Надявах се татко да се е разходил до езерото.

С изключение на милион позвънявания от доброжелатели, зложелатели и един застрахователен агент, остатъкът от деня мина мирно и тихо. Нито дума от полицията за това кои са били нападателите ми или, евентуално, деца на чии родители са били.

Прекарах два часа в уединение, изпълнявайки всекидневната си физическа програма. Първо, направих своята тай чи ката, но не толкова плавно, колкото би трябвало. След това три серии лицеви опори на една ръка и четири серии от набирания, всяка по двайсет и пет. Последните две серии направих с вързана на краката десеткилограмова гира. Петстотин изпуквания на тялото, получени в

изпънато легнало положение на тялото по гръб с кръстосани при глезените крака и ръце зад главата. Без постелка.

Не бях ли здравеняк? Голямата буря, която се задаваше, изобщо не можеше да ме уплаши. Свещичките на тортата за рождения ден трябва да се духнат, а не да се изядат.

Завърших с двеста и петдесет коремни преси, като под брадичката си държах дванайсеткилограмова плочка за по-голямо удоволствие. След достатъчно подскоци на въже, които поддържаха краката ми силни и жилави, доवлякох своите осемдесет и три килограма под душа почти толкова изморен, че да не мога да се насапунисам както трябва.

Следобед с Кълън взехме колата на баща ми. Запалих стартера и по радиото прогърмя гласът на Ръги Лимбо, който водеше истинска словесна престрелка с някаква либерална учителка от Демойн по въпроса какво ниво на доходите определя един човек като „богат“. Според нейните представи, аз би трябвало да съм богат.

Права беше.

Протегнах се и положих ръка върху съкровището си. Той ми отвърна с усмивка.

— Може ли да пусна малко музика?

— Разбира се!

С малкия си показалец той натисна копчето за дълги и къси вълни и гласът на Ренди Травис изпълни купето на колата.

— „Всички мислехме, че сърцето му е от твърда скала. Но това беше много преди да открием обвивката.“

В края на песента се намеси Род Дейвис и се опита да ми продаде шевролет. Изключих радиото, за да избегна изкушението.

— Защо сме взели колата на дядо? — попита Кълън.

— Пикапът ми е доста надупчен от инцидента пред банката.

— Аха, стрелбата! Обичам тази кола. Дали ще могат да я поправят?

— Съмнявам се.

— Защо всички онези полицаи по телевизията ти бяха ядосани?

— Това е едно от нещата, в които полицаите са майстори. Да изглеждат вбесени от някого.

— Отначало, когато те видях по телевизията, се изплаших. Малко. Затова влязох съвсем лекичко на пръсти в спалнята и те погледах как спиш. Устата ти беше отворена. Така ли трябва да спи човек — с отворена уста?

— Както му е удобно.

— Ами ако някоя буболечка се промъкне вътре?

— Тогава не дъвчи.

— Пфу! Както и да е. Гледах те доста време и ти изглеждаше добре. Така че тихичко излязох от стаята и се върнах да погледам още малко телевизия.

Кълън се умълча за известно време.

— Ами ако онези мъже те бяха застреляли?

— Но не можах. Опитай се да не мислиш за това.

— Но биха могли. Нали?

— Възможно е.

Той откопча предпазния си колан и се плъзна по-близо до мен, склони глава на рамото ми и обви малката си ръчичка около ръката ми.

— Знам, че мама е на небето при Господ и по всяко време ме гледа отгоре и все още ме обича. — Гласът му заглъхна. — Но аз не мога да я видя, освен тук — и посочи слепоочието си. — Няма да го понеса, ако и ти си отидеш като мама. Няма да мога.

Кълън потърка буза в ръката ми.

— Тогава ще стоя тук.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Той се унесе и заспа, облегат на ръката ми. Когато си бяхме отново вкъщи, изключих телефона и последвах примера му. Справих се отлично.

Станахме чак към шест часа вечерта. Направихме си сандвичи и седнахме да гледаме новините. Някои от каналите ме изтъкваха като герой, други като престъпник. Точно както очаквах.

Кълън изглежда се отегчаваше от целия този интерес от страна на медиите. Изобщо не го беше грижа какво говорят, тъй като вече си имаше изградено мнение за мен.

Похапвайки оризови и царевични пръчици, гледахме „Извънземното“. Правехме го два пъти годишно и накрая, както обикновено, и двамата циврехме.

Измих си зъбите, включих отново телефона и оправих леглата. Сложих Кълън да си легне, изчаках го да каже молитвата си и после му четох, докато заспи. Тъкмо проверявах повторно вратите, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— Господин Ванс, моля.

— Имате го.

— Все още не. Но ще го имам.

— Моля?

Щрак. Връзката прекъсна.

Гласът беше баритон, със силен, непознат за мен акцент, спокоен, уверен, заплашителен и мелодично звънлив, което предполагаше добро образование.

Това не ми хареса.

Съобщих на полицията, взех спящото телце на Кълън и го преместих в моето легло. От сейфа за оръжие се появи един деветмилиметров „Ругер П-94“. Заредих го, оставих го на нощното шкафче, така че да ми е подръка, и сложих до него още два допълнителни пълнителя.

Стоях буден цяла нощ. До сина си. Изобщо не мигнах.

5.

— Ще имам ли нова майка?

— Я виж ти, защо ми задаваш такъв въпрос? — Обядвахме, ако може така да се нарече. Аз пиех следобедната си чаша кафе, а Кълън се опитваше да ме забаламоса с разговор, за да не изяде боба си.

— Бари казва, че ти и майка му излизате от доста дълго време и че ще се жените. Тогава тя ще е новата ми майка, а Бари ще ми стане брат.

Майка му почина преди по-малко от година и той все още не беше готов да приеме заместница. Нито пък аз имах намерение да му осигурявам такава, въпреки проявения наскоро (от две седмици насам — „доста дълго време“ според Кълън) най-обикновен интерес от моя страна към майката на едно от най-близките му съседски приятелчета. С Кълън бяхме партия, чувствахме се щастливи заедно, бяхме си опора в сполетялото ни нещастие, а грижовната помощ в отглеждането му от страна на баща ми и тъща ми беше белязана с всеотдайна любов. Със сигурност обичах компанията на жените, но не изпитвах непреодолима необходимост да започвам нова сериозна връзка.

Освен това, не познавах нито една жена, която би казала „да“ на евентуално предложение от моя страна.

— Синко, никога няма да имаш нова майка. Може да имаш мащеха, ако реша някой ден да се ожения, но твоята истинска майка е само една. Някоя жена не може да заеме мястото ѝ.

— Какво значи да излизаш с някоя?

— Ами това е, когато възрастните отиват в някой ресторант да вечерят заедно или пък ходят на кино.

— И се целуват?

— Не е задължително, но ако се харесват, го правят.

За момент той обмисли чувотото.

— Ако излизаш с някоя жена дълго време, трябва ли да се ожениш за нея?

— Не, въпреки че някои от тях гледат на това по различен начин.

Малкото му челце се свъси замислено.

— Значи няма да се ожениш за госпожа Кранфорд?

— Не. Всъщност, нямам намерение повече да излизаме заедно.

Лицето му се проясни, нямаше и следа от доскорошната напрегнатост.

— Това е добре.

— Защо?

— Не ми е много симпатична, въпреки че никога няма да го кажа на Бари. Може да го засегна.

— А ти не би искал да го правиш.

— Така е. Аз много го харесвам.

— Е, тогава какъв е проблемът с госпожа Кранфорд?

— Очите ѝ са прекалено дълги.

Захапах горната си устна, опитвайки се да не се разсмея. Никак не беше лесно. После с всичката сериозност, на която бях способен, попитах:

— Какво имаш предвид?

Той разбърка с лъжицата боба си, смръщи се, хапна малко, отново се смръщи и каза:

— Тя вижда всичко, което правим с Бари, дори когато сме много далече от нея. Онзи ден бяхме в къщичката на дървото и играехме на Пауър Рейнджърс и аз извадих снимката на Бъз Олдрич...

— Олдрин.

— Олдрин. За да го покажа на Бари, а той искаше да ги разменим...

— Срещу какво?

— Солети. Онези правите, тънките, а не фигурките, но по тях не беше останала много сол, защото Бари ги беше облизал, преди да ги прибере в джоба си. Моля те, не ме прекъсвай повече.

— Извинявай.

— Няма нищо. Та тогава госпожица Кранфорд извика: „Да не си посмял да дадеш на Кълън от тези солети! Лапал си ги!“. — Той безупречно изимитира майката на Бари, като постави ръцете си пред устата във формата на мегафон. — Ето така, нали се сещаш, много силно викаше. Знаеш колко е далече къщичката от задната им веранда. Тя наистина може да вижда много надалече. Страшничко е.

Той отново се наведе над боба си със застрашително изражение на лицето, а аз отпих глътка кафе. Вдигна изпълнен с молба поглед към мен, след това отново се вторачи в купата си.

— Трябва ли да изям всичкия боб?

Виждах в него себе си като малък. Аз също мразех да ям боб.

— До последното зрънце — казах аз със свито сърце.

Той потрепери от отвращение.

— О, татко! Мразя боб.

— Знам — отвърнах аз.

— Ти го изяж. — Упорито дете. Едно от привлекателните му качества. Очевидно, наследено по майчина линия.

— Вече си изядох порцията.

— Защо трябва да ям боб? Не мога ли да ям вкиснало мляко?

— Кисело мляко.

— Да де. Е, защо?

— Защото бобът е полезен. Имаш нужда от хранителни вещества. А пицата, която току-що погълна, не съдържа много от тях. Киселото мляко също. Но бобът съдържа.

— Защото е зеленчук ли?

— Точно така.

— Ти ми каза, че гъбите са зеленчуци. В пицата има много гъби. А гъбите съдържат ли хранителни вещества?

— Малко. Не достатъчно.

— Уф. — Той се предаде и смени темата на разговор, но не хапна нито лъжица повече.

Не се възпротивих. Човек не може да се бие на всички фронтове.

— Обеща довечера да ме заведеш в „Макдоналдс“ и да ми купиш „Ястие — награда“ с играчка.

— Съжалявам. Изникна нещо непредвидено. Трябва да се срещна с госпожа Патерсън.

— Майката на Уеб? Защо ще се срещате?

— Не съм много сигурен. Оставила е съобщение на телефонния секретар да ѝ се обадя. Така и направих и тя ме покани на вечеря. Каза, че иска да ме помоли за някаква услуга. Утре можем да отидем в „Макдоналдс“, ако тази вечер слушаш По-по. — По-по е южняшкия израз за дядо и аз нямам нищо против синът ми да го използва. Нито пък той.

Блажена усмивка.

— О, ще бъда послушен. Много послушен. Значи обещавах? За „Макдоналдс“?

— Обещавам.

Но не спазих обещанието си. Не отидохме в „Макдоналдс“ на следващия ден. Нито на по-следващия. За известно време заведението нямаше да обслужва семейство Ванс, баща и син. И двамата щяхме да се променим. Ако знаех какво ми предстои, никога не бих оставил Кълън на баща ми или на когото и да било. Щях да си остана вкъщи и да се барикадирам в спалнята със сина ми, сгъшен на сигурно място в прегръдките ми.

Докато Кълън си играеше в задния двор с двата ни уестхайлендски бели териери, Нубин и Мис Прис, аз натоварих оръжейните си принадлежности в кола номер две, почти нова светлочервена тойота. Кутия, съдържаща шомполи, отвертки и какво ли още не. Две пушки. Голяма картонена кутия, пълна догоре с боеприпаси различен калибър, модел и големина. Мишени. Торбички с пясък и статив. Една мъничка възглавничка, в случай че пушката като никога реши да натърти рамото ми. (Може и да съм адски силен и непоколебим, но боравенето с такова оръжие е тежка работа. А в някои дни повече, отколкото в други.)

След малко Кълън се качи в колата и потеглихме към По-по.

Очаквах, че ще почувствам силен тласък от отката на пушката, но да очакваш, е едно, а да си подготвен — съвсем друго. Ако схващате какво искам да кажа. Никой не може дълго да издържи на силния откат, произвеждан от задния край на пушка, способна с един изстрел да повали динозавър, или поне да не го остави без сериозно последствие. Откатът не е напълно контролируем. Най-доброто, което можех да направя, бе да държа оръжието здраво и да понеса неизменното ритване. След като тъпанчетата ми бяха незаслужено поразени от оглушителния гръм на възпламеняващ се барут — независимо от двойната защита, осигурена от слушалките заглушители и тапите за уши — голямата „Уедърби 416“ нанесе своя откатен удар, пресова

лопатката ми, премаза дясното ми рамо и цапардоса с цялата си тежест едната ми скула. Успях само да изпъшкам.

Някои хора твърдят, че изпитват удоволствие от подобни удари. Един от тях беше Елмър Кийт, който пишеше за стари модели оръжия и пълнители — за „изцеждането“ им, както се казваше на езика на стрелците. Но след толкова дълга стрелба със своенравната „Уедърби 416“, вече започнах да си мисля дали аз не съм изцеденият. Много по-приятно е да изпробваш някоя лека пушка с пластмасов приклад или като второто оръжие, с което стрелях онзи ден, полувоенен прототип европейски модел, чийто изобретател искаше солиден дял пари от американските специални тактически сили. От подобна артилерия се получават по-малко натъртени стави, спукани тъпанчета и скъсани нерви. (Аз съм първият, който ще признае, че увеличаването на годините в този бранш е обратнопропорционално на нежеланието, с което човек приема това неудобство.)

След като се уверих, че никой не гледа, аз разтърках рамо, погледнах през мерника и за мое удоволствие забелязах, че последният пети куршум е уцелил мишената съвсем близо до предшествания го. Пет изстрела в обсег от три сантиметра. Великолепна точност за оръжие с такъв силен откат, особено пък и с фабрични муниции. Изправих се и разкърших врат, което бе придружено от звучно изпукване. Върнах дългото тежко оръжие в още по-дългата и тежка метална кутия, и трябва да призная, с известна доза облекчение.

Ставаше късно, а трябваше да се избърсна и да взема душ преди соарето с Хедър Патерсън, жената с влажни очи, дълги до сливиците крака и разпилени златисти коси, които разпръскваха навред слънчевия си блясък и един изкусителен сексапил и обаяние, в чиито мрежи се бе оплел не един нищо неподозиращ и беззащитен пред привличането ѝ обожател. Неразгадаема мистерия ми изглеждаше фактът, че бе поканила точно мен на вечеря. Жена в разцвета на трийсетте, стройна и красива, с добро семейно положение и високоплатена работа като редактор на местно детско списание, тя бе в състояние да омагьоса всеки свободен мъж само с едно намигване на прекрасните си изумруденозелени очи, увенчани с дълги гъсти мигли.

Въпреки това се съмнявам, че тя напълно осъзнаваше силата на своя чар. Чувал съм, че всички привлекателни жени съзнават, че са привлекателни, но по отношение на Хедър тази сентенция не важеше.

За пръв път я срещнах заедно със сина й Уеб в парка на езерото Даниъл, когато Кълън беше още съвсем малък. С течение на времето момчетата станаха приятели. Сега и двамата участват в отбора по тийбол, чийто треньор съм аз. Когато съпругата ми Тес почина, аз и Кълън намерихме в лицето на Хедър един предан приятел и голяма утеха. Тя ни носеше храна, занимаваше се с прането и къщата, грижеше се за двама покрусени от скръб мъже, които се бяха оставили на произвола на съдбата, но не се опитваше да ни стане прекалено близка. Вероятно се страхуваше да не се превърне в натрапник и да застане между нас в такъв тежък момент.

След като премина периода на траура, тя малко или много се отдръпна от нас. Водеше Уеб на тренировки, тръгваше си и се връщаше да го прибере, след като приключе. Аз бях толкова залисан в играта, че никога не разбирах дали е идвала.

А ето сега, Хедър отново се връщаше в живота ми, може би пак временно. Тази вечер срещу незначително капиталовложение в малко мексиканска храна, щях отново да усетя омайното й излъчване и да направя опит да се сблизим. Трябваше да пусна в ход чара си, да я смая, да я поканя на втора среща. Може би трябва да изпея няколко такта от „Маломана“, онази песен, която си пея под душа.

А може би не.

Дори верният, предан Кълън — на когото бях пял още докато беше ембрион в нарастващия корем на майка му — пребледня, когато му изпях „Седемдесет и шест тромбона“.

Погледнах часовника си — 16:31.

Погледнах в портфейла си — куп снимки на Тес и Кълън, две самотни банкноти от по един долар и чека с хонорара, който така и не успях да осребря вчера покрай неочакваното преживяване и всичко останало. Съмнявам се, че два долара биха могли да очароват когото и да било. Дали пък Хедър нямаше да плати сметката?

Друг път!

Качих се в колата, обмисляйки възможността да отида до банката и да осребря чека. Реших обаче да отида до склада на Дейв и да си напиша персонален чек.

Оставяйки след себе си облак дим, подкарах червената тойота по чакълестата алея към павирания път. При портата — която се състоеше от голяма верига, дълга около три и половина метра, заварена за

метална тръба и прикрепена към втора такава чрез здрав катинар — спрях, излязох от колата и махнах веригата, после прекарах тойотата и повторих процедурата с веригата. От напрежението слънчевите ми очила паднаха ниско на носа ми. С показалеца си ги върнах на мястото им.

Спуснах гюрука на колата и в същото време видях Хърб Арчър, собственика на кварталното стрелбище. Махнах му и се зачудих дали някой случаен минувач няма да ме вземе за Арнолд Шварценегер. По всяка вероятност не. Той е по-висок и личи, че е европеец. За Сталоун? Не. Той е твърде мургав и емоционален.

Когато стигнах в „Лъвски рев“ — търговския център за електроника на Дейв — вече се бях спрял на Мел Гибсън.

Един поглед в огледалото обаче ме накара да отхвърля тази преценка. Та аз бях по-красив от него.

Когато влязох в кабинета на Дейв, той вдигна поглед от видеорекордера, в чиято вътрешност човъркаше с някакъв дълъг, остър инструмент.

— Извинете, вие ли сте специалистът по клизмите? — поздравих го аз.

— Днес се чувстваме по-добре, така ли е?

— Млъкни и осребри това. — Подадох му чека за хонорара.

— Бих ли могъл да откажа на такава любезна молба? — каза той, взирайки се в сумата. — За мен е чест, но ме бъркаш с някой от фамилия Рокфелер. Нямах ли някой с по-малко цифри?

Подадох му чека, който бях попълнил, докато чаках нетърпеливо на един червен светофар, а Трейси Чапман пееше „Бърза кола“.

— Редовен ли е? — попита Дейв.

— Откъде да знам? Намерих го на паркинга.

— Тогава няма смисъл да питам за документ за самоличност.

— Няма проблеми. Имам няколко.

Той ми подаде четирийсет долара.

— Ще рискувам с чека, ако веднага си тръгнеш. Не обичам разни смотаняци да се мотаят из магазина. Развалят репутацията му.

— Мислиш, че това свърталище има репутация?

— Не наричай местенцето ми свърталище.

Взех четирийсетте долара и тръгнах. Нека му бъде за урок.

6.

Тя отвори вратата, усмихна ми се сдържано и подаде нежната си ръка за поздрав. Безцветен лак, изящен маникюр, грациозно, твърдо ръкостискане. Косата ѝ очевидно наскоро бе оформена в модна прическа от сръчните ръце на някой професионалист, може би Боби Аткинсън от „При Леон“. Онези, които вървяха в крак с модата и имаха пари, ходеха при Боби.

Беше облечена в кремава рокля на пастелни цветя с колан на кръста. Семпла перлена огърлица. Обувки с ниски токове, така че да не е по-висока от мен. Колко тактично.

Лек, дискретен грим, който не се забелязва, ако не се вгледаш по-внимателно. Аз, разбира се, се вгледах, като се стараех да не примигвам. Малко молив за очи, едва загатнат руж на скулите. По принцип не се нуждаеше от такъв с нейната кожа.

— Изглеждаш великолепно — казах аз.

Тя увеличи усмивката си с няколко карата, затвори вратата, заключи я и пусна ключовете в портмонето си, после с лек пирует се обърна към мен и каза:

— Благодаря. Ти също.

Хедър се запъти към колата ми с ритмично полюшване на бедрата и бавна чувствена грация. Естествена, без сянка на престореност.

Каква прелест!

Помогнах ѝ да се качи и когато реших, че няма опасност гласът ми да прозвучи дрезгаво, попитах:

— Какво ще кажеш за „Каса Галардо“?

— Чудесно.

Отдадох се на насладата от присъствието ѝ. Проклето да бъде човешкото сластолюбие. Е, тя не седеше в скута ми на път за ресторанта, но пък и не се беше прилепила до вратата.

Първият проблем дойде, когато натисна запалката на колата и започна да рови из чантата си.

— Моля те, недей да пушиш — помолих я аз.

Тя обърна двата си изумруда към мен, поколеба се за миг, намръщи се и каза:

— Извинявай, навик, придобит отскоро. Димът пречи ли ти?

— Само когато дишам.

Лек проблясък на хумор.

— Добре, мога да почакам. Избягваш ли компанията на хора, които пушат?

— Не мога да се сетя за някоя определена група хора, която отбягвам. Просто гледам, когато е възможно, да не стоя в задимено помещение.

— Имаш ли приятели, които пушат?

— Няколко. Един от най-добрите ми приятели от ранното ми детство беше пушач.

— Беше?

— Почина на трийсет и девет. Рак на белите дробове. По-голямата му сестра, която също пушеше, разви емфизема, хронична ангина и подуване на краката. Не съм сигурен дали последното е вследствие цигарите.

Тя тихо се засмя. Тойотата се движеше плавно по пътя, без да използва докрай своите триста и двайсет конски сили. Хедър се огледа наоколо, очите ѝ се спряха на лъскавата кожена тапицерия и на плейъра за компактдискове.

— Хубава кола. Ти не караше ли един малък пикап?

— Той е... неразположен. Но все още го имам. Реших, че ще предпочетеш тази.

— Особено ако вали.

— Моля?

— Пикапът ти сигурно пропуска отвсякъде с всички онези дупки.

— Аха, следиш новините.

— Ще ти бъде ли неприятно да ми разкажеш?

— Не особено. — Така че ѝ разказах.

Тя слушаше внимателно, без да ме прекъсва, наблюдаваше ме съсредоточено, докато говорех, шофирах и преживявах отново случилото се. Когато свърших, ме попита:

— Това притесни ли те?

— Кое? Че едва не бях убит ли?

— Не, това, че се е наложило да застреляш онези мъже. Гледах те, докато ми разказваше случката. Говореше, без изобщо да се перчиш. Ако не друго, то със сигурност изпитваш угризения.

— Не се гордея със себе си.

— А много мъже на твое място биха се гордели.

Е, да, много мъже не са виждали и как няколко близки техни приятели биват разстрелвани пред очите им от севернокорейски патрул, а после когато корейците са заети с кланета и сеч, останалите приятели са изненадани в гръб и избити до един. С това също не се гордея.

Но на нея само казах:

— Има ли нещо друго, което би искала да знаеш?

Тя продължи да се вира в мен, полуизвърната на седалката си.

— Мисля, че не.

През останалия път до ресторанта разговаряхме за всекидневни неща. От време на време тя слагаше ръка на рамото ми, за да подчертае позицията си. Усещах как нежните ѝ пръсти стискат рамото ми затрогващо.

Дръж се, сърце мое.

Пристигнахме пред ресторанта, влязохме и се присъединихме към една група редовни посетители — общи познати. През цялото това време ръката ѝ беше вплетена в моята. Всички мъже в заведението заглеждаха Хедър, някои скрито, други не, независимо дали бяха с дама.

Хедър сякаш не забелязваше никой друг, освен мен.

Същинска лейди, а? Тя знаеше как да се отнася с кавалера си, вместо да се оглежда наоколо, сякаш пазарува и сравнява различни модели.

Оцених отношението ѝ и ѝ го казах.

Тя ми се усмихна загадъчно.

— Защо да се оглеждам наоколо? Нали съм с теб?

Тъкмо щях да се разтопя от удоволствие, когато оберкелнерът ни попита:

— За пушачи или непушачи?

Преди да успея да отговоря, Хедър каза:

— Непушачи, моля.

Бях влюбен.

Последвахме нашия нисък, набит, леко плешив домакин до маса за двама, сгущена в един ъгъл близо до кухнята. Когато той издърпваше стола на Хедър, аз го попитах:

— Можете ли да осребрите чек за сума, по-висока от тази на сметката?

Свинските очички запремигаха начесто, сякаш собственикът им беше хванат в първоаприлска шега. Той попита за големината на сумата.

— Четири хиляди и петстотин долара приблизително.

Той започна да мига още по-бързо, ако това изобщо беше възможно. Брадичката му потрепери и няколко дебели черни косъма на бенката му се разтресоха.

— Съжалявам, господине.

— Страхувах се, че ще ми откажете.

Седнахме, поръчахме питиетата — и за двамата бира — и след като вече се бяхме издули, пристъпихме към вечерята.

Един час по-късно храната беше опустошена, а остатъците отнесени — и ние преминахме към същинския повод за срещата. Или поне що се отнася до госпожа Патерсън.

— Питаше ли се защо те поканих тази вечер? — започна тя.

— Мина ми през ума. Също и че възнамеряваш да платиш сметката.

— О, разбира се...

Притекох ѝ се на помощ.

— Удоволствието е мое. Аз черпя.

— Не, аз наистина...

— Само се пошегувах, Хедър. Имам този лош навик. Не всеки приема хумора ми.

Изглежда се почувства неловко. Нещо я бе притеснило.

Накрая събра сили и продължи:

— Появи се един проблем. С Уеб.

Усмихнах се окуражително.

Тя ровеше с вилицата в салфетката си. Очите ѝ бяха приковани в масата, не смееше да ме погледне.

— Започнал е да създава проблеми с дисциплината в детската градина.

— Бие ли се?

— Да.

— Отговаря? Не спазва реда?

Тя тутакси вдигна поглед и каза:

— Да, именно. И с Кълън ли е така?

Поклатих глава.

— Вече не.

Намръщи се.

— А когато ти си бил малък?

— И тогава.

— Говоря сериозно.

— Аз също — уверих я. — С какво мога да ти бъда от полза?

Тя си пое дълбоко въздух, издиша, впери поглед встрани, после отново ме погледна и продължи:

— Уеб се нуждае от баща. — Хедър седеше изопната на стола си. Излъчваше спокойствие и същевременно предизвикателство и неудобство, сякаш се колебаеше.

Тогава аз го казах.

— Това предложение ли е?

Сконфузен смях.

— Не, нищо подобно... Ти отново се шегуваш.

Кимнах.

— Треньорите, дори по тийбол, са нещо като наставници, това е част от задачата им. Съгласна ли си?

— Разбира се. Но мисля, че Уеб се нуждае от някой, който ще е винаги до него.

Бях стъписан.

— Искаш да се премести да живее у нас ли?

— О, не. Не да се премести. Просто да прекарва повече време с теб и Кълън. Нали знаеш — риболов, игра с топка, боричкане...

— Мъжки неща.

Тя отново се притесни.

— Знаеш какво имам предвид. Не съм сексистка.

— Със сигурност си, но няма нищо. В крайна сметка ние наистина сме от два различни пола.

Нямах представа каква роля играе бащата на Уеб в живота им и дали изобщо играе някаква. Той и Хедър се разведоха още преди смъртта на Тес.

— Ами бившия ти съпруг?

— Той не е образец за подражание за едно момче — измърмори тя.

— Защо?

— Съпругът ми няма абсолютно нищо общо с Уеб. Не го вижда. Всъщност, има ограничителна заповед, която му забранява.

Чувствах се малко неловко от развоя на разговора.

— Защо? — повторих аз.

Тя завъртя глава.

— Няма ли чичо или дядо?

— Никакви чичовци и по двете линии. Родителите ми живеят в Шарлот. Баща ми притежава фирма — посредници в електроснабдяването. Мисли само за пари и спорт и плаши Уеб всеки път, когато им отидем на гости. Ще бъда откровена с теб — продължи тя. — Главният проблем на Уеб в момента е, че около него няма никакви мъже. Последствията от този факт вече стават неконтролируеми.

— В момента нямаш ли, ами... романтични увлечения?

— Не е нужно да си деликатен — каза тя и като доказателство за думите си се вторачи в мен. — Нямам късмет с мъжете. Никога не съм имала. Онези, които харесвам, или не ме харесват, или не приемат детето ми, или просто искат да прекарваме цялото време в леглото.

В очите ѝ се появиха гневни искри. Явно бях засегнал болното ѝ място. Трябва да си подбирам думите, що се отнасяше до личния ѝ живот.

Но не се ли радвах, че в личния ѝ живот няма мъж? Да, радвах се.

На съседната маса някакъв тип, дебел, с голям нос и островърхи обувки, бръкна в якето си, извади пура с размерите и формата на подводница и я запали, пренебрегвайки стоящата наблизо табела „ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО“. В първия момент ми хрумна да я грабна от ръката му и да подпала с нея жалката му перука, но като размислих, се отказах. Прекалено добре съм възпитан за подобни неща.

Опитвайки се да не вдишвам дима, насочих разговора към по-неутрални води.

— Какво мисли Уеб по този въпрос?

— Той почти те боготвори. По време на спортния сезон говореше само за теб. „Треньорът Ванс каза това, треньорът Ванс каза онова.“ Наблюдавах те по време на игрите и забелязах, че се отнасяш към всичките си питомци с уважение и искрена обич. Затова се обръщам точно към теб. Уеб се нуждае от мъж, който да му обръща внимание, да бъде твърд, но не безсърдечен, какъвто е дядо му.

— Поласкан съм. И въпреки че не съм сигурен дали това ще помогне, с удоволствие ще прекарвам повече време с Уеб, а и съм сигурен, че Кълън ще се радва да си има другар на неговата възраст в игрите. Той прекарва голяма част от деня при баща ми, който го гледа и в момента. Къщата му и площта около нея заемат около триста декара, има голямо езеро, в което могат да плуват, да ловят риба, да плават с лодка и да ги хапят комарите. Татко е пенсионер, а майка ми почина преди години. Главното му занимание в живота е да бъде близо до Кълън, от което се и чувства по-млад. А и за да избягва съприкосновението с тъща ми.

Тя се засмя и каза:

— Нямаш представа колко ще съм ти благодарна. Тъй като имам дълъг работен ден, Уеб прекарва много време с хора, които не го обичат, ако ме разбираш какво искам да кажа. Заради развода и всичко останало, детството му е трудно. Ти си първият мъж извън семейството, който държи на него. С такъв баща и майка като мен, която няма много време за него, той се нуждае от човек до себе си, който наистина да го харесва.

— Обичам децата, но Уеб наистина е нещо по-специално за мен.

Тя грейна при този комплимент, после изведнъж стана тъжна.

— Искан ми се баща му... — Мисълта отшумя и лицето ѝ се сгърчи. — Както и да е. — Това беше краят на разговора. Продължи да говори за други неща. — Мислиш ли, че утре можеш да го вземеш? Той е на детска градина от седем и половина до шест вечерта или нещо подобно. Оставям го на път за работа, а на връщане минавам да го прибера. Ще се погрижа да можеш без проблеми да го вземаш, когато поискаш.

— Преди да се разберам за нещо конкретно, нека да говоря с баща ми. Ще ти се обадя утре.

— Добре.

— Не ми се иска да бъда досаден, но какво мислиш за малкото фиаско в банката?

— Какво да мисля? По работа ли беше отишъл?

— Да.

— Опитаха ли се да откраднат пикапа ти с насочено срещу теб оръжие?

— Да.

— Опитаха ли се да те покосят с картечница?

— С картечен пистолет — поправих я аз.

— Както и да е.

— Да, опитаха се.

— Ти защити ли се съобразно местните и щатските закони?

— Да.

— Тогава?

— И това не те ли притеснява?

— А трябва ли?

— Не мисля, че трябва.

— Аз също — съгласи се тя.

— Добре. Последна точка от плана за вечерта.

— И тя е?

— Какво ще получа в замяна на това, че ставам наставник на Уеб?

Повдигнати вежди. Алтруизмът ми — подложен на изпитателен поглед.

— Какво искаш?

— Да излезем заедно.

— Среца? Но аз мислех, че това е среща.

— Тази не се брои.

— Защо?

— Ти имаше скрит мотив.

— О, истинска среща?

— Аха.

Известно време тя ме гледаше и размишляваше.

— Харесваш ли ме? — попита накрая.

— Да.
— Знаеш, че имам дете.
— Известен съм за това. Не е чак толкова страшно.
— Не обичам да ме опипват.
— А може ли да си държим ръцете на лунна светлина?
Тя пак ме погледна изпитателно, сетне отсече:
— Може би. Но на втората среща.
— Дадено.
— И без опипване.
Явно държеше да съм наясно.
— Договорихме се.

След като всичко беше уредено, платихме и отидохме да се повозим във вечерния здрач.

Излязохме от междущатско шосе 40 на магистрала 68 и подкарахме на север към военната академия „Оук Ридж“. Минахме покрай старата мелница с червеното водно колело, при вида на което винаги ми се приискваше да се втурна вътре и да купя една голяма торба царевично брашно, после да полетя към вкъщи и да изпека една тавичка с царевичен хляб. Устоях на порива. Сега нещата щяха да се наредят по по-добър начин.

Карах вече половин час и беше станало съвсем тъмно, когато на Хедър ѝ се прияде нещо сладко. Попитах я какво по-точно. Мелба, така че се запътихме към сладкарницата на Батълграунд авеню.

Цялата предна страна на заведението беше направена от стъкло и се виждаше как посетителите нагъват какви ли не лакомства. Влязохме през въртящите се врати в лявата част, която беше с единични места. Плотът се виеше надясно покрай стените и образуваше полукръг. По цялата му дължина бяха наредени ниски столчета, някои изпълнени до пръсване от дебели мъжки и женски задни части.

Тъй като беше сряда вечер, заведението не беше претъпкано и спокойно можехме да избираме къде да седнем. Минахме покрай извитата част на плота и си харесахме две места срещуположно на входа, които гледаха към паркинга.

За Хедър шоколадова мелба с ядки, а за мен — млечен шейк с кафе. Поръчките ни взе една жизнерадостна колежанка, двойничка на

Наоми Кембъл, която ни обслужи веднага и ни сервира със замах. Възхитен бях, че едно момиче работи до толкова късно вечер, а най-вероятно и за минимална надница.

Хедър се нахвърли на сладоледа си с елегантно наслаждение. Не оставаше дори разтопен шоколад по устните си. Когато аз ядях мелба, обикновено след това изглеждах като нуждаещ се от автомивка. Докато тя се занимаваше с лакомството, аз погледнах към паркинга. Черно БМВ 633 спря на мястото до моята тойота и изгаси фаровете си. Пътниците му не се присъединиха към групичката от щастливо похапващи в сладкарницата, а останаха в колата.

Част от съзнанието ми застана нащрек. Чаках настръхнал, готов за действие. Из мислите ми препускаха несвързани възприятия, които не можех да категоризирам точно. Нещо злоещо, безтелесно, неопределено.

Много пъти бях изпитвал това чувство. И винаги беше неприятно.

Погледнах към сервитьорката, която стоеше до касата и разговаряше с колежка. Нищо необичайно. Останалите няколко посетители ядяха, пиеха и разговаряха непринудено. Никой друг не изглеждаше обезпокоен, камо ли подозрителен.

На предните седалки на БМВ-то се виждаха два неясни силуета. Не помръдваха. Никой не излизаше от колата. Голяма и лъскава, досущ като надута жаба, тя наблюдаваше терена с угаснали очи. Нервите ми се изопнаха от напрежението, което бавно пълзеше като електрическа вълна по гръбначния ми стълб.

— Какво има?

Бях забравил за Хедър. Погледнах към нея, после обратно към БМВ-то.

— Нищо.

— Тогава защо изглеждаш като доберманката на баща ми, когато чуе шум извън къщата?

Уместен въпрос.

Уместно сравнение.

Вратата на предната седалка на шофьора се беше отворила, прозорецът също. Странно. Навън не беше студено, но не и достатъчно топло, за да караш със смъкнато до долу стъкло.

Един огромен мъжага слезе от отворената врата, изправи се до колата и се загледа към остъклената предна част на сладкарницата. Към мен. Бомбе, спуснато ниско над челото, за да скрива лицето. Балтон. Необичайна поза. Лявата му ръка беше свита в лакътя и потриваше гърдите. Десният му лакът беше притиснат плътно към тялото. Присвих очи, за да виждам по-добре. Преди пет години не би ми се наложило да го правя.

На перваза на прозореца разпознах смътните очертания на малък кръг с диаметър около три сантиметра. Приличаше на тръба.

Или на цев на огнестрелно оръжие.

Хедър тъкмо казваше нещо, когато аз я сграбчих за ръцете, придърпах я плътно до себе си, извъртях се от стола и я съборих на земята заедно с мен. Паднах на пода, тя върху мен, за да омекотя удара, след което отново се извъртях и я притиснах между тялото си и теракотения под. Не можех да чуя какво крещеше. Тихото жужене в ресторанта допреди малко сега беше изригнало в зашеметяваща какофония от гърмене на оръжие, строшено стъкло и истерични писъци.

7.

— Не мърдай оттук — казах аз на Хедър, прескочих плота и се затичах към паркинга през прозореца, където само преди броени секунди имаше стъкло.

С изсвирване на гумите, БМВ-то изхвърча на север по Батълграунд авеню, загубвайки се от погледа ми сред поток от автомобили. Не успях да видя номера.

Върнах се вътре, където беше настъпил истински хаос. Най-малко четирима души бяха ранени, а една възрастна жена кървеше от няколко места. Хедър коленичи до нея и с куп салфетки се опита да спре кръвотечението. Тя говореше на дамата тихо и нежно, за да я успокои доколкото може. Явно имаше ефект.

Нашата любезна сервитьорка седеше на пода зад касата върху купчина смачкани фунийки за сладолед и неистово плачеше, скрила лице в престилката си. Тъй като никой не ѝ обръщаше внимание, аз прескочих плота и клекнах до нея. Тя ме погледна, подсмръкна и избухна в още по-бурни ридания, от които цялата се разтресе.

Сложих ръка зад главата ѝ и я обърнах към мен, като скришом я огледах за евентуални наранявания. Нямаше кръв. Тя хлипаше и дишаше тежко и насечено. На мен също ми се прииска да се разплача, но това щеше да има лоши последици, така че се сдържах. Риданията ѝ утихнаха и единствено от очите ѝ упорито продължаваха да се стичат сълзи. Вдигна поглед към мен, измънка едно „Благодаря“, изправи се и се облегна на плота. Имаше сила у това момиче, сладоледената дама.

Потърсих Хедър, която се бе преместила при един тийнейджър, лежащ на пода по гръб с десет сантиметрово парче стъкло, забито в дясната ръка, близо до лакътя. Той беше блед, но спокоен и изглежда се бе настанил доста удобно. Хедър му беше направила импровизиран турникет от колана си. Беше успяла да спре кръвотечението.

Сложих ръка на рамото ѝ. Тя ме погледна и каза:

— Нищо ми няма. А ти как си?

— Добре. Ще отида да видя онзи мъж в ъгъла.

Тя кимна и аз се запътих натам.

Мъжът в ъгъла беше мъртъв. Пет куршума го бяха улучили в горната част на гърба. Покрих лицето му с ризата си и отидох да посрещна първия пристигнал полицаи, който тъкмо влизаше през вратата. Приблжих и му казах:

— Има един мъртъв и вероятно половин дузина ранени с опасност от загуба на кръв. Момичето до вратата на тоалетната вероятно е изпаднало в шок. В съзнание е, но не реагира.

— Вие сте... — попита той.

— Тайлър Ванс. Но това не е важно. Няколко души от присъстващите кървят, един от тях достатъчно силно, за да има нужда от турникет. Трябва ни линейка, при това веднага.

Не зная дали ченгето отговори нещо, защото побързах да се отдалеча.

Една полицайка — казваше се Родригес, която помнех от банката, току-що беше пристигнала на мястото на инцидента. Тя ме забеляза и се приближи до мен.

— Защо винаги, когато има кръвопролитие, виждам вас?

Обясних й ситуацията. Тя набързо огледа наоколо и телефонира. Много скоро паркингът се изпълни с линейки, полицейски коли, ченгета и медицински персонал.

Седях на плота с Хедър, без риза и треперех от студ. Там ме намери Макдъфи, за да ме стопли с неговата вродена умствена изостаналост.

— Опиши колата.

— Черно БМВ 633.

— Номер?

— Не го видях. Пишеше „АРМАГЕДОН“.

— Разбира се, че ще пише, задник такъв.

— Отпред нямаше номер, Макдъфи. Това е Северна Каролина, знаеш го.

— Някакви други отличителни белези?

— Тъмно предно стъкло. Антена за клетъчен телефон. Бели лайстни, каквито досега не бях виждал на 633.

— Не видя ли номера, преди колата да изчезне?

— Точно в този момент бях зает да лежа на пода. Нищо не видях.

— Голям смелчага си, няма що. Аз си мислех, че си куражлия, когато оловото лети. Но къде беше ти? На пода. Броеше плочките, а?

— Търсех следи от слуз, за да разбера дали си наоколо.

Той извъртя главата си последователно към раменете, явно за да се отпусне от схващане, без нито за секунда да ме изпуска от очи. Страховит мъж.

— Нека започнем отначало, сержант. Ще ми задаваш въпроси и ако те не са нагли, неуместни или глупави, ще отговарям възможно най-изчерпателно.

— Така и така ще отговаряш или тук, или в участъка. Искаш ли пак да отидеш там, а, храбрецо? Аз и ти, в малката стаичка? Сами?

— Само ако първо се изкъпеш.

— Слушай, перко...

— Сержант — чу се гласът на Хедър.

— Какво?

— По начало ли сте си такъв кретен или просто ви улучихме в лошо настроение?

— Слушайте, госпожо...

— Не, вие слушайте. Преди малко стреляха по този джентълмен и по мен, както и по много други в това помещение. Един човек е убит. Ако незабавно не проявите смислено отношение с оглед ситуацията, обещавам да прекарам остатъка от вечерта в компанията на репортер, чието име не ви е неизвестно и ще ви донесе отрицателни емоции. Така че ще се разбираме ли от тук нататък?

Въпреки че беше видимо разстроен, Макдъфи схвана, че заплахата е повече от сериозна. Ако притежаваше някакъв професионализъм, той трябваше да го прояви точно в този момент.

Макдъфи си пое дълбоко въздух, задържа го няколко секунди, издиша и каза:

— Имате право, госпожо. Оставих се антипатията ми към приятеля ви да замъгли разсъдъка ми. Извинявам се. Някой от вас двамата видя ли онзи, който стреля по заведението?

— Да — казах аз. — Едър мъж, около метър и деветдесет, най-вероятно над сто и трийсет килограма. Носеше старомодно бомбе, спуснато ниско над челото, предполагам, за да не се вижда лицето му. Беше облечен в дебел, тъмен редингот като този на Кевин Костнър в ролята на Уайът Ърп. Такъв огромен човек трудно може да остане

незабелязан. Би изпъкнал дори сред строеваци от Далас. Както и да е, когато се измъкна от колата, той остави вратата отворена. Явно не възнамеряваше да влиза в сладкарницата. Забелязах, че прозорецът му е смъкнат и това ми се стори странно. Вечерта не е особено топла.

— А тогава защо си без риза?

— Покрих с нея онзи човек в ъгъла — отговорих аз, като посочих натам с кимване на глава.

Макдъфи погледна и каза:

— Аха, да.

— Освен това, забелязах цевта на оръжието му, опряна на прозореца, макар че в първия момент не разбрах какво е точно. Веднага щом ми просветна, че е цев и дулото е насочено към сладкарницата, сграбчих Хедър и я съборих на пода. Предната част на заведението се срина, навсякъде се посипаха куршуми, а аз лежах на пода върху Хедър и се мъчех да я предпазя с тялото си. Явно Господ чу молбите ми. Нещата можеха да бъдат и много по-лоши. Всъщност, като се има предвид колко патрони изстреля онзи тип, истинско чудо е, че половината от хората тук не са мъртви.

— Някакво предположение по кого се е целил?

Преди да се просна на пода, погледите ни с гиганта се срещнаха. На уличното осветление тази непоколебима канара ми се разкри с цялата си заплашителност. В жестокия, кръвожаден поглед на акула се четеше сатанински замисъл, който той бе решен да приведе в действие.

— Да. По мен.

Двамата с Хедър седяхме на надупчения от куршуми плот и пиехме кафе, скапани след случилото се. Бях се обадил на баща ми, а тя на сестра си.

— Добре ли си? — попитах аз и посочих с ръка към бъркотията наоколо. — След всичко това?

— Имаш предвид, че по мен стреля тип с размерите на Годзила или че се наложи да обслужвам ранените?

— И двете.

— През втората ми година в Уейк Форест пристигнах първа на едно наистина ужасно опустошение. Трина души умряха, единият от които така обезобразен, че би бил трудно да го разпознаят. Държах

главата му в скута си, докато издъхна. Стараех се поне да му е удобно, след като очевидно не можех да му помогна. Плаках дни наред след това, не само защото умря, но и защото бях толкова... безпомощна. След това в свободното си време ходих на курс за оказване на първа медицинска помощ. Научих се да правя изкуствено дишане. До днес не ми се бе налагало да използвам уменията си. До тази вечер. Наученото се оказа полезно, поне в известна степен.

— Много повече от това. На онзи младеж можеше да му изтече кръвта, ако не беше спряла кръвопритока.

Тя поклати глава.

— И ти можеше да го направиш.

— Но той вероятно не би легнал на земята и стоял неподвижно, ако му го бях казал аз.

— Тогава щеше насила да го събориш. Все още не мога да осъзная колко решителен си. Ако не ме беше съборил на пода толкова бързо, колкото го направи, сега щях да съм мъртва. Забеляза ли стената зад столовете, на които седяхме?

Кимнах мрачно.

— Не е останало много от нея — продължи тя. — После като стрела прескочи плота и изтича навън без и най-малка следа от колебание. Ами ако онзи тип не си беше тръгнал, а просто презареждаше?

— Наблюдавах го, докато прескачах плота. Ако стоеше там, щях да се опитам да отнеса изстрелите вместо теб и останалите.

— Много мило. И сега ти щеше да си мъртъв.

— А защо останалите да пострадате? Освен това, по мен вече са стреляли, така че знам начини да избегна куршумите. — Продължих с глупостите. — Въпреки че от картечен пистолет и на близко разстояние не са много.

— Тайлър Ванс.

— Да, госпожо?

— Баща ми ходи на лов за патици от трийсет години.

Озадачих се.

— Е, и?

— В края на първата ми година в гимназията се престорих, че проявявам интерес към този спорт. Това беше явен опит да се подмажа

на баща ми и да го убедя, че не е възможно да отида в колеж, без да притежавам корвет.

Подканих я да продължи, въпреки че нямах ни най-малка представа накъде бие.

— Изгубих много часове и долари за упражнения в стрелба. Запознах се толкова обстойно с автоматичната дванайсеткалибровата „Ремингтън 1100“, колкото познавах и любимата си тенис ракета. Онази есен с татко ходихме на лов в Памлико всеки уикенд, докато траеше ловният сезон, използвайки до максимум възможността за отстрелване на патици, гъски и дори лебеди.

— Е, и?

— Така че стига глупости. Ако онзи огромен хипопотам отново беше излязъл от БМВ-то, ти беше толкова близо и без прикритие, че щеше да те направи на кайма. Изобщо не ме интересува на колко неуловим се правиш.

— Е, може би малко подцених ситуацията.

— Малко. Направи ми една услуга. Отнасяй се с мен като с голямо момиче. Никакво замазване на очите и никакво глезене. И никога не ме лъжи.

— Добре.

— А сега си пий кафето и ме остави да помисля. Опитвам се да си припомня повече подробности за БМВ-то.

Погледнах към паркинга и видях Фанър, който слезе от една кола без полицейска маркировка и се запъти спокойно към предната врата или към онова, което беше останало от нея.

— Добре. Ще отида да поговоря с джентълмена, който току-що влезе.

— Приятел ли ти е?

— Не, както ще забележиш.

Докато вървах към него, бях нападнат изневиделица от репортерка новобранка, загрижена, досадна и нахална.

— Как сте, господине. Седнете тук. Ранен ли сте?

— Не, добре съм. Благодаря ви все пак.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. — Опитах да се отдалеча. Нямах да успея. Офицерът ми препречваше пътя.

— Къде ви е ризата?

Вече прекали.

— Каква риза?

— Вашата. Гол сте в момента.

— Така е.

— Има ли кръв по нея? Използвали сте я за превързочен материал?

— Не мисля. Може да не съм имал риза.

— Не помните ли?

— Не съм сигурен. Мислите, че трябва да зная, нали? Може да съм я изгубил. Или пък някой да я е откраднал от гърба ми. Я вижте, Лари Кинг — казах аз и посочих нанякъде. Тя светкавично се обърна и аз се измъкнах. Само й подвигнах: — Защо не говорите с онази дама в ъгъла? Тя успя хубаво да види колата.

С блеснал от възбуда поглед, репортерката изприпка натам, за да се подържи загрижено, досадно и нахално с Хедър. През това време аз се огледах за ушите на лейтенант Джон Т. Фанър.

— Информираха ме, че не си ранен — каза Фанър и внимателно ме огледа.

— Не съм, но благодаря за загрижеността.

— Къде ти е ризата?

Казах му за какво съм я използвал.

— Горкият човек — отбеляза той.

— Трябва да поговорим. Насаме.

— Наистина трябва. Щях да ти предложа кабинета си. Странни неща се случиха напоследък. Необясними. Удобно ли ще ти бъде още сега да отидем? Наложително е.

— Така е. Що се отнася до спешността, съгласен съм. А относно момента, с дама съм и трябва да се прибера до къщи. Ще се срещнем в управлението.

Фанър настоя:

— Бих искал да подчертая важността на това, което искам да ти кажа, особено с оглед на случилото се тук тази вечер. Някой от моите офицери с удоволствие ще придружи госпожата до дома ѝ. Наистина трябва да говорим колкото се може по-скоро.

— Благодаря, но не мога. Излязла е с мен и с мен ще се прибере. Ще се срещнем след един час. Тя не живее далече.

Изглеждаше притеснен и напрегнат. Наведе се към мен и тихо ме попита:

— Имаш ли пистолет в колата?

Озадачен, аз кимнах.

— Погрижи се да бъде на седалката до теб, разбира се, на видно място, какъвто е законът. И да ти е подръка. — Той приключи уговорката с думите: — След един час. В моя кабинет. Ще те упътят на информацията.

— Наистина ли си й казал, че не си спомняш дали си бил с риза?
— попита ме Хедър.

— Вината не е моя. Тя си го изпроси.

— Не беше особено очарована от теб.

— Нищо не мога да направя за хора, които нямат чувство за хумор.

Лека усмивка. Не особено радостна.

За разлика от последното ни возене в моята тойота от „Каса Галардо“ до сладкарницата, разговорът ни беше по-кротък. Тя се шегуваше, а аз откликвах.

Разговаряхме за уговорката ми с Фанър и размишлявахме какво ли можеше да е открил за моите приятели от банката, което да налага такава спешна среща. Накрая решихме, че ще изчакам и ще разбера.

Пристигнахме. Изключих двигателя, заобиколих колата и й помогнах да слезе. Изпратих я до вратата, но не побързах да тръгна.

— Ще ми се обадиш веднага след като свършиш с Фанър, нали?

— Ще стане много късно — възпротивих се аз.

— Ще ми се обадиш веднага след като свършиш с Фанър, нали?

— Да.

Тя пристъпи към мен...

— Благодаря за вечерта.

— Удоволствието беше мое — отвърнах аз.

Още по-близо.

— За вечерята, за компанията, за откровеността.

— Да — отново отвърнах аз една октава по-високо.

Много близо...

— И може би за живота ми.

— Винаги съм на разположение — прокашлях се аз.

Какво ми ставаше? Не бях ли имал гаджета преди? Разбира се, че бях имал. Горедолу от времето, когато Теди Рузвелт атакува Сан Хуан Хил.

— Не бъди толкова нервен. Аз съм само една жена.

— А аз от доста дълго време не съм стоял толкова близо до жена.

Тя отстъпи крачка назад. Но малка крачка.

— Мислиш ли, че не би могъл да си възвърнеш навиците?

— Мисля, че да.

— А искаш ли го?

— Ако жената си ти.

Една бавна усмивка — първата след престрелката.

— На първата ни истинска среща?

— Стига да е скоро.

— Дадено — каза тя, отвори вратата и хлътна вътре.

8.

До кабинета на лейтенант Фанър ме придружи доста приятен полицай, на име Дженингс. Фанър се беше отпуснал зад голямо орехово бюро, което, както впрочем и той самият, беше занемарено и олющено на места. Белезите на дългогодишната служба.

Аз се настаних на един стол, поставен точно срещу него. Кръстосах крака, облакътх се на коляното си и сплетох пръсти, повече или по-малко спокойно.

— Вярвам, че си изпратил приятелката си до дома ѝ без инциденти.

— Да, и после стигнах до тук съвсем сам.

— Какъв късмет — каза той и премина по същество: — Проверих някои неща за теб. Имам връзки, цивилни и военни, изградени с години. В началото на войната във Виетнам работех в Централния следствен отдел.

О-хо.

— Давах подкупи, използвах непозволени средства, убеждавах, заплашвах, ключвах сделки. Да се получи информация за теб, е трудно, отколкото да разбереш финансовите операции на президента, но аз постигнах известен успех. Бях информиран с нехарактерната липса на подробности, че военното ти минало не е толкова невинно, за каквото го обяви при предишния ни разговор. Изглежда е трябвало, как да го наречем, да преминеш през големи трудности, докато придобиеш днешните си способности.

— Добре, нека така да го наречем — отвърнах аз.

— Като се основавам на предположението, че си получил значителен професионален опит през време на службата си, искам да те попитам каква е оценката ти за ситуацията в сладкарницата.

— Не искам вестниците да разбират за това.

Той вдигна силната си ръка с длан, обърната към мен.

— Не се притеснявай. Това, което ще кажеш, си остава наша тайна, дори няма да го използвам служебно. Никой друг не е запознат с

това, което успях да изровя за теб чрез скромната си информационна мрежа. Данните са записани тук — той посочи слепоочието си — и никъде другаде. Имаш думата ми.

Кимнах.

— Добре. И така, според преценката ми, човекът от БМВ-то беше дошъл за мен. Единствено за мен. Не гледаше нито вляво, нито вдясно, а право в мен. И изчака да го погледна в очите, сякаш искаше да разбере кой е и защо го прави. Но не съм сигурен. Мисля, че вероятно е свързано с историята в банката и последвалата заплаха по телефона. Нищо, което съм направил през последните двайсет години, не може да бъде причина за нещо такова. Нито пък за нещо по-лошо. Много мислих за случилото се. Единственото, което ми хрумна, е, че двамата, които се измъкнаха при банката, са необичайно лоялни към двойката, неуспяла да офейка.

— В правилна посока си или поне донякъде — каза Фанър, вторачи се замислено в бюрото, забарабани с дебелите си пръсти по него и след като почеса месестото си ухо, добави: — Нека да ти прочета нещо за едната от твоите жертви.

Стомахът ми се сви при употребата на думата „жертва“.

— Ървинг Джейкъб Хукър — започна да чете той, — известен като Ървинг Талбът, а също и като Талбът Джейкъбс. Роден на 11 юни 1958 година в Атланта, Джорджия. Висок метър седемдесет и пет, седемдесет и шест килограма, тъмна кожа, средно развито телосложение. Обикновено е с брада, а понякога само с мустаци. Отличителни белези: белег от прободане с нож под лявото око. Криминално досие: осъждан за въоръжен грабеж, опит за убийство и за дребна кражба. Лежал общо осем години в различни затвори, тук и в щата Ню Йорк. Носи се слух, че удушил мъж в затвора, но така и не било повдигнато обвинение. Липсвали свидетели. Имал е репутацията на „лош тип“, но не и на прекалено умен. Това е мъжът, когото си очистил.

— Да, така и предполагам. А онзи с картечния пистолет?

— Него не успяхме да идентифицираме.

Приведох се напред.

— Виж ти. Имахте два дни!

— Така е. Въпреки това, нямаме представа кой е. Кой е бил?

— Предполагам, че сте се сетили да вземете отпечатъци.

— Благодаря за подсещането — сухо отвърна той.

— След като и ФБР се е включило в разследването, нали е обир на банка, обзалагам се, че те също проучват замесените.

— Правилно.

— И все още сте в неведение?

— Както и данъчната служба, въоръжените сили, и личният ми екстрасенс.

И тази хубава. У човека имаше наченки на чувство за хумор. Кой би помислил? Стана ми по-симпатичен. Е, не много.

— Следователят провери ли стоматологичните картони?

— А защо мислиш, че не сме се сетили? Разбира се, че ги провери — изръмжа той. — Колкото тромаво и непохватно да е понякога това управление, все пак не сме глупаци. Редовно разследваме убийства и много често с положителен резултат.

— Сигурен съм. Не исках да ви обидя.

— Аха — беше всичко, което той отвърна.

Тъй като сметнах, че съм подценил него и хората му повече от допустимото, реших да го умилоствия.

— Имате ли някакви предположения относно зъбите?

— Да. Очевидно си ги е миел редовно. „Безупречни“, така мисля, че се изрази следователят.

— Предполагам, че починалият не е носил документ за идентификация или издаващи самоличността му бижута и не е имал голяма татуировка надпис като например „Мама живее в Бърбанк“ — казах аз.

— За съжаление, не. Отправихме официална молба за съдействие до Интерпол и ЦРУ — продължи той, — въпреки че вероятността вторите да се отзоват, дори да могат, е малка.

— Ами колата?

— Никой не е запомнил номера.

— Та колко черни БМВ-та има в този град, за бога?

— Търсим я, но какви според теб са шансовете да не е открадната и вече изоставена в някоя канавка?

— Имаш право — виновно отвърнах аз.

— Прав съм — съгласи се той.

— Някакви новини за касиерката от банката?

Той тъжно поклати лъвската си грива.

— И как възнамерявате да постъпите?

— За какво?

— За безопасността ми.

— Една полицейска кола периодично ще обикаля около дома ти, за да проверява дали всичко е наред.

— О, добре тогава. Край на притесненията ми.

— А ти какво би направил?

— Щях да се погрижа онази чудовищна аншоа и приятелят ѝ да не припарват до мен по всички възможни начини.

— Как?

— Поставете човек в дома ми или пред него. Денонощно. Нека една полицейска кола ме следва неотлъчно през целия ден. Прекарвам голяма част от времето със сина си, така че и той е в опасност.

— Дори да съм съгласен за всичко това — каза Фанър, — нямам нито необходимото нареждане, нито достатъчно свободни хора да играят ролята на буфер между някой гражданин и криминален престъпник, особено след като нямаме представа кой е той, или поточно, кои са те. Функцията на полицията предимно е да залавя виновниците, когато е извършено престъпление, а не да служи като възпиращ фактор, с изключение на случаите, когато страхът от залавяне би допринесъл за това. Съжалявам, но нищо повече не мога да направя.

— С други думи, ще се втурнете да преследвате онези типове чак след като ме застрелят.

— С голямо усърдие.

— Някак си не се чувствам успокоен.

Той ме изгледа многозначително.

— Ако имах твоите възможности, щях сам да се поровя за малко информация. Да опозная врага си, така да се каже. Преди да се е превърнал в нелечим тумор.

— Мислиш, че имам големи връзки, така ли?

— Да не би да твърдиш, че нямаш?

Замислих се за момент.

— Може би имам.

Едно иззвъняване.

— Какво?

— Дейв?

— Да. Все още ли си в полицията?

— Тръгвам си. Искан да разбера какво е положението.

— Тихо и спокойно като в католически манастир.

— Кълън спи ли?

— Не, свири на туба. Минава полунощ. Ти какво мислиш, че прави?

— Извинявай. Просто съм притеснен. Положението не е много розово.

— Няма нищо. Слушай, баща ти е някъде отвън с карабината си „М1“ и с Нубин, който ще се разлае, ако има нещо. Мис Прис е в къщата с мен и Кълън. Тя пък лае дори когато изсвири комарче. Тъща ти седи на люлката на задната веранда, на загасени светлини, гушнала в скута си „Бенели“, дванайсети калибър. От специалните части биха могли да се вмъкнат в тази къща, но със сигурност не и двама задници.

— Добре — казах аз и дълбоко си поех въздух. — Ще натисна клаксона, когато свия по алеята.

— И добре ще направиш, защото инак бабата може да те гръмне.

9.

Въображението ми се развихри, докато карах към къщата на баща ми. Зад всеки дъб ми се привиждаха таласъми, затова се стараех да не гледам настрани. Не обръщах внимание и на нищо, което се намираще зад мен. Сега, като се размисля, вероятно не съм вярвал, че са възможни два опита за отнемане на живота ми за една нощ.

Грешал съм.

Когато продължих по Брайън булевард, след като се отделих от Бенджамин Паркуей, погледнах в огледалото. Забелязах тъмното камаро Зет-28, осветено от кехлибарения сноп лъчи на уличното осветление. За мое щастие, колата се оказа точно под лампата, когато погледнах назад. Движеше се с изгасени фарове.

Е, това вече е случайност, помислих си. Без фарове, без габарити? Някой твърде пиан, за да забележи, че кара без светлини? Можех да проверя.

При първата възможност рязко свърнах, след това се насочих наляво през надлеза.

Камарото запали фарове и ме последва.

Полицейска кола без опознавателни знаци, която ми сигнализира, че съм минал на червено? Не. Дори патрул на магистралата не би карал без светлини само за да глоби дребен нарушител. А може би не?

Реших да се уверя. Върнах се на Бенджамин Паркуей, в зоната с ограничение седемдесет километра в час. Отпуснах газта, включих на втора и подкарах бавно. Камарото се засили, премина в платното отляво и почти се изравни с мен. Когато обърнах глава да видя кой е на борда, прозорецът на пътника до шофьора се смъкна и пред погледа ми изникна дулото на оръжие.

Дадох газ, усещайки напрежението в долната част на гърба си. Някаква невидима сила ме повлече надолу и аз потънах в седалката си. Почти мигновено стрелката на оборотомера се качи на 6800 оборота в минута — в червения сектор. Смених скоростта с по-висока, за да избегна форсирането на двигателя. Задните гуми изсвириха под напора

на триста и двайсетте коня, пръхтящи, цвилещи и препускащи с бясна скорост. Но това, в крайна сметка, беше тяхното предназначение.

Автомобилът зад мен губеше мощност и с огромни усилия се опитваше да я компенсира. Внезапно ударих спирачки, превключих на втора и завъртях кормилото надясно към Грийн Вали Роуд. От рязкото намаляване на скоростта гумите за момент поднесоха, но после налучкваха подходящите обороти и чистокръвната японска машина успя да се справи. С двойната турбосистема на тойотата набирането на скоростта ставаше мигновено. На практика нямаше никакво забавяне или нужда да чакаш да се навият механичните вътрешни части. Колата просто полетя по асфалта, сякаш реактивен самолет фантом се издигаше от неколкометрова превозваща платформа.

Завих отново надясно към банката, надявайки се да ме изгубят сред лабиринта от сгради на търговския център „Френдли“. Намалих, като едва не забърсах странично един възрастен мъж в зелен буик, който имаше такъв вид, сякаш току-що бе глътнал пейсмейкъра си. Защо ли ми хрумна подобно сравнение? Размина му се за около десет сантиметра.

Завих покрай Суенсънс, оставяйки по този начин между мен и камарото препятствие от една сграда и се мушнах, много хитро от моя страна, в... задънена улица.

О-хо.

Направих обратен завой, за да се измъкна от там, но шофьорът на камарото ме забеляза. Грохотът на големия му осемцилиндров двигател беше също толкова злокобен, колкото и свистенето на вятъра в пастта на бурята. Профучах покрай универсалния магазин, покрай още една банка и търговски център за обувки, но камарото ме следваше по петите. Спуснах се по Пембрук, после надясно към Теръс Тиътър, покрай Скот Сийд и към входната рампа на Уендовър авеню.

Излязох на шестото платно. Стрелката на оборотомера показваше шест хиляди на трета скорост. Това се казва кола. Дланите ми се бяха изпотили.

Камарото се появи, зави и за миг шофьорът изгуби управлението, после автомобилът се спусна след мен.

Натиснах съединителя и смених на четвърта, за първи път от началото на преследването. Машината дърпаше мощно, стрелката на

температурата беше на средата. Тойотата ми започваше да влиза във форма.

И тогава стана каквото стана.

Минахме по надлеза на Уест Маркет със сто и двайсет, а може и повече, и започнахме да се спускаме. От дясната ми страна бръмчаха моторите на два пикапа — стар червен форд и нов жълт. Погледнах в огледалото. Камарото беше точно зад мен. Червеният пикап свърна и излезе в централното платно, жълтият продължи в най-дясната лента. Това ми остави една възможност — външното платно.

Засилих се към него.

Същото направи и червеният форд. Намалявайки плавно като добре трениран състезателен кон, тойотата се шмугна в средната лента, която тъкмо щеше да бъде освободена — или поне така се надявах — от червения форд. Пъхнах се между двата пикапа като изстискана паста за зъби.

Внезапната ми маневра явно беше стъписала двамата шофьори. Старият форд частично беше навлязъл в средното платно и бялата лента беше между гумите му. Жълтият пикап свърна леко вляво и пое по другата бяла линия.

Камарото се оказа заклещено между единия пикап и мантинелата.

Но шофьорът успя да се измъкне. Задницата на автомобила промени посоката си и спря под най-подходящия ъгъл спрямо жълтия пикап, след това се стрелна напред и се шмугна пред червения форд. И двата пикапа, тъй като не се движеха особено бързо, спряха. Шофьорите се вторачиха в камарото, което полетя като стрела по Уендовър.

Уви, колата спря и вдигайки пушилка със задните си гуми, изрева и се спусна след мен.

Онзи тип умееше да кара.

Излязох от Колдън толкова бързо, че не бях сигурен дали в края му ще успея да спра.

Не успях.

Лъкатуших из пресечките, следейки внимателно нивото на бензина и още веднъж набрах висока скорост. Горивната помпа си свърши работата и спирачките остро изсвириха, а задната ѝ част се разлюля като полудял пожарникарски маркуч.

Камарото слезе от надлеза и навлезе по Холдън Роуд с приблизително същата степен на контролируемост, която и аз така ловко бях постигнал. Напълно достатъчна, за да не излети от дясното платно. Профучах на червено по Уокър авеню за най-голямо възмущение на една дама, на която светеше зелено. Камарото успя да я избегне като се стовари върху карето зелена площ и разора азалиите. Но, изглежда, не се притесни особено, тъй като не намали прекалено много скоростта. Минах на зелено на светофара на Маркет стрийт — за първи път да имам късмет, но камарото ме следваше почти залепено за бронята ми.

Въпреки всичко, за втори път успях да осигуря разстояние между мен и преследвачите. Не много голямо, сами разбирате, но все пак нещо.

От лявата ми страна приближаваше Медисън авеню, което криволичеше като панделка през тих, богаташки жилищен район и беше познато на тийнейджърите автомобилисти като „Улеят“. По-голямата част от протежението на района, дълъг около километър и половина се характеризираше с внушителни домове от северната страна и горски парк от южната, с открити площадки за игра, алеи за велосипедисти и огромно езеро. Ограничението на скоростта беше четирийсет километра, а някои от завоите бяха доста опасни дори и при тази скорост. Подходящ маршрут за бягството на бърз японски полусъстезател и проклетие за трмаво влечуго от детройтска ламарина, макар и със състезател от Формула 1 зад волана.

Или поне така се надявах.

Ако грешах, нещата щяха да се окажат доста вълнуващи.

Пришпорих тойотата наляво по Медисън, като ожулих боята на един паркиран нисан. Ще се върна да възстановя щетите, но по-късно.

Първият наклон и един опасен ляв завой не се оказаха проблемни, въпреки че един или два пъти колата остана на две гуми. След Кемп Роуд дойде един труден десен завой. Направих го що-годе с шейсет, но не успях да потисна съпровождащия го неволен гърлен стон, непривичен не само за здрав, мъжествен тип като мен, но и показателен за ненавременен спад на самоувереността му.

Паркът, изобилстващ от зеленина, се намираще от лявата ми страна. Четвъртият наклон, водещ, както разбрах по-късно, към остър десен завой, ми създаде проблеми. Когато минах Батъл Роуд,

контролът над колата беше непостоянно явление и много скоро се превърна в изплъзващо се такова, а накрая, на един труден десен завой, маркиран от лявата страна на пътя с ярки светлоотразители, напълно изчезна. Колата ми направи зигзагообразно движение из тясната уличка, събори един от светлоотразителите, кривна обратно вдясно, прескочи бордюра и изора цяла бразда в наскоро окосена моравка, като спря точно преди да се забие в един пожарен кран.

Пожарен кран, помислих си аз, по средата на двора.

Обърнах и отново се озовах на улицата. Чувах виещите протести на изтезавана гума, разнасящи се от камарото, което се приближаваше към току-що преодоляния от мен опасен завой. С изгасени светлини, аз стоях в средата на тясната уличка с поглед, вперен в огледалото за обратно виждане.

Направих завой, но без да използвам спирачката, за да не светят стоповете и останах скрит в мрака на улицата. Имах късмет, че наблизко нямаше лампи.

Облегнах се назад и се сниших в меката безопасност на седалката. Заблуждавах се, най-вероятно. Е, поне ми беше удобно. Главата ми беше плътно прилепена към облегалката.

Влажни длани, пресъхнала уста, щраусово яйце, заседнало в гърлото.

Наблюдавах в огледалото.

Наблюдавах.

Ето го!

С включени светлини, приближаваше се много бързо и воня на гореща гума, смесваща се с влажния въздух. Остра смрад. Застрашителна близост.

Сега!

Включих светлините и едновременно с това скочих на съединителя. Гумите се завъртяха неконтролируемо. Тойотата приседна назад точно в момента, в който се показва камарото. Както се бях надявал, реакцията на шофьора срещу внезапно появилото се препятствие — аз — беше рязко да завие наляво, за да избегне сблъсъка. За негово нещастие, този избор на посоката го отпрати право към най-опасната точка на завоя. Отвъд уличката. В парка.

Малък насип, висок не повече от метър, ограждаше пътя вляво. Камарото се плъзна по него, изправи се на двете си леви гуми и се

стовари тежко на една страна, после и на капака, като през цялото това време поддържаше немалка скорост. Блъсна се в един явор, отскочи, завъртя се на сто и осемдесет градуса, падна отново на гумите си и спря.

Погледах го, но не дълго, размишлявайки върху последиците. Реших, че от тук насетне това е работа на полицията. Пък и двамата може да бяха оживели. И имаха най-малко една пушка. Аз имах само пистолет и то без допълнителни пълнители. Паркът беше сравнително открит в тази част и не предоставяше голяма възможност за сигурно убежище. Ако ме нападнаха, здравата щях да загазя.

Това може и да беше подходящото време, но със сигурност не беше подходящото място. Единият или и двамата може би бяха мъртви или поне сериозно пострадали. По-добре да се надявам на късмет, отколкото сам да нагазя в тресавището.

Постепенно в къщите наоколо започнаха да се палят лампите. Много скоро моравите пред домовете щяха да се изпълнят с любопитни съграждани, умиращи от желание да надникнат в сплесканата кола. После щяха да дойдат ченгетата.

Тойотата и аз се затътрихме към дома на баща ми.

* * *

Четиримата провеждахме военен съвет във фамилната къща. Нубин и Мис Прис даваха караул в спалнята на Кълън.

— Ще се обадиш ли на онзи, как му беше името? — попита Етъл.

— Имаш предвид лейтенант Фанър?

— Точно него.

— Той вероятно ще ме арестува за превишена скорост, безотговорност и безразсъдно шофиране, както и за това, че съм напуснал мястото на катастрофата, повредил съм един паркиран нисан и съм нарушил границите на частна собственост.

— Тогава не му се обаждай — каза тя и отиде за единайсети път да провери Кълън.

— Освен това, той вече ми каза, че не може да помогне много във възникналата ситуация — допълних аз подире й. — Сега може би

ще нареди патрулна кола да обикаля дома ми на всеки трийсет минути, вместо на един час.

Минаваше четири сутринта. Имах усещането, че Сьнчо беше посипал клепачите ми с прашеца си.

— Доста бодър вид имаш — каза с насмешка татко и отпи от млякото си.

— Благодаря. Имах нужда да поговорим. Прехвърлям през ума си всички отвратителни неща, които щяха да се случат, ако не бях забелязал камарото под уличната лампа, ако няхах възможност да го обезвредя, ако...

— Прекалено много мислиш — каза Дейв. — И в Корея ли мислеше толкова много?

— Там беше различно. Тогава мислех само за себе си.

— А сега имаш Кълън.

— Именно.

— Той ще ти е в тежест, ако онези продължат така. Стига, разбира се, да са ги измъкнали живи от колата.

— Осъзнавам това и допускам, че Фанър и останалите ще бъдат по-скоро пречка, отколкото помощ.

Дейв кимна.

— Може би ще се наложи да се справиш сам.

— Мислил съм за това. Ако се впусна сам след проблема, открия го и го ликвидирам, неизбежно някой помощник областен прокурор, градящ кариера, ще ме пъкне зад решетките. Тогава ще трябва да кихам големи суми на някой адвокат, също градящ кариера, за да се опита да ме измъкне оттам.

— А къде ще бъде Кълън през цялото това време? — попита баща ми.

— Там е въпросът — съгласих се аз.

— Може би идеята на Фанър е била добра. Защо не се обадиш на Макелрой и да разбереш дали не може да разбере някоя неща? Няма да те заболи — предложи татко.

О, напротив, щеше. Вече бях мислил и за това, но неприятните спомени от Корея още не ми даваха покой.

По дяволите! Накъдето и да се обърнех, стигах до тъмен, безкраен тунел, а животът на Кълън, а може би и физическата му безопасност, висяха на косъм.

Етъл отново се присъедини към нас. Погледнах я въпросително. Тя кимна.

— Добре е. Едното куче спи от едната му страна, другото — от другата.

Усмихнах се с благодарност и почувствах устните си странно надебелели. Бях изтощен.

Телефонът иззвъня. Дейв го грабна и излая:

— Какво? — после добави. — Тук е.

Подаде ми слушалката, беззвучно движейки устни: „Фанър“.

Разговорът продължи около две минути. След това върнах слушалката на мястото ѝ.

— Е, и? — попита Дейв.

— Фанър каза, че преди малко са прегледали останките на камарото. Открили са един мозберг с осем куршума и са ги сравнили с гилзите, открити в сладкарницата. Нарезите са едни и същи. Сред останките са открили и бомбе и известно количество кръв — група Б, отрицателна. Не много. Никакви трупове. Свидетели твърдели, че видели двама мъже да тичат към парка и да изчезват в него. Единият бил „доста огромен“, както се изрази той.

— Значи нашите приятелчета са живи — каза Дейв.

— Искаше да се осведоми дали знам нещо за катастрофата. Отрекох. Мисля, че е по-добре да си мълча.

— Ами ако някой е познал колата ти? — попита ме Дейв.

— Тогава ще му разкажа всичко. Няма да имам друг избор. Бих искал да остана в сянка и да си изясня нещата, освен ако не се появи отново проблем. Ще видим. Фанър каза, че камарото било откраднато тази вечер пред един местен нощен клуб. Собственикът бил открит сред купчина боклуци с мозъчно сътресение, но жив. В безсъзнание. Преди час са съобщили за откраднато БМВ. Собственикът живее в Кърнърсвил. Току-що се прибрал от Мъртъл Бийч и открил, че колата му е изчезнала.

— Изобретателна двойка — отбеляза Дейв.

— Научили ли са нещо за отвлечената касиерка? — попита татко.

— Нищо не каза за това. Но ако бяха, вероятно би споменал.

— А сега какво? — намеси се Етъл.

— Ще отида да поспя няколко часа. На онези типове в момента им гори под петите. Ще бъде спокойно известно време. Още утре

сутринта ще се обадя на Макелрой. После ще видим.

Довлякох се до спалнята, свалих си обувките, преместих Нубин и легнах до сина си. Стиснал деветмилиметров браунинг в едната ръка и пръстите на Кълън в другата, успях да се унеса.

10.

Да открия Макелрой, се оказа много по-трудно, отколкото предполагах. Накрая се свързах с някакъв тип, който призна, че му е известно местонахождението на полковника и обеща да му изпрати съобщение да се обади веднага. Затворих и отидох да поработя над закуската.

Дебели резени шунка, нарязани пресни ябълки, фурми и банани, бисквити с мляко. Кълън излезе от спалнята все още сънен и замаян и седна на масата в столовата. Бъбривостта не беше негова черта рано сутрин.

— Какво искаш за закуска, момчето ми? — попитах аз игриво.

— Ядки с мляко.

— Приготвянето на ядки с мляко ще отнеме известно време.

Дали коремчето ти ще може да почака?

— Предполагам.

— Искаш ли гореща бисквита с мед, докато приготвя ядките?

Вяло кимване.

— Имаш предвид „Да, благодаря“?

— Да, благодаря.

Извадих една пареща бисквита от купичката, покрих отново съда с кърпата, после разделих бисквитата на две с назъбен нож, намазах я обилно с мед от малка делвичка на печката и я подадох на потомъка си, който лакомо я погълна. Здравословният апетит беше една от хубавите му черти рано сутрин.

Появи се и татко. Беше почти толкова унесен, колкото и Кълън. Подозирам, че беше изтощен от среднощното бдение. Знаех как са организирали охраната през остатъка от нощта и ранните зори, но не бих се учудил, ако изобщо не са си лягали. Етъл и Дейв си бяха тръгнали малко след като се събудих, отхвърляйки предложението ми да закусят с нас.

Трудно мога да си представя някой да откаже угощение.

И двамата изпиха по една последна чаша кафе. През цялата нощ кафеникът беше стоял пълен догоре с гореща течност. Тръгнаха си с предупреждението, че ще се навъртат наоколо, за да пазят детето.

Татко пиеше кафето си, а Кълън постепенно се разсънваше. Водихме безцелен разговор до момента, в който баща ми не спомена, че предишната вечер е научил Кълън да играе покер. Кълън се похвали колко ръце е спечелил и каква голяма купчина от кибритени клечки е натрупал.

Разбърквайки ядките с млякото, аз се обърнах към татко:

— Успява ли да следи картите? Познава ли поредиците от карти?

— Не казвай — обади се Кълън. — Знам какво е двойка и флота.

С баща ми се спогледахме, после се обърнахме към нашия скъп наследник и възкликнахме едновременно:

— Флота?

Малкото челце на Кълън се сбърчи замислено. Зад лешниковите очи работеше мисловна сонда. Намери онова, което търсеше, лицето му се проясни и малката вертикална гънка между веждите изчезна.

— Флош! — поправи се той. — Двойка и флош.

Три поколения Ванс от мъжки пол се разсмяха гръмко, вдъхвайки насладата на мига. Здравно свързани както генно, така и духовно. Само двама от кавалкадата чичовци, лели и братовчеди Ванс, с които се бях срещал през годините, бяха проявили някакви признаци на липса на чувство за хумор. Заблудени души, без съмнение. Нито намек от подобно нещо в нашето трио.

Мис Прис и Нубин дочуха веселбата, дотичаха при нас на меките си лапи и с одобрение започнаха да наблюдават радостта ни, за което красноречиво говореха размаханите им опашки. Хвърлих на Нубин парче шунка, прекалено тлъсто за толкова скъпо свинско. Кучето го излапа с голямо удоволствие, после облиза муцунка и легна по корем с разперени в четирите посоки лапи, готов да скочи, в случай че пред него се материализира още някоя вкуснотия.

Мис Прис, обаче, беше прекалено горда за подобно нещо. Тя легна при вратата и се престори на безразлична, но неконтролируемо капещата от устата ѝ слюнка издайнически разкриваше задните ѝ помисли. Хвърлих на Нубин още едно парче, което той изгълта без никаква, поне привидна скромност. Мис Прис го чу как мляска и наостри едното си ухо, но отказа да обърне главата си към него.

Насочих към Нубин десния си показалец и го задържах три секунди, което означаваше команда „стой“. След това хвърлих едно особено сочно парче през Прис, която се престори, че не го е видяла.

Нубин остана на мястото си, но целият потрепери от конвулсивен стомашен пристъп. Татко погледна кучетата, след това мен и поклати глава.

Когато се върнах при печката и тенджерата с млякото, аз чух глухото изтракване на кучешки зъби — щрак! Благоприлично изчаках няколко секунди и след това се обърнах към Мис Прис. Шунката беше изчезнала.

Териерът всячески се опитваше да скрие самодоволното си изражение.

Нубин спря да трепери, разочаровано положи муцунка на предната си лапа и въздъхна като човек.

— Ти си строг човек, Тайлър — отбеляза възрастният Ванс.

— Той получи две срещу нейното едно — казах аз. — Освен това, кой ме е учил как да възпитавам кучета?

Баща ми, който беше обучил повече кучета през живота си и спечелил повече ловни състезания и награди от киноложки изложби, отколкото който и да е друг в този щат, вдигна ръка и заяви:

— Виноват.

— Добре тогава.

Кълън, който не следеше нишката на разговора, се обади:

— Готови ли са ядките ми?

— Да, готови са — отвърнах аз и му сипах пълна купа.

Телефонът извънтя. Татко вдигна, поздрави, слуша известно време и ми подаде слушалката.

— Макелрой? — попитах аз.

Той поклати глава.

Беше Хедър, разтревожена и задъхана. Незабавно се извиних, че съм забравил да ѝ се обадя предишната вечер след срещата ми с Фанър. Преди да успее да обясня защо, тя ме прекъсна.

— Това не е важно сега. Не зная как да го кажа, затова ще говоря направо. Очакваш ли снощната стрелба да се повтори?

— Хубава работа, надявам се, че не. Какво те кара да мислиш, че е възможно?

— Нищо... просто не зная какво да правя.

— Защо?

— Баща ми е получил лек удар тази сутрин. Припаднал и не били в състояние да го върнат в съзнание. Има запушване на сънната артерия и ще му правят операция, за да я изчистят. Ако операцията не мине успешно...

— Гледай по-оптимистично на нещата.

— Той може да умре!

Настъпи дълго мълчание, след което аз едва чуто казах:

— Знам... Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не... Да. Всъщност, не съм сигурна. Ами... — Тя млъкна.

— В болницата ли си?

— Не, на работа съм. Току-що ми се обадиха оттам. Дали са на мама успокоителни. Въпросът е за Уеб.

— Какво за него?

— Той е в детската градина. От болницата искат веднага да замина за Шарлот. — Отново продължително мълчание. Опитваше се да се овладее. Не беше лесно в подобни ситуации.

— Да не би да искаш да го вземеш със себе си?

— Господи, не. Ако види дядо си в такова състояние... Ами ако се наложи да остана?

— Страхуваш се, че може да не се върнеш навреме, за да го вземеш от училище?

— Да — колебливо отвърна тя.

— Искаш ли аз да го взема?

Хедър не отговори.

Аха. Как можех да съм толкова нахален?

— Страхуваш се да оставиш Уеб на мен, в случай че онези отново ме нападнат?

Тя тихо заплака.

— Толкова се срамувам от себе си. След всичко, което направи...

— Не, не. Няма от какво да се срамуваш. Що за родител ще си, ако нещо подобно не те плаши до смърт? Мен със сигурност ме плаши. Всичко, което мога да кажа, е, че Кълън ще остане с мен през цялото време. Не мога да гарантирам безопасността на Уеб, разбира се, но ако аз имах някакви сериозни притеснения, не бих държал сина си при себе си. Между другото, има развитие на нещата. — Разказах ѝ за преследването.

— Тези хора няма да се откажат.

— О, напротив. Бъди сигурна, че ще го направят. По един или друг начин.

Отново мълчание.

— Не знам какво да правя.

— Има ли други варианти? Ами бащата на Уеб?

— Не!

— Но това е извънредна ситуация...

— Не! Изключено!

— Добре — примирих се аз. — Някой приятел, на когото можеш да се обадиш?

— Само на едно семейство, но те са в Дисниленд.

Отново продължителна пауза, после явно взе решение, защото каза:

— Можеш ли да дойдеш пред „Четири сезона“ след един час?

— Разбира се — отвърнах аз.

— Ще доведе Уеб. Нищо друго не мога да измисля.

— Хедър, не можем да позволим на двойка главорези да контролират живота ни.

От другата страна на линията се чу шумна въздишка.

— Прав си. Ще се видим там.

След като уточни мястото, Хедър затвори. Казах на Кълън кого ще му доведе. Той остана очарован.

Почистих бъркотията от закуската, докато синът ми и кучетата лудуваха на задната веранда, също както бях правил и аз на тяхната възраст с един дребен мелез на име Нипи. Изобилие от добронамерено ръмжене и весел смях ми подсказваха, че навън се вихри решителна схватка със стара хавлиена кърпа, която баща ми държеше точно за тази цел. Всички участници, хора и кучета, безкрайно се кефеха на борбата.

За да намаля риска от извадени кучешки зъби, аз напомних на Кълън да дърпа кърпата по-леко. Той каза, че ще внимава и се върна към играта. Оставих ги така около половин час докато всеки от тримата не започна да показва по-слаб ентузиазъм, дължащ се на налегналата го умора. Беше изтощително дори за две яки кучета, увиснали на единия край на хавлиена кърпа, здраво стискана от почти петгодишно момче. След играта предложих на всички лека закуска. На

кучетата също. Татко шумно похъркваше в задната спалня. Оставих му бележка и двамата със сина ми забързахме към срещата. Карах колата на баща ми, а в жабката имаше деветмилиметров „Смит & Уесън“.

Няма да оставя двама главорези да контролират живота ми, но не бих им позволил и да ме хванат, без да съм подготвен.

Когато пристигнахме в търговския център, аз извадих от жабката автоматичния „Смит & Уесън“ с двойно действие, дискретно заредих и скрих пистолета в кобура, закачен на колана ми отзад, под тънкото ми синьо яке. Малкото оръжие беше плоско, удобно за носене и натъпкано със специални патрони с кухи върхове, в случай че се натъкна на някой освирепял йети.

Или на гангстер горила с пушка дванайсети калибър.

Носенето на скрито оръжие беше забранено в нашия щат. Щях да рискувам. По-добре да се защитавам срещу дребно престъпление в съда, отколкото синът ми да ме посещава на гробищата. След като полицията се беше отрекла от защитата ми, реших, че е добре сам да се погрижа за себе си и моите млади повереници. Малкият „Смит“ щеше да ми помогне в това.

Отидохме с Хедър и Уеб в „Бялата планина“, любимата ни сладкарница. Когато пристигнахме, собственикът Гари Барни тъкмо забъркваше тесто за кифли с парченца шоколад. Той предложи на двете момчета по една току-що изпечена кифла. Погледнах Кълън с *онзи* поглед, а той ми отвърна с *онова* свиване на раменете, а именно „Това е само една кифла, татко“.

Хедър се мотаеше и явно нямаше желание да тръгва, което беше добре дошло за мен. Накрая тя реши, че е време. Прегърна силно Уеб, целуна го половин дузина пъти, докато той безмълвно запротестира, нетърпелив да отиде в детския кът.

— Надявам се, че баща ти ще се оправи — обърнах се към Хедър. — Не се притеснявай за Уеб. Един проблем ти е достатъчен.

— Ще се обадя веднага щом разбере нещо повече — каза тя, стисна ми ръката и си тръгна.

Аз и момчетата отидохме с ескалатора до долния етаж. Кълън не обичаше асансьорите, защото бяха претъпкани, а стълбите, защото бяха прекалено скучни и не се движеха. Детският кът беше оживен.

Истински рай с тунели, гумени дюшеци, всякакви видове пързалки, възета за катерене, лостове за висене, миниатюрни батутути за скачане. Целият комплекс беше закрит, а площадките за игра бяха оградени за безопасност на децата, въпреки че много от хлапетата се наслаждаваха да се катерят по възжените мрежи също колкото и на другите игри. За щастие, оградите бяха направени от издръжлив материал.

Макар да твърдеше, че идва за пръв път, Уеб умело следваше Кълън и двамата се шмугнаха с главите напред в първия отвор, който забелязаха, но едва след като касиерът постави на китките им пластмасови идентификационни ленти. Аз също получих лента. Децата можеха да напуснат комплекса само с възрастен, чиято гривна отговаряше на техните.

Добре замислено.

Носейки чашата с горещо кафе, което Гари беше прибавил към кифлите, аз открих една кабина, от която да наблюдавам трудно контролирания хаос, който цареше наоколо. При все че внимателно магнах пластмасовия капак на чашата, успях да си изгоря пръста. Поднесох течността към устните си, вдишвайки силния аромат на кафето, докато парата обгръщаше лицето ми.

Отпих.

Ах...

Кафе.

Макар и без кофеин.

Късната утрин бавно премина в ранен следобед, придружен от ликуващи викове, смях, а от време на време и по някое изпищяване, обикновено идващо от малко момиченце. Моля да бъда извинен за сексистката си бележка. Момчетата решиха да си починат с пица и сок. Пицата излизаше от машината, в която се печеше, а тестото беше покрито с тънка замазка, предполагам, че от доматиен сос и няколко парченца сирене отгоре. Освен че имаше външния вид и качествата на преработен картон, пицата беше лоша на вкус и доста скъпа.

От сутринта насам бях придобил изключително остра наблюдателност. Когато го забелязах за пръв път, той седеше близо до касиера, облегал на гишето. Мъжът не беше от застрашителните на вид — среден ръст и нормално телосложение, приятно лице, облечен всекидневно, но спретнато. По-късно го забелязах да седи на пейка, близо до тоалетните, после изправен до електронните игри, на които

играеха по-големите деца. Наблюдаваше. През цялото време наблюдаваше.

Кълън. През цялото време наблюдаваше Кълън.

Косата на тила ми настръхна, сякаш водорасло се развяваше под напора на силно водно течение. Сърцето ми силно заби.

Потърсих с очи Кълън. С Уеб бяха в подводницата, гледаха се и крещяха, имитирайки силния метален звук, който тя издаваше, когато започнеше потопяването.

Отново погледнах мъжа. Не исках да си правя прибързани заключения. От негова страна нямаше нито заплашителни действия, нито открито враждебни жестове. Всъщност, единственото странно нещо около поведението му беше, че очевидно се стремеше да избягва местата, на които Кълън играеше в даден момент, като че ли искаше да не бъде забелязан близо до него.

Но той определено наблюдаваше сина ми. Бях сигурен в това.

Не, тук нямаше логика. Ако той беше шофьорът на БМВ-то или на злополучното камаро (не беше достатъчно огромен, за да е онзи с оръжието), би трябвало да наблюдава мен, а не Кълън.

Вгледах се по-внимателно. Започваше да се изнервя. Прекарваше пръсти през косата си, потропваше притеснено на едно място и продължаваше да следи с поглед сина ми, сякаш се колебаеше какво да предприеме.

Ами ако беше член на някоя банда, изпратен да отвлече сина ми? Може би имаше партньор, когото не бях забелязал и който щеше да се заеме с мен и да ми попречи да спася сина си. След това те щяха да дирижират концерта, а диригентската палка щеше да бъде Кълън.

Може би.

Огледах се. Никой не изглеждаше дори малко съмнителен.

Но онзи тип също нямаше престъпно изражение.

Естествено, ако беше добър по душа, нямаше да има.

И все пак, нещо не беше наред.

Приблжих се към него, възможно най-нехайно. Не сложих ръка върху пистолета, тъй като реших, че няма да ми е необходим, освен ако и онзи не е въоръжен. В което се съмнявах. Беше само по риза „Александър Джулиан“ и тесни джинси „Келвин Клайн“, и нямаше къде да е сложил кобур, дори и такъв за глезен. Ами кама? Но ако беше

въоръжен само с нож, нямаше от какво да се притеснявам. Веднъж промуших един вражески войник със собствения му щик.

Остриетата не бяха проблем за мен.

Той взе решението вместо мен, като пъхна дясната ръка в джоба си и пристъпи напред точно когато се появи момчетата, които преплитайки крака се отправяха към тоалетната. Улисани в бърборене, те не го забелязваха и вървяха сковано като всички момчета, които са пренебрегвали пикочните си мехури прекалено дълго. Бяха на около шест метра от него.

Аз се намирах на метър и половина. Неочакваната ми поява привлече вниманието му. Той спря, озърна се несигурно наоколо и погледна към момчетата точно когато минаваха през вратата на тоалетната.

Мъжът се обърна към мен и в същото време бавно издърпа ръката си от десния джоб. Намръщи се. Явно го сварвах неподготвен.

Но аз не бях. Приближих се към него, така че само той да ме чуе и казах:

— Когато ръката ти излезе от този джоб, по-добре е да е празна. Ако не е, престоят ти в болницата ще е дълъг и болезнен.

11.

Ръката му не излезе празна. Всъщност, изобщо не излезе.

Той я пъхна още по-дълбоко в джоба си, докато продължаваше да се пули насреща ми. Все още много близо до него, аз казах:

— Защо наблюдаваше сина ми?

— Вашият син? — възкликна той, искрено изненадан. — Наблюдавах моя син.

Той явно се почувства неудобно при такава близост, каквото всъщност беше и намерението ми, защото отстъпи назад.

— Кой е вашият син? — го попитах аз.

— Уеб Патерсън — беше отговорът. — Вие ченге ли сте?

Усмихнах се, най-вече от облекчение, но също така и за да го успокоя и за да обезвредя потенциалната бомба, която моята параноя, макар и разбираема, беше заредила ненужно.

— Не — отвърнах му. — Аз съм бащата на Кълън Ванс.

Той изглеждаше объркан.

— Момчето, с което е синът ви.

— Аха. — Мъжът видимо се успокои.

Подадох му ръка и се здрависахме. Той я пое, макар и с нежелание, признавам. Не мога да го виня.

— Изкарайте ми ангелите — каза той. — Имам...

— Ограничителна заповед.

Той кимна.

— Хайде да седнем — посочих към кабинката — и да си поговорим като цивилизовани хора. След това, може би, ще ви позволя да видите сина си.

— Може би? — повтори той, леко наежен. — Кой сте вие, че да...

— Човекът, който, независимо дали ви харесва, или не, се изживява в ролята на охрана на сина ви по молба на майка му. Хайде да не спорим повече, ами да поговорим. Аз не съм ви враг.

Той седна в кабинката и постави ръце на масичката. Пред очите ми блесна „Ролекс“. Мъжът явно не се притесняваше да носи подобни скъпи неща. Прокара нервно пръсти през гъстата си, къдрава, поддържана в скъпи фризьорски салони коса. Усмихна се. Липса на самочувствие, но все пак приятен човек. Не можех да не му съчувствам, след като бе лишен от собственото си дете.

Чудех се каква е причината.

— Предполагам, че се питате защо — каза той.

— За ограничителната заповед ли?

— Да.

— Признавам, че е така — казах аз.

— Ще си остане ли само между нас?

Повдигнах рамене.

— Зависи. Не ви обещавам.

Той се замисли за миг. Момчетата, очевидно щастливи и облекчени, изскочиха с бурни викове от тоалетната. Кълън погледна към мястото ми, увери се, че съм там и вече напълно спокоен, последва Уеб.

— Ако искаме да се разберем, ще трябва да ви имам доверие. И да получа вашата преценка.

— Такова нещо не ми се случва често — казах аз и се ухилих. — Никой от познатите ми не мисли, че имам по-добра преценка за каквото и да било.

Отново стеснителната усмивка.

— Опитвайте се да ме предразположите. Оценявам това и ви благодаря.

Чаках. Той явно се притесняваше. Мърдаше неспокойно ръце, гледаше към момчетата, току поглеждаше колко е часът.

— Хубав часовник — окуражително отбелязах аз.

— Страхувам се, че ако Уеб ме забележи, ще дойде тук.

— Вие двамата изглежда сте доста близки.

Мъжът кимна.

— Много. Винаги сме били. Аз му дадох първото шише с мляко, смених първата му пелена...

— Тогава какъв е проблемът? Защо сте се разделили с Хедър?

Той пое дълбоко въздух, задържа го, издиша го бавно през носа си и предизвикателно ме погледна право в очите. В погледа му се

четеше загатнат срам, компенсиран от необяснима гордост.

— Аз съм хомосексуалист — тихо и равно произнесе мъжът. Без предизвикателство и без съжаление.

— Е, и?

Той премигна срещу мен два пъти.

— Е, и?

— Точно това казах.

— Бащата на Хедър е типичен образец за върл противник на хомосексуалистите. Не би наел някой такъв, не би...

— Какво общо има баща й с това?

— Той контролира голяма част от живота й. Най-малко чрез силното си влияние.

— Не я познавам много добре още, но онова, което видях, не съответства на вашето твърдение. Тя ми хареса точно с уменията сама да си бъде господар. Извинете — огледах се. — Господарка. Наоколо може да са се скрили феминистки и да ни подслушват.

Още веднъж го дарих с една от най-обезоръжителните си усмивки. Още малко и щях да съм го очаровал толкова много, че щеше да излее четирийсет и три изречения на един дъх. Трябва да се науча да контролирам тази своя способност.

Той се поколеба.

— Изневерях й, докато още бяхме заедно. Тя разбра. Не е човек, който прощава лесно, поне не и за такова нещо.

Да видим. Три изречения.

Поколебах се.

— С жена?

Двамата се поколебахме, след това дружно казахме:

— Не.

Засмяхме се на едновременните си изблици, моят смях — мъжки и откровен, неговият — обаятелен и смутен. А може би беше обратното.

— Е, това вече е друго нещо — казах аз.

— Защо?

— Не знам, но е така. Имах един приятел в армията, преди да ме изпратят отвъд океана. Казваше се Бил. Той истински обичаше жена си. Държеше куп нейни снимки в портфейла си. Влюбени още от гимназията и така нататък. Идваше някъде от Средния запад и не беше,

както се сещаш, възплъщение на толерантността. Получи писмо от Луиз... Странно е, че още помня името ѝ. Както и да е, Луиз му изпращаше кратка бележка. Намерила си някого, докато мъжът ѝ бил на обучение в базата. Тя не го искала, просто така се случило. Бил рухна съсипан, обезверен. Не можеше да изпълнява задълженията си. Свещеникът в армията му издейства известно време отпускат, за да се възстанови, да преживее случилото се. Той не можа. Написа ѝ писмо, че иска да знае кой е мъжът. С какво беше повече от него самия. Една седмица по-късно Бил получи картичка. Луиз беше изпратила само една шибана картичка. Пишеше му, че нямало мъж. Ходела с жена. И това беше всичко. Никакви „Съжалявам“ или „Целуни ме отзад“, нищо. Само едно: „Той е Тя, Били. Твоя Луиз“. Бил остави картичката на леглото си и отиде при свещеника да му се изповяда. След това се качи на шевролета си и се понесе по Стейт Роуд с близо двеста километра в час. Накрая засилил колата в подпорите на един мост. На погребението се наложи да не отварят ковчега. Беше толкова смазан, че следователят едва не повърна. Това, което се опитвам да ви кажа, е, че някои хора изживяват такова нещо като прекрачването на половите граници по-тежко от други. Ако Луиз беше излизала с мъж, Бил може би щеше да го преживее. Кой знае? Може би проблемът на Хедър е в това, че ви е изгубила заради мъж, а не заради друга жена. Между другото — продължих аз, — нека да ви се представя. Казвам се Тайлър Ванс. Няма да се възпротивя, ако си кажете нещо с Уeb, стига да сте наоколо. Ще поговоря с Хедър за евентуална промяна на нещата в бъдеще. Съгласен ли сте?

— Предполагам, че нямам избор, нали?

Поклатих глава.

Той кимна и се представи.

— Името ми е Джейсън. — После отиде да види сина си.

Наложи се да извика Уeb по име, за да привлече вниманието му, но след като го забеляза, момчето се втурна към него. Без съмнение, беше много щастлив, че вижда баща си. Те се прегърнаха и се целунаха. Джейсън го вдигна във въздуха и го завъртя, предизвиквайки щастливо кикотене и настояване да го направи отново.

В този миг сърцето ми охладня към Хедър. Никой нямаше право да разделя детето от родителя му, освен ако ставаше въпрос за

малтретиране, разбира се, за каквото в този случай нямаше видими доказателства.

Както научих в Корея, макар и по труден начин, ако храниш злоба към някого, ще разрушиш своя духовен свят, а не неговия.

Ако Хедър иска от мен да вляза в ролята на баща, ще трябва да достигнем до някакво споразумение относно проблема, ако такъв изобщо има, с биологичния баща на момчето и неговата част от него.

На другия ден Хедър се върна от Шарлот. Имала някаква важна работа в офиса, която изисквала личното ѝ присъствие. Състоянието на баща ѝ все още било критично, въпреки че за кратко време дошъл в съзнание. Днес опитвали терапия с лекарства, но на следващия ден щели да го оперират.

В момента се намирах в нейния хол, а тя стоеше насреща ми и хвърляше мълнии.

— Какво си направил?

Беше бясна, разярена като бик, видял червено, ядосана до мозъка на костите си, с пяна по устата. Сами изберете клишето.

— Нали чу — отвърнах аз с възможно най-миролюбивия си тон, който не се различаваше много от благия, южняшки говор на Робърт Редфорд в „Преследването“. Усмихнах се и чаровно отметнах глава.

— Какво, по дяволите, те е накарало да си помислиш, че имаш право да взимаш такова решение?

Явно не бях успял да я очаровам. Е, Редфорд беше убит в края на филма. Може би чарът има своите предели на въздействие.

А ако бъда дързък и прям? Реших да опитам.

— Ти ми даде това право, когато ми повери Уеб.

— Казах ти, че има ограничителна заповед за бившия ми съпруг. Защо ще...

— Джейсън.

— Да! Джейсън! Мислиш, че не помня името му?

— Не съм чувал да го използваш. Винаги казваш или „бившия ми съпруг“, или „бащата на Уеб“. По този начин го обезличаваш. Само исках да ти напомня, че той си има име, нищо повече.

— Да не би да го защитаваш?

— От какво?

— От това, че е глупак!

— Нямам мнение по този въпрос или поне не е пълно. Трябваше да видиш реакцията на Уеб, когато го срещна. Детето сияеше от щастие.

— Е, и? Уеб винаги безумно е обичал баща си. Казах ти, че съдът забрани да се виждат, а...

— А ти не ми каза защо.

— Това не е твоя работа!

— Моя е, ако занапред ще отговарям за Уеб и неговата безопасност. Всичко това има ли нещо общо със сексуалните предпочитания на Джейсън?

— Сексуални предпочитания? Та той е обратен, за бога!

Влязох в ролята на адвокат на дявола.

— Е, и?

— Е, и? Какво, по дяволите, имаш предвид с това „Е, и“?

— Да не би да гледаш на тези наклонности като на заразна болест? — отговорих аз. — Мислиш, че Уеб ще я прихване, че ще се отрази на неговия сексуален живот? Нима вярваш, че Джейсън иска синът му да израсне като хомосексуалист и ще се опита да му повлияе в тази насока? Страхуваш се да не блудства с детето, без да си наясно, че според статистиката при хетеросексуалните родители рискът от подобно нещо е много по-голям, независимо от пола. Страхът от СПИН ли те плаши толкова много? Или — попитах остро аз — причината е различна от всичко посочено до тук.

— Не е твоя работа, ето какво е.

Станах от дивана, на който седях досега. Скъпа синя дамска на цветчета, няколко стола до камината, тапицирани в същия десен.

До единия край на дивана имаше ъглова дъбова масичка, а върху нея — скъпи малки антикварни предмети и снимка на Уеб в моряшка униформа. Сладък малчуган. Обзалагам се, че дядото е бил във военноморския флот. Бас държа, че негова е по-голямата част от заслугата за ограничителната заповед, както и за отрицателното отношение на Хедър.

В стаята имаше телевизор със седемдесет и пет сантиметров екран, видео, музикална уредба, по-скъпа от часовника на Джейсън. Цялата тази техника беше подредена на рафтовете на шкаф от тиково дърво, ръчна изработка, който чудесно подхождаше на елегантната

масичка и нейната сестра близък пред дивана. Върху последната тежко се мъдреха „Детска енциклопедия за всеки дом“, „Първата ми научна книга“ и „Супа от камъчета“.

Стоях, люлеех се на пети и си подсвирквах „Ти си моята слънчева светлина“.

— Моля те, седни!

— На онзи стол ли? — посочих големия яворов люлеец се стол в ъгъла, с който видовете дърво, смаяли ума ми, ставаха три. — Така няма да можеш да ме достигнеш, за да ме напердашиш.

Тя се вторачи в мен от нейния край на дивана.

— Извинявай. Тази тема винаги ме изважда извън кожата.

— Защо?

Хедър се размърда неловко и прикова в мен изумруденозелените си очи.

— Какво ти разказа той... Джейсън?

— Не много — отговорих аз, като продължавах да стоя изправен. — Каза, че ти изневерявал, докато още сте били заедно.

— Каза ли ти с кого?

— Не конкретно. Каза ми само пола.

— Е, и?

— Какво?

— Не ти ли се догади? — попита тя.

— Повръща ми се от брачната изневяра. Ако нямаш намерение да си верен на някого, тогава не се жени за него.

— Е, на теб такава нещо не ти се е случвало. Не знаеш какво е усещането.

— Да те мамят ли? Случвало ми се е един-два пъти, но не със съпругата ми. С гаджета от гимназията. Наистина боли, но от това не се умира.

— Някоя от тях да те е зарязвала заради жена?

— Не, доколкото знам. Каква щеше да е разликата? Изневярата си е изневяра.

— Каква щеше да е разликата?! Ще ти кажа каква е — най-голямата разлика на този свят! Чувстваш се така, сякаш си нещо по-малко от жена. Все едно е сменил пола, а не просто човека, защото ти не...

В малкото мозък, който притежавах, изведнъж просветна стоватова крушка.

— Притежаваш необходимите качества и умения? Да задоволиш потребностите на един мъж? А ние мъжете, до един похотливи създания, сме прословути с нищожните си претенции.

Тя отмести поглед от мен, дълбоко натъжена.

— Имала ли си много мъже, преди да срещнеш Джейсън? — попитах аз.

Хедър поклати глава, забила поглед в килима.

— Той ти е първият?

Отново поклащане на глава.

— Но предишните не са били много на брой, така ли?

Кимна. Отбягваше погледа ми.

— А след Джейсън?

— Само няколко. — Зарони сълзи. — Не мисля, че задоволих потребностите, на който и да е от тях. Нито пък успях да ги задържа при себе си достатъчно дълго, за да... — Тя млъкна.

— За да те опознаят? — довърших изречението аз.

Хедър кимна. Сълзите се стичаха по лицето ѝ и оставяха мокри дири. Ронеха се в скута ѝ, където лежаха отпуснатите ѝ ръце, сключени сякаш за молитва. Явно случилото се я бе съкрушило.

Е, занапред нямаше да се сблъсква отново с това изпитание.

От тук насетне щеше да има толкова общо с хомосексуалните предпочитания на Джейсън, колкото леля ми Фло, например. А що се отнася до мимолетните афери или каквито там са били, вината не е била у нея. И дума не можеше да става за някакви лични недостатъци, защото нямаше такива, както сам се бях уверил. Просто не беше срещнала подходящия мъж.

Казах ѝ всичко това.

Тя поплака още малко и сълзите ѝ постепенно пресъхнаха. Изглеждаше тъжна и развълнувана, сякаш току-що беше гледала „Титаник“.

Погледнах през плъзгащите се врати към момчетата, които играеха необезпокоявани във вътрешния двор, без изобщо да подозират за терзанията и проблемите ѝ, както и трябваше да бъде. Занапред в живота си, независимо от всеотдайните ни усилия, те щяха да носят предостатъчно бреме на собствените си рамене.

12.

Когато същата вече двамата с Кълън пристигнахме в дома на татко, той ми съобщи, че Макелрой се е обаждал два пъти и накрая е оставил неписан в указателя телефонен номер. Преди да позвъня на полковника, аз се опитах да се свържа с Фанър. Намерих го.

Попитах го дали е изникнало нещо ново във връзка с неидентифицираната жертва. Фанър ме информира, че не е научил нищо ново, но след като е разпитал всички служители и клиенти на банката, както и всички свидетели, наблюдавали отвън престрелката и бягството на престъпниците, влачещи със себе си бедната касиерка, стигнал до следното заключение. Имало голяма вероятност по-дребният от измъкналата се двойка да е свързан с мистериозния мъж, когото съм застрелял.

— Имате предвид роднина?

— Именно — потвърди той и ми обясни, че двамата били с приблизително еднакъв ръст, високи и слаби и си приличали по начина на държание. Освен това, нито веднъж не си разменили реплики на висок тон. Ако обсъждали нещо, винаги го правели тихо, на ухо.

Казах му, че според мен това предполага или характерни гласове, чужд език или най-малкото доловим, ако не и лесно разпознаваем акцент.

Той се съгласи с мен и продължи с описанието. Двамата мъже имали остри носове, забележими дори под скиорските шапки, тъмни, почти черни очи, светла кожа и космати ръце.

— Може би са източноевропейци — подметнах аз.

— Може би — допусна и той.

Значи ето с какво разполагахме, обобщих аз. Отличителна характеристика на гласа, светла кожа, аристократичен остър нос и ясно изразена мъжественост. Обясних му, че последното означава силно окосмяване, на което той отвърна, че е наясно и много ми благодари.

Голям смях падаше с този Фанър.

Но не съм сигурен дали и той беше на същото мнение, защото прекрати разговора ни доста рязко.

Идваше ред на Макелрой. Телефонно обаждане до Спринг Лейк, Северна Каролина.

— Макелрой — прозвуча съненият му глас след първото иззвъняване.

— Тайлър Ванс.

Трябваше му няколко секунди да се разсъни, след което каза:

— Нови неприятности?

Разказах му от край до край за тях.

Миг мълчание, по време на което асимилираше чутото, после попита:

— Охрана ли ти трябва? Мога да изпратя хора да те наглеждат. Ще са като сенки.

— Спомням си тази тактика — казах аз, — но в момента имам нужда от информация. Тези типове не са професионалисти или поне аз така предполагам. Досега не им вървеше особено.

— Не забравяй с кого си имат работа.

Замислих се. Прав беше. Ако подценявах врага си, щях да стана по-лесна мишена.

От друга страна, имайки предвид вземане-даването си с Макелрой в миналото, се стараех да държа него и организацията му на удобно за мен разстояние. Ако се забъркам твърде много с този полковник, после ще ми бъде дяволски трудно да се отърва от него. Към края на мисията в Корея проклетникът направи всичко възможно да ме даде на военен съд.

— Ще помисля за предложението ти. Но засега имам нужда от следното — казах аз и му описах нападателя с узито.

— Ясно. Съгласен съм с теб за вероятния район, от който произхожда. Ще изпратя фотограф в Грийнсбъро, за да му направи една снимка в моргата. Ще я покажа тук-там. Все някой ще познава някого, който познава някой си и така нататък.

— Предполагам, че все още имаш връзки в Централния следствен отдел.

— Да, но на тях това ще им отнеме година, а дотогава ти може да си гушнал босилека. Или да се намираш в някоя урна върху полицата над камината. Имам връзки с „Делта“ тук, във Форт Браг. Ако някоя

организация може да открие кой е този мъртъв тип или братовчед му, или който и да е там, това са хората от „Делта“. А са и бързи. Ще им се обадя веднага и ще им кажа да си размърдат задниците. Сигурен ли си, че не искаш охрана?

— Мисля, че не, но благодаря все пак. По-късно може да размисля.

— Само кажи и ще я имаш.

Даде ми още два номера, на които мога да го търся, на мобилен телефон и на пейджъра му. Да му звъня по всяко време на деня и нощта.

— Между другото, защо си си легнал толкова рано? — попитах аз. Часовникът ми показваше 20:44. — Ако не ме лъже паметта, ти беше заклетата нощна птица едно време.

Той се засмя.

— И все още съм. Миналата нощ изобщо не съм спал. Чуках.

— През цялата нощ?

Макелрой се изкикоти и затвори.

Беше десет години по-възрастен от мен. Зачудих се с какво ли се тъпче.

— Макелрой ще ти помогне ли? — попита татко.

Предадох му дословно, доколкото можах, двата телефонни разговора.

— Ще изчакаш, докато Макелрой открие нещо, за което Фанър да може да се хване?

— Не очаквам кой знае какво от Фанър, татко. Цялата тази история като че ли не е по силите му. Но наистина възнамерявам засега да съм пас. Дейв ще дойде тази вечер, нали?

— Да. Каза да го очакваме към десет. Има да навакхва с много ремонти в магазина.

Изведнъж изражението му се свъси.

— Етъл също ще дойде. По дяволите тази жена!

— За какво по-точно е враждата в момента?

— Няма значение. Това е между нас и не засяга никого другого. Мислех си, че сега са ни необходими всички очи и уши. Нейните са в отлично състояние, устата също. — Той стана да си вземе чаша мляко.

Столът му продължи да се полюшва ритмично и след като татко напусна стаята, но с постепенно затихваща амплитуда.

Отидох да видя Кълън. Спеше на пода, завит с голяма хавлиена кърпа, положил глава на огромен плюшен Снупи. Един не по-малък Барни лежеше настрана, недосегаем за опънатата му ръчичка. Спокойно детско лице, леко осеяно с лунички под очите. Дишаше ритмично и звучно с отворена уста, също като майка си, когато беше истински изморена и спеше по гръб.

Искаше ми се в момента да може да го види.

Вероятно го виждаше.

Вдигнах сина си и го притиснах до гърдите си. Той леко се размърда и положи глава на рамото ми. Занесох го до спалнята. Сложих го на леглото, завих го и угасих нощната лампа, след това го целунах два пъти.

Когато се върнах във всекидневната, татко отново се беше разположил удобно на стола си. В едната си ръка държеше висока чаша със студено мляко, а в другата — парче шоколадов сладкиш, голям колкото фризби.

— Ще заведеа кучетата у дома, когато пристигне Дейв — казах аз.
— Един от вас ще спи ли в спалнята при Кълън?

— Толкова си притеснен, че вече ставаш смешен — каза баща ми с уста, пълна със сладкиш.

— Извинявай. Глупав въпрос. Взимам си думите назад. Тези неща не вредят ли на зъбите ти?

Той ме замери с остатъка от сладкиша. Дръпнах се, за да избегна сблъсъка и се запътих към кухнята, където изпих три чаши бира с надеждата да почувствам облекчение.

Нубин и Мис Прис бяха изпаднали в див възторг, търчаха нагоре-надолу по стълбите и душеха. Въпреки че къщата ми беше по-малка от тази на баща ми, а дворът много по-тесен, все пак това беше техният дом. През по-голямата част от живота си бяха живели тук. Изпълнен със специфичната им миризма, домът се гордееше и с предпочитаните местенца за дрямка, пръснатите наоколо кучешки играчки и спомените им.

И двата териера обичаха къщата на баща ми, но тук се чувстваха в истинския си дом.

Сега душеха и изследваха и едва когато се увериха, че всичко е наред, се укротиха. Денят се беше оказал дълъг и изтощителен за тях. Започнах да проучвам материалите за една бъдеща моя статия за особеностите на единичната стрелба при колта, а Нубин се излегна в краката ми. Мис Прис се сви на топка върху дивана, най-любимата ѝ мебел в целия свят. Спеше толкова често в ъгъла на тази стара кушетка, че на мястото се бе образувала трайна вдлъбнатина, добила формата на спящата ѝ поза.

Седнах на масата в трапезарията и се зачетох, като си водех бележки. Бръмченето на нощното движение навън беше единствения шум, достигащ до ушите ми. Беше около полунощ, когато вдигнах глава от материалите и се ослушах. Уличното движение беше отслабнало, бръмченето също. Но ми се стори по-тихо от обикновено. Чувах ясно няколко коли — прибиращите се и излизаци съседни наоколо.

Извадих пистолета „Хеклер & Кох P9S“, четирийсет и пет калибър, който напоследък стоеше в един висок кухненски шкаф — незареден, разбира се — така че Кълън да не го достигне. От една кутийка за кафе, намираща се също така на висок рафт, извадих пълнител и го пъхнах в приклада. Завъртях патронника. Пистолетът имаше прибор за нощно виждане, подходящ за нощен танц с някой едър, злонамерен, въоръжен господин.

Нубин стана и започна да души въздуха, доловил внезапните ми подозрения. Излязохме на предната веранда и напрегнахме всичките си сетива.

Нищо необичайно, което да видим, чуем или усетим. През петте минути, през които стояхме там, досущ манекени на витрина на магазин, по улицата не мина нито една кола. Никакво затваряне на врати, никакъв звук от включен телевизор, само музиката на гръндж бандата „Пърл Джем“, разнасяща се от другия край на улицата, с пресилени басове и твърде високи децибели.

Върнахме се в къщата. Стомахът ми напомни на онази част от мозъка, която отговаряше за тези нужди, че не беше получавал храна от известно време насам. Поръчах пица по телефона. С гъби и колбас.

Отговориха ми, че ще я имам след двацет минути. Изчаках десет и станах.

Нубин, който вече не спеше, подскачаше припряно из трапезарията, явно с пълен пикочен мехур. Предложих му да го повозя до пицарията и поканих Мис Прис да ни придружи по време на тази кратка екскурзия. Тя любезно ми отказа. Вдигна брадичка, погледна ме с ясните си интелигентни очи и се сви на още по-стегнато кълбо.

Чух една тиха, доволна въздишка.

Така че двамата с Нубин я оставихме сама, пухкава и бяла и щастлива от съдбата си.

Трябвах ми шест минути, за да отида до пицарията, три, за да взема и платя пицата и още шест да се прибера и всичко това с анемичния стар крайслер на татко. Вечерта с Дейв бяхме преместили тойотата от паркинга на баща ми пред моята къща. Бях решил да използвам колата на татко с надеждата, че враговете ми още не са я забелязали. През целия път Нубин седеше на седалката до мен с очи, приковани в плоската кутия с ароматна пица и уста във фаза „водопад“.

Когато отбих пред къщата, забелязах няколко полицейски патрулни коли наоколо, включително две, спрели в моята алея. Светлините им ритмично проблясваха и осветяваха суровите лица на множество любопитни съседи и случайни зрители, наобиколили къщата. Натиснах рязко спирачките, които изскърцаха, после изключих мотора и излязох навън, като заключих Нубин в колата. Предната врата на къщата ми беше отворена, а двойка любопитни съседи надничаха вътре. Видяха ме, че приближавам и отстъпиха встрани. Погледнах повнимателно към вратата.

Грешах. Не беше отворена. Изтръгната от пантите, вратата уморено се подпираше на касата, надупчена, нацепена, обезобразена.

Вътре положението беше още по-плачевно. Парапетът на стълбището, масата в трапезарията, столовете, рамките на предните прозорци — всички бяха осеяни с дупки от куршуми. Навред бе разпиляно натрошено стъкло. Един униформен полицай пишеше нещо в тефтера си. Забеляза ме и попита:

— Тук ли живеете?

Кимнах безучастно.

— Името ви е Ванс, нали?

Отново кимнах. В цялата тази история имаше нещо, което никак не беше наред, но умът ми бе прекалено вцепенен, за да го проумее.

Полицаят продължаваше да говори:

— Е, наистина голяма каша...

Кимнах за трети път и в същото време забелязах кръвта и сплъстената козина по килима. Очите ми се приковаха в мястото, сякаш гледах през силно увеличаващ телеобектив. Тясна ивица кръв водеше от краката ми, през фойето към всекидневната.

Почувствах, че ми се повръща. Стомахът ми така се беше свил, че едва успявах да дишам. Разтреперих се от кошмарни предчувствия. В същото време като през мъгла до ушите ми достигна някакъв първичен, нечовешки звук.

По-късно свидетелите се кълнях, че се е изтръгнал от мен.

Разбутал съм ченгетата, втурнал съм се към хола и дрезгаво и пронизително съм извикал:

— Прис!

13.

Беше простряна на пода в локва кръв, която се просмукваше в килима. Задните ѝ крачета бяха безжизнено отпуснати, следствие от счупен гръбначен стълб. Беше се опитала, използвайки предните си лапи да долази под любимата си кушетка, да се приюти от гърмежите и болката.

Не беше успяла. Муцунката ѝ беше необикновено спокойна, единствената част от тялото, от която не капеше злокобната алена течност. Когато ме чу, Мис Прис се опита да вдигне глава, за да се увери, че най-сетне съм се прибрал у дома. Коленичих до нея и внимателно погалих муцунката ѝ с пръст.

Опитах се да ѝ кажа няколко успокоителни думи, но буцата в гърлото не ми позволи. Кучето немощно близна ръката ми, сякаш искаше да каже: „Всичко е наред. Ти вече си тук, теб чаках“.

Почувствах нечия ръка на рамото си.

— Няма смисъл, приятел. Няма да я бъде.

Прис ме погледна, черните ѝ бадемовидни очи бяха вторачени умолително в мен.

„Ще бъдем заедно. Както винаги.“

Погледът ѝ беше замъглен.

— Махай се — успях да промълвя аз.

Ченгето се наведе по-близо.

— Не ви чух.

— Изчезвайте веднага! Моментално! Незабавно въл!

Той се поколеба за миг, след това ни остави сами заедно.

Тишината на приближаващата смърт. Тиктакащ часовник, хриптенето на белите ѝ дробове, от време на време мляскане с език и лудешкото биене на сърцето ми. Телефонът звънеше.

Звънеше.

Звънеше.

Прегърнах стройното ѝ тяло и започнах да я галя. Дълго я милвах.

И после Мис Прис ме напусна.

14.

Обадих се на татко и му разказах какво е положението вкъщи.

— Съжалявам за Мис Прис — рече той. — Къщата в безпорядък ли е?

— Предната част, мебелите до вратата... Килимът...

Не можах да продължа.

След миг мълчание, баща ми каза:

— Дейв и аз ще се погрижим за всичко утре сутринта. Не се притеснявай за Кълън. Ще го пазим като зениците на очите си и утре ще го вземем с нас. А, да, обади се Хедър. Помоли да ти кажа да й позвъниш колкото се може по-скоро. Обещах й да ти предам.

— Добре. Дай ми Дейв, моля те.

Той не се обади веднага, затова реших, че татко му разказва накратко за случилото се.

— Трудни времена, а? — каза той вместо поздрав.

— Ще станат още по-трудни.

— Какво мога да направя за теб?

— Сложи Кълън да спи върху някой дюшек в средата на къщата. Може би най-доброто място е между масата в трапезарията и бюфета. Дръпни завесите така, че никой да не може да вижда какво става вътре, дори да се покатери по външната стена или да се спусне от покрива. Прикривай входа на всекидневната, а татко да стои на вратата на кухнята. Трябва да изкопая дупка в задния двор, след това ще отида да поспя. Татко каза, че двамата с него ще почистите и ще оправите тук утре сутринта. Ще можеш ли да отсъстваш толкова дълго от магазина?

— Търман ще поеме задълженията ми, що се отнася до приемането на поръчките. Ще ги ремонтирам, когато мога. Не се притеснявай за това.

— Задължен съм ти.

— Да не съм чул повече за това!

— Добре.

— Ще се опитаме да не те събудим, когато пристигнем утре — продължи той. — Ще се стараем да сме тихи. Как възнамеряваш да заключиш предната врата?

— Ще поставят дежурен за известно време. Той ще пази предната врата. Ще заключа вратата на спалнята и ще се барикадирам, в случай че някой успее да мине през полица. Но се съмнявам, че ще опитат. Може би мислят, че са ме убили и ще разберат истината едва по новините сутринта.

— Каква е програмата ти за утре?

— Ще говоря с Фанър и ще видя дали е научил нещо повече за загадъчния труп. Ще се опитам да се свържа и с Макелрой по същата причина. Трябва да овладее положението. Да бъде в отбранителна позиция, не само означава, че остарявам, но и става все по-опасно.

— И досадно.

— Точно така.

Последва мълчание, сетне Дейв попита:

— Нужна ли ти е помощ да се справиш с проблема?

Преглътнах с усилие, казах не и затворих. Не исках да бъде груб. Дейв го разбра чудесно.

Беше много късно, но Хедър бе помолила да ѝ се обадя и аз го сторих.

Гласът ѝ не беше сънен.

— Будна си.

Това не беше въпрос, а твърдение.

— Тайлър?

— Да, аз съм. Татко каза, че си се обаждала.

— Какво се е случило?

— Откъде знаеш, че нещо се е случило?

— Може да съм красива, дори русокоса, но не и глупава. Безмозъчността на блондинките е мит, измислен от мъжете и брюнетките.

Не казах нищо.

— Въпреки всичко, усещам напрежение в гласа ти, Тайлър.

Пак не отговорих.

— И в мълчанието ти.

Не пророних дума. Колко съм общителен!

— Плашиш ме.

Опитвайки се да говоря колкото е възможно по-спокойно, аз й разказах какво се е случило.

— О, боже, толкова съжалявам. Мога ли да направя нещо? Каквото и да е.

— Доведи ми онзи, който го е извършил.

— Ако можех, в момента щеше да е на прага ти. С оковани в белезници ръце и крака. Щях да съм сварила катрана и извадила бормашината.

Усилено се опитвах да не се чувствам добре и почти успях. Но болката намаля. Тази жена беше заразителна.

— Благодаря — казах аз.

— Говоря сериозно.

— Знам. И съм ти благодарен.

— Обаждам се за Уеб. Утре сутринта ще оперират татко и в шест часа заминавам за Шарлот. Джейсън се обади. Иска утре да заведе Уеб на пикник, защото вдругиден щял да ходи за една седмица в Ашвил. Ограничителната заповед още е в действие и той не може да взима Уеб от училище, дори с мое разрешение. Моли те ти да го вземеш, а Джейсън ще дойде утре в единайсет у вас. Но сега всичко това е невъзможно.

— Не виждам защо.

— Ами при теб не е много безопасно. Какво ще правиш с Кълън?

— Татко, Дейв Майкълс, добър мой приятел, или аз ще бъдем по всяко време с Кълън. Понякога и тримата заедно. Няма да му позволяваме да играе навън, където може да го видят. Пред къщата има шерифска кола, затова мисля, че няма да нападнат отново. Няма дори да взимам Кълън с мен в колата, освен ако не е абсолютно наложително, за да не бъде в опасност, ако се опитат да ме атакуват. Снощи явно са помислили, че съм вкъщи и работя или гледам телевизия на запалени лампи. Тойотата ми беше на алеята пред къщата. Отидох за пица с колата на баща ми. Могли са спокойно да нанесат удара, действали са бързо и после са офейкали. Мислех, че Кълън ще бъде в безопасност тук, при нас, трима военни ветерани. Вероятно ще бъде на по-сигурно място в мазето на главно управление на полицията, пазен от Рамбо, но се съмнявам и в това.

Хедър се замисли. Аз чаках. Всичко зависеше от нея. На мен ми беше все едно.

— Неколцина яки, въоръжени мъже ще бъдат в къщата с момчетата през цялото време? И децата ще играят само вътре? И отпред постоянно ще има шерифска кола?

— Такъв е сценарият. Но както желаяш. Той е твой син.

— Докато утре канцеларията на прокурора не отвори, за да отменя ограничителната заповед, не мога да измисля друг начин. В осем и трийсет ще оперират татко. Не искам дори да си го помислям, но може да стане нещо. Кой знае как ще реагира мама, ако нещата се объркат? Нейното здраве е по-крехко от това на татко. А ако Уеб е с нас и тя получи криза... — Хедър помисли още малко, сякаш се самоубеждаваше. — Не мога да измисля нищо по-добро. И няма начин Джейсън да не заведе Уеб на обяд. Пък и няма гаранция, че ще се върна навреме, за да го взема от училище, което означава, че ти ще трябва да го сториш. Добре.

— Сигурна ли си?

— По дяволите, не съм сигурна. Просто няма друг избор. Но не го взимай по-рано. Така няма да стои дълго у вас.

— В единайсет и трийсет имам среща с Фанър. Ще кажа на татко да вземе Уеб малко преди това, докато идва насам.

— Добре. — Последва кратка пауза, сетне Хедър добави: — Съжалявам, Тайлър. Не само за кучето ти, но и за цялата каша, в която си се забъркал.

— Скоро всичко ще свърши.

— Надявам се.

— Ще се погрижа за това.

В очите ми блесна слънчева светлина. В устата си усещах вкус на пръст. Дланите ми бяха ожулени от копане. Чух стъпки на долния етаж. Татко и Дейв.

На вратата се потропа и колеблив глас попита:

— Татко?

Нубин лежеше до мен. Ушите му бяха наострени. Гледаше към вратата. Позна гласа на Кълън. Може би надуши миризмата му. Но

опашката му беше спокойна. Не изгаряше от нетърпение да играе. Спомняше си.

Предишната нощ.

И аз си спомнях.

— Минутка, синко — извиках аз, отместих тежкия шкаф и отключих вратата.

Кълън стоеше на прага унил и нещастен. Тихо плачеше. В малката си ръка държеше каишка. Коленичих до него и го прегърнах. Той се притисна до мен. Нубин дойде при нас.

Ние, тримата.

Довчера бяхме четирима.

Мигът отлетя. Скътах споделените чувства на тайно място, обитавано от мама и други скъпи покойници.

Слязохме долу да видим какво правят Дейв и татко.

Те бяха свършили много работа. Счупените мебели бяха струпани на двора. В коридора бе облегната нова врата с тежки панти. Вътрешната ѝ повърхност беше блиндирана.

Погледнах въпросително Дейв.

— Мислех да взема стоманена, но на Кълън щеше да му бъде трудно да я отваря и затваря — каза той. — Това беше най-доброто, което намерих за толкова кратко време.

Вторачих се изпитателно в него. Той ме гледаше в недоумение. Под широката му хавайска риза се забелязваха непогрешимите очертания на кевларена жилетка.

— Брониран си като вратата — рекох аз.

— Във Виетнам бях свикнал да нося кевларена жилетка. Хубав навик за място, където летят куршуми. Веднъж ми спаси живота. Снаряд падна на десет метра от мен. Стоях в група от осем човека. Бях единственият с кевларена жилетка. Двама загинаха. Другите петима трябваше да бъдат евакуирани. Бях повален на земята. Няколко дни ушите ми звъняха като църковни камбани. Нямах други поражения. Освен жилетката. Повече не можех да я използвам.

— Очакваш, че и тук ще летят куршуми?

— Снощи са летели.

— Не казвай нищо повече — рекох аз и отидох да търся татко.

Намерих го коленичил в кухнята, с уста, пълна с гвоздеи. Готвеше се да поправа рамката на прозореца. Около него бяха разпръснати кафяви книжни пликове, два чука и други дърводелски инструменти. Той вдигна глава и се опита да ме поздрави.

Вдигнах ръка.

— Не се опитвай да говориш. Може да глътнеш някой гвоздей.

Татко измърмори нещо, което прозвуча като „кучи син“, но аз не позволих това да нарани чувствата ми.

Уеб седеше на плота и ядеше овесени ядки с мляко. Масата беше изнесена на двора.

Кълън го попита дали е свършил. Това ми се стори несъобразително, защото детето явно не бе изяло храната си. Уеб поклати глава. Кълън му каза, че ще отиде в хола да помага на чичо Дейв и Уеб може да го намери там, ако някога престане да дъвче.

Умник. От кого ли го беше наследил?

Погалих къдравите коси на Уеб и казах:

— Яж спокойно.

Той кимна, дъвчейки, и се усмихна. По брадичката му потече мляко. Уеб го избърса с опакото на ръката си и лапна още една лъжица.

Тръснах глава, сякаш да прогоня особено досадна конска муха и се обърнах към татко.

— Отивам при Фанър.

— По-добре първо му се обади. Така ще си спестиш ходенето — отговори той, без да вдига глава.

— Не е необходимо. Имаме уговорка. Ще бъде там. И да внимавате. Съмнявам се, че нещо ще се случи сега, когато шерифската кола е отпред, но кой знае? Момчетата да не излизат от къщата.

Татко ме възнагради с един от мрачните си погледи, с които ме приковава като пеперуда с карфица и изръмжа:

— Не учи баща си как се правят деца.

Излязох, преди да се наложи да чуя останалото.

Кълън ме прегърна и целуна. Изкарах тойотата от алеята пред къщата, защото исках лошите типове да знаят, че не съм вкъщи. Съобщих на човека на шерифа къде отивам и кога ще се върна. Той ми каза, че тогава ще дежури друг негов колега. Кимнах и потеглих.

15.

Бях говорил с Фанър предишната нощ, след като бяха стреляли по къщата ми. Уговорихме се да се срещнем в единайсет и половина сутринта. Седях на големия стол срещу бюрото му, а той ме информираше за ужасните подробности около смъртта и откриването на трупа на отвличената касиерка Фелисия Хъчинс.

Тя беше простреляна веднъж в главата и оставена на задната седалка на колата ѝ, скрита в горичка до запустяла ферма в Рокингам Каунти. Двама старци, които се разхождали покрай река Хо, я забелязали и се опитали да надникнат вътре. Приблизихи се до колата, но оттам се разнасяла отвратителна смрад. Двамата се качили в автомобила си и се обадили по клетъчния телефон на властите.

Ето така били намерени останките на госпожица Хъчинс. Фанър вече ми бе разказал повече, отколкото имах желание да знам, и продължаваше:

— Дамата не е била ограбена. Съдържанието на чантата ѝ е непокътнато. Няма следи от физическо или сексуално насилие. Няма семенна течност, нито подутини по...

— Картината ми е ясна.

— Аутопсията беше изчерпателна.

— Благодаря ти, че сподели това с мен.

— Повдигнах въпроса не заради потресаващите му аспекти, а като илюстрация на две неща. Първо, онези хора убиват, без да им мигне окото, ако се страхуват, че някой може да ги идентифицира. И второ, в момента не ги интересува почти нищо друго, освен да те ликвидират. И, разбира се, да не ги хванат.

— Стрелбата в сладкарница, пълна с посетители, не означава ли, че убиват наред?

— Не е задължително. Имали са причина да открият огън в сладкарницата. Ти си бил вътре. И макар да се съмнявам дали са били притеснени от съвестта си след стрелбата, те, изглежда, не убиват само за идеята.

— Така ли?

— Не. Не са убили собственика на камарото, а са могли да го направят толкова лесно, колкото и да го ударят по главата, както са сторили. Но мъжът ми каза, че тъкмо слизал от колата, когато бил ударен отзад и не видял нищо. Те са знаели това, следователно, не са имали причина да го убиват.

— Надявам се, че не ги мислиш за хуманисти, само защото са пощадили живота на един човек.

— Не. Напротив. Друга касиерка е чула как едрият тип обсъжда вероятната участ на госпожица Хъчинс. Според мен, бандитите са възнамерявали да я убият, веднага щом избягат. Разговорът се е състоял минути, преди ти да се намесиш, затова неясният намек във вестника, че си станал причина за отвличането, е пълна глупост, както и останалите писания на онази жена. Ето — добави той и взе една яркозелена папка. — Нека да ти предложи плодовете от разследването ни дотук.

— Господин Ървинг Джейкъб Хукър, единият от мъжете, които си застрелял, както несъмнено си спомняш с угризения, е действал във Вашингтон. Имал е съдружник, Джон Филип Байнъм. Двамата са си имали доверие един на друг — рядко срещано явление в средите на престъпния свят. Не са били специалисти в определена област, но са опитвали всичко — от дребни кражби до банкови обири, кражби на коли, отвличане и издевателства над длъжници. Често дългата ръка на закона ги е измъквала от бърлогата им и са ги задържали под голяма парична гаранция. Завеждали са добре подготвени дела, но свидетелите или са се премествали другаде, или са отказвали да дават показания поради съмнителни причини. — Фанър кимна тъжно, сетне продължи: — Обикновено господата Байнъм и Хукър предпочитали да упражняват професията си далеч от свърталището си, за да не мърсят гнездото, така да се каже. Непосредствено преди да умре, Хукър не е бил издирван никъде за нищо, дори за шофиране без предпазен колан. Байнъм, от друга страна, е издирван в няколко щата и в момента е задържан по обвинение в нападение в Сиатъл. Жертвата е проститутка, известна по улиците като Райда Караманьола — заради способността ѝ да приема един след друг много клиенти. Наполовина сицилианка и безстрашна. Пуснала е слух, че не само ще свидетелства срещу бившия си клиент, но и ще го пречука, ако избяга от пандиза.

Семейството ѝ, което има голямо влияние в подземния свят в Сиатъл, я подкрепя.

— Предполагам, че накратко Байнъм е уплашен до смърт, но неприятностите му не са наша работа — прекъснах го аз.

— Ето защо, упражнявайки малко натиск, полицията в Сиатъл го е накарала да пропее и ще го държат в безопасност в килията, докато нещата от страна на сицилианския контингент се уталожат.

— Не бих се изразил точно така, но в общи линии е вярно. Детективът, занимаващ се със случая, твърди, че господин Байнъм е образец на искреността и сътрудничеството. Всичките му показания са потвърдени.

— Значи това сте открили... — окуражих го аз.

Фанър изправи рамене и ме погледна недоволно.

Дали не го притисках?

— Преди месец в Сиатъл двама европейци са направили опит да се сблизат с Байнъм и Хукър. Единият знаел английски достатъчно добре, за да попита къде има тоалетна. Другият говорел езика свободно, макар и с лек акцент. Трети човек, латиноамериканец, по всяка вероятност мексиканец, изключително едър, бил с тях явно в ролята на телохранител. Двамата европейци сигурно са братя, макар че единият е много по-възрастен от другия. След седмица общуване Байнъм сключил сделка с онези господата. Твърдял, че са... — Той погледна бележките си. — „Зли като питбули и стиснати бели копелета без чувство за хумор.“

— Сериозно?

— Байнъм отишъл в Лас Вегас, където го намерихме, за да направи услуга на свой познат от Виетнам. Така можел да избегне новите си, неприятни приятели, и пак да си изкарва прехраната.

— Да не говорим, че е искал да се скрие от обвинението в нападение и от Райда Караманьола и нейното наполовина сицилианско семейство.

— Всички са сицилианци, с изключение на бащата, който е починал.

Замислих се по въпроса.

— И твоят детектив е научил всичко това от очарователната госпожица Караманьола и от бърбивия господин Байнъм?

— Отзивчива двойка.

— Да, наистина.

Двамата се гледахме известно време. Очаквах, че Фанър ще продължи, но той явно се колебаеше. Сградата скърцаше. Полицаи тропаха в коридора. Чуваха се приглушени разговори. В барчето някой несъмнено избираше какво да хапне. Курабии? Бадемов сладкиш? Кокосов пай? Пържени картофи? Соленки? Кафе? Устата ми се напълни със слюнка.

Върнах се в реалността. Фанър продължи да говори монотонно.

— Байнъм е казал, че се нуждаели от двама мъже за два удара. Първият бил банков обир някъде на изток. Братята твърдели, че имат информация от вътрешен човек в Цюрих, който знаел крайното местоназначение на купчина наскоро изпрани, незаконно придобити пари и точната дата на пристигането им във финансовата институция. Щели просто да влязат в банката и да изтеглят парите.

— И точно тогава се появявам аз.

— Да. Но ти само си разполовил екипа им, защото за беда си очистил единия от братята, но не си осуетил трансфера на парите в нежелани ръце. Става дума за значима сума. Така ни казаха от ФБР. Строго секретно, разбира се.

— Какво имаш предвид под „значима“?

— Ами, значима.

— Колко?

— Два милиона и сто хиляди долара.

— Аха.

— Нямах намерение да ти казвам точната сума.

— Аз я изтръгнах от теб. Съжалявам.

— Моля.

— Когато се прехвърлят пари от една сметка в друга, особено в различни страни, това не става ли обикновено на хартия или по компютърен път?

— В повечето случаи.

— Но не и този път.

— Точно така.

— Защо не?

Фанър се поколеба.

— Според мен, искането за тегленето на пари се изпраща в банката, заедно със съответната документация от данъчната служба, за

да покаже, че тази достойна за уважение организация е била своевременно уведомена за точната сума и за обстоятелствата около изтеглянето ѝ. Банковите служители знаят, че ще разполагат със сумата само един ден и тъй като данъчните власти предварително са уведомени за предстоящата операция, нямат друг избор, освен да приготвят парите.

— Щом онези господа са можели просто да изтеглят мангизите, защо са ограбили банката?

— Господата, на които принадлежат парите, не са ограбили банката.

— Искаш да кажеш, че ФБР са допуснали от Европа в Щатите да влязат мръсни пари, предназначени за хора, чиято самоличност може да се установи?

— Какво са знаели и какво са можели да докажат, са две различни неща.

— Аха.

— Да.

— А какъв е бил вторият удар с участието на Байнъм, Хукър и съдружници? — попитах аз.

— Покупка на оръжие.

— Много ли?

— Значимо количество.

— Когато казваш „значимо“, имаш предвид...

— Не започвай пак.

— Добре — дяволито се ухилих аз. — Да речем, че смятат да похарчат парите за базуки.

— Да.

— И подобно тежко въоръжение? Миномети, гранатомети, ракетни установки, карабини?

— Не одобрявам лекомислието ти.

— Аз пък мислех, че му се възхищаваш.

Фанър се усмихна за миг, като изтощена светулка, която сигнализира на приятеля си да се срещнат още веднъж в тревата, после каза:

— Въпросът, който обсъждаме, е много сериозен. Ако онези господа намерят продавач, а се говори, че са открили такъв в Сиатъл,

докато са планирали удара в банката, тогава някой някъде — вероятно в Европа — ще има големи неприятности.

Помислих върху думите му и рекох:

— Спомням си, че свидетелите в банката споменаха за необикновено едър крадец. Сигурни ли са, че е латиноамериканец?

— Да. Имал много заплашителен вид. Описват го като огромен, страшен и опасен.

— Е, наистина ме уплаши в сладкарницата.

— Не проронил нито дума. Бил със скиорска шапка, гумени ръкавици и памучна блуза с дълги ръкави. Неколцина свидетели споменаха, че имал черни очи. Всички коментираха факта, че бил единственият, който докоснал нещо. И когато бандитите излезли от банката, едрият тип носел под едната си мишница голяма чанта с пари, а под другата — злочестата госпожица Хъчинс.

— Оръжие?

— Не размахал нищо, макар че няколко човека споменаха, че имал пушка, праметната на гърба. Един от очевидците, ловец, казал, че била мозберг, дванайсети калибър.

Тази информация ме заинтригува.

— Тогава сте сигурни — продължих аз, — че мозбергът, намерен в камарото, е бил използван в стрелбата по къщата ми и в банката, още преди експертите по балистика да са сравнили гилзите и оръжието.

— Да.

— Странно, че ми го казваш едва сега.

— Не мога да ти казвам всичко.

— Предполагам. Е, длъжник си ми.

— Моля?

— Ако не бях отвлякъл вниманието на онази група, те вероятно сега щяха да разглеждат новозакупените оръжия и да планират бягството си от Съединените щати. Ако вече не са офейкали.

— Да, но докато им отвличаш вниманието, може би сега извършват нещо някъде и това не ми дава покой.

— Като например стрелба в сладкарница?

Той кимна.

— Или нападението над къщата ми и убийството на кучето ми?

Фанър отново кимна и добави:

— И преследване с висока скорост в тих квартал в предградията.

Разкайно наведох глава.

— И какво казвате официално за всичко това на жителите и на пресата?

— Малко. Че проверяваме всяка улика. Не сме споменали за теб.

— Благодаря. Поне Рита Снайпс няма да ме оплюва в рубриците си.

— Не бъди толкова сигурен. По всяка вероятност ще разбере за нападението на дома ти. После ще събере две и две и ще се прицели право в сърцето ти.

— Ще каже, че аз съм го предизвикал.

— Сигурно.

— С факта, че съществувам.

— Едва ли ще го напише открито, но ще го намекне.

— Не може ли да я арестувате?

— По какво обвинение?

— Замърсяване на зрителното поле? Злоупотреба с бельо? Имитиране на човешко същество?

Фанър отново се подсмихна.

— Всички тези неща са дребни нарушения. Няма да можем да я задържим. Тя познава шефа.

— Каква двойка! Рита Снайпс и Макбейн Влекача. Великите тевтонци от плът и кръв.

— Никога не употребявай думата „Влекача“ в този кабинет. Да си чул нещо от твоите... източници?

— Мисля, че още е твърде рано. Но ще им съобщя новата информация. Ще им дам отправна точка, ако вече нямат такава.

Сменяйки темата на разговора, аз попитах:

— Твой ли е планът да пазят къщата ми за известно време, или на шерифа?

— Може да го правя един-два дни.

Кимнах в знак на благодарност.

— Дотогава ще се опитам да придвижа в действие плана си.

Фанър се намръщи.

— План? Какъв план?

— Не мога да ти казвам всичко.

Изминах няколкото преки до гимнастическия салон, където понякога тренирах, за да звънна по телефона. Обади се татко. Всичко било спокойно, децата гледали „Аладин“, Дейв бил взел мебели под наем от негов приятел, който се занимаваше с този бизнес, за да замени временно моите. Макелрой се обаждат три пъти. Един от редакторите ми също беше звънял да пита дали съм готов със статията за оръжия за самоотбрана.

— Пуснах я вчера по пощата — отговорих аз.

Татко рече, че е по-добре да позвъня на редактора и да му го кажа, защото гласът му звучал малко напрегнато. Съгласих се с него, уверих го, че ще му позвъня, когато имам възможност и го помолих да ми даде Дейв. Татко отиде да го извика.

— Здравей.

— Поправи ли парапета?

— Не.

— И какво толкова му поправяш?

— Целуни ме отзад.

— Не исках да те обидя.

— И още как.

Ритуалните шеги приключиха и аз продължих:

— От онова, което Фанър ми каза, излиза, че имаме насреща си много лоши типове — осведомих го аз.

— С други думи — каза той, — оглеждай се за мъже с ловджийски пушки. Или нещо друго. Кой знае, следващия път може да заложат бомби.

— Да ти изсърне езикът.

— Точно така. Трудно е да се опазиш от експлозиви.

— Остави пощата отвън в кутията и не приемай никакви колети.

Яж само онова, което вече е купено.

— Параноята не е хубаво нещо.

— Така е, но спомага за дълголетие.

— Хмм.

— И да не позволяваш на момчетата да излизат от къщата.

— След два часа игра с тях ще се чувствам по-зле, отколкото след престрелка.

— Не се съмнявам в това. Къде е Нубин?

— Когато погледнах за последен път, беше в леглото ти.

— И него не пускай от къщата навън, моля те.

— Не се притеснявай.

— Ще се обадя на Макелрой веднага щом свършим разговора с теб. Ако има някакво развитие, ще ти звънна веднага. Ако няма, ще се прибера вкъщи.

— Да затварям ли?

— Да.

Докато набирах номера на Макелрой във Форт Браг, аз наблюдавах едно миловидно девойче, което правеше лицеви опори. Задните ѝ части бяха добре оформени. Великолепни.

— Макелрой на телефона — чу се глас от слушалката.

— Здравейте, полковник. Тайлър Ванс се обажда — с леко треперещ глас казах аз.

— Добре ли си?

— Затаил съм дъх. Наблюдавам една оскъдно облечена дама как прави гимнастика.

— Чувството ми е познато. А сега се съсредоточи, защото нямам добри новини.

Чаках да продължи, но той мълчеше, затова попитах:

— Е?

— Не е за по телефона.

— Кога? Как?

Той направи кратка пауза.

— Можеш ли да наминеш към Форт Браг днес?

— Не. Нещата тук излизат от контрол — отговорих аз и му разказах за нападението на къщата.

— Добре че не си бил там със сина си.

— Да, наистина.

— Е, връзва се с онова, което чух, колкото и да е малко. Научи ли нещо ново?

Повторих онова, което Фанър ми беше казал.

— Хм. Всяка информация е полезна. Тук сме под голяма пара. Междувременно ти изпращам четирима от моите момчета от „Делта“. Цивилни, разбира се. Двама за твоята къща и двама за тази на баща ти. Представи ги на полицаите като твои приятели, с които ходиш на риба

и им кажи, че са дошли да помогнат доброволно на стария си другар. Ако ченгетата настояват, че им пречат, обади ми се да изпратя някой.

— Наистина оценявам жеста ти.

Той остави това без коментар.

— Няма проблем. Може нещата да се влошат и в теб да се отрицат някои стари инстинкти, придобити в Корея, особено ако някой те предизвика да го направиш. Това би усложнило нещата за мен и за Пентагона. Някой нагъл журналист може да надуши или да открие нещо.

— Не и от местния вестник. Повечето то тях не знаят дори кой ден сме днес.

— Синко, ако му отпуснеш края, тази история ще се раздуха, а аз зная на какво си способен, помниш, нали?

— Помня.

— Затова запази самообладание. Пази семейството си вкъщи, на сигурно място. Не прави глупости, поне през следващите двайсет и четири часа. Дотогава ще се чуем пак. Обещавах ли? Помни, че полицията те пази, както и две от моите най-добри момчета под прикритие. По дяволите! Ако онези отрепки още веднъж се опитат да се поразходят из градината ти, ще ги хванем.

— Добре. Двайсет и четири часа. От сега.

— Бинго — каза той и затвори.

По същото време — както по-късно разбрах, след като полицията проследила последователността на събитията — една полицейска патрулна кола спряла на алеята пред моя дом. Униформен полицай с ловджийска пушка слязъл от колата, заобиколил отзад и отворил багажника. Междувременно шофьорът, слаб, русокос, среден на ръст и телосложение младеж отишъл с бавни стъпки до шерифската кола и казал, че му олекнало, защото успял да пристигне навреме, за да застъпи на дежурството и се надява колегата му да хване началото на мача, в който участвал и сина му. Човекът на шерифа благодарил и си тръгнал с надеждата, че няма да изпусне началния удар.

Шофьорът се върнал до патрулната кола и нагласил колана с кобура и шапката така, че да пази светлите му очи от слънцето, а партньорът му промушил една тънка кожена каишка през дупчицата на

приклада на стара ловджийска пушка, след това завързал примката около врата си, държейки пълнителя с дванайсет патрона зад гърба си, така че да не се вижда отпред.

Шофьорът тръснал капака на багажника, затегнал колана още веднъж и двамата тръгнаха по тротоара към къщата. Дейв Майкълс чакал точно до вратата, когато те се приближили. Той не забелязал кожения ремък около врата на по-високия полицаи, нито начина, по който подръпвала яката му или скованата му походка. И не е било възможно да ги забележи. Това били униформени полицаи, дошли да изпълнят дълга си и да ни защитят.

Когато двамата се качили на предната веранда, през тесния прозорец до солидната дървена врата се виждал само русокосия полицаи. Докато Дейв наблюдавал през този прозорец, по-ниският погледнал партньора си, изчакал няколко секунди и позвънил. Нищо неподозиращият Дейв отворил широко вратата. И бил прострелян два пъти в гърдите от упор.

16.

Куршумите и реакцията на нервната му система от получената внезапна травма накарали Дейв да залитне назад. Главата му се ударила в тежкия дъбов рафт, закован на стената зад него. Скалпът му се сцепил като узрял пъпеш. Извъртял се на една страна, стоварил се немощен на пода и се свил. Безчувствена, окървавена плът. Прекрачвайки неподвижното му тяло, онзи с пушката огледал стаята. По петите го следвал по-ниският „полицай“ с насочен пистолет.

— Ще проверя горе — казал той и започнал да се качва по стълбите.

Чувайки изстрелите в банята на втория етаж, където в момента се намирал, баща ми станал, закопчал панталона си, затегнал колана и бързо изтичал в стаята на Кълън. Двете момчета били до вратата и го гледали с широко отворени очи. Баща ми ги хванал за ризките, изблъскал ги в спалнята и им казал да отидат до прозореца, който гледа към гаража. Подшушнал на Кълън да го отвори, докато той провери какво става. Кълън сериозно попитал:

— Дейв застрелян ли е?

Баща ми отговорил по също толкова сериозен начин:

— Може би.

Татко се върнал, взел карабината си от скрина и застанал зад вратата на стаята да чуе какво става. Заредил, но се чул остър звук. „Онзи, който се качва по стълбите, трябва да е чул този звук“, помислил татко и решил да се подсигури, като грабнал маркуча и залял с вода стълбището. По-късно ми каза, че „русокосият подскачал надолу по задник по-бързо от мангуста, бягаща от гърмяща змия“.

Веднага щом онзи изчезнал надолу по стълбите, татко се върнал в спалнята и заключил. Мислел да бутне скрина зад вратата и да се опита да барикадира стаята, но решил, че ако изнесе битката отвън, не само ще му се отвори повече място за действие, но и ще осигури възможност на момчетата да избягат, ако той срещне неприятности. Хванал двете момчета за ръцете и ги провесил от прозореца, сетне ги

пуснал на покрива на гаража. Няколко деветмилиметрови куршуми изсвистели през вратата на стаята и се забили в стената недалеч от мястото, където стоял. Това го накарало да последва децата. Оттам до земята разстоянието било малко. Слезли по клоните на един кучешки дрян. Щом стъпили на земята, той изпратил момчетата до дома на семейство Кранфорд, три къщи по-надолу, като поръчал на Кълън да накара госпожа Кранфорд да се обади веднага на полицията.

Баща ми успял да се скрие в сенките на гаража. Стъпил с единия крак върху косачката, а другият сложил на петно от боя на пода. Над лявото му рамо висели ножици за стригане на овце, а над другото — навит на кълбо маркуч. Камуфлажът на предградията. Кафявата му риза и тъмносиният спортен панталон му помогнали да се слее с мрачния интериор на гаража и да стане почти невидим. Там стоял и чакал с допотопната си карабина от Втората световна война, точно както едно време в Гуадалканал. Вкус на бакър, влажни длани и капки пот по челото.

Чакал да се покаже птичето.

И то скоро се показало.

Докато стреляли по приятеля му, другият, който започнал престрелката, оглеждал мястото. После се върнал, за да обсъди положението с партньора си, който разтривал натъртения си задник и беснеел от яд.

— Ще изтръгна дроба на онова копеле! — изревал русокосият, скърцайки със зъби.

— Успокой се! Търчиш насам-натам като луд, а онзи дядка може да ти свети маслото.

— Да му го начукам! Пиши го мъртъв.

— И без това щяхме да го очистим, Лайл.

— Да, но сега със сигурност ще го заболи.

Съвещавали се още минута, сетне русокосият пак се качил горе в стаята, стрелял във вратата и след това я изритал.

Докато всичко това ставало горе, другият изтичал зад къщата, забелязал момчетата, които слизали от дървото, следвани от дядото, понесъл някакво оръжие. Той видял стареца да казва нещо на децата, а след това ги изблъскал така, че да не се виждат.

Изпратил ги е до близката къща за помощ, помислил той. Или да се обадят по телефона. По-добре да ги хвана бързо, докато кварталът не се е напълнил с истински ченгета. Излязъл от предната врата, с цел да им препречи пътя или да ги очисти. Било му все едно.

Русокосият също се промъкнал през прозореца и хукнал по пътеката по следите на двете деца. Татко го чул да се катери по покрива на гаража и видял сянката му в клоните на дряна, докато слизал надолу. Изглежда онзи се бил насочил към гаража като възможно скривалище на малките уплашени момчета, макар че главната му грижа трябвало да бъде местонахождението на един ветеран и скорострелното му оръжие. Може би светлокосият блед стрелец бил просто убиец, но не и тактик. Вероятно не е бил от търпеливите. Какъвто и да е бил недостатъкът му в този момент, очаквал го скъпоструващ урок.

Не му било писано обаче да извлече полза от него.

Един куршум го уцелил в гърдите. После още един в рамото. Зашеметил го, но насочил полицейския деветмилиметров пистолет „Берета“ и изстрелял три куршума. Ярката слънчева светлина го заслепявала. Не чувствал нищо друго, освен болка, гняв и изненада.

Един от куршумите му попаднал в плът и изкарал въздуха на баща ми, но не и решителността му. Татко изстрелял всичките си дванайсет патрона, четири от които се забили в къщата. Не се взривили, тъй като били с метална обвивка, но един от тях пронизал гръдната кост на русокосия, строшил я, оставяйки остри като бръснач отломки в заобикалящата я белодробна тъкан, после пробил дупка и продължил унищожителния си път през вената и запушил аортата в горната част на сърцето. Устремил се наляво към двуглавия мускул на ръката и спрял дълбоко забит в раменната кост.

В резултат на това, кръвното му налягане паднало рязко и русокосият се строполил на земята, в собствената си кръв и изпразнения.

Баща ми облегал гръб до стената на гаража и се свлякъл, присвивайки колене, притиснал счупеното си ребро и дълбоката рана отстрани, парализиран от болката. Дишал тежко и докато седял, се

питал дали не е получил инфаркт, дали русокосият е жив и дали Кълън е повикал полицията.

Опитал се да стане, но краката не го послушали. Затова останал там, очаквайки да чуе сирени в далечината.

За съжаление на всички потърпевши, когато Кълън и Уеб стигнали къщата на семейство Кранфорд, без да пострадат, там нямало никого. Всички външни врати били заключени. Кълън ги проверил до една, така че не могъл да се обади на полицията, нито на когото и да било друго. Осъзнавайки, че носи отговорност за Уеб, той чул престрелката, но никакъв знак от Дейв или от дядо си. Синът ми стоял пред задната врата на къщата на семейство Кранфорд, треперейки от неописуем ужас, далеч от всички, и полагал неимоверни усилия да съдържи сълзите си и да измисли някакъв план. Спомнил си, че всички в квартала са на работа или на училище. Само госпожа Кранфорд обикновено си стояла вкъщи през деня. Кълън мислел ли мислел и се оглеждал, но не се сетил за друг изход, освен за едно-единствено място, където можели да отидат. Хванал треперещата ръка на Уеб, стиснал го здраво, за да му вдъхне кураж, защото Уеб вече плачел, и се втурнали натам.

17.

Джейсън Патерсън завил в алеята пред къщата на семейство Ванс, спрял зад полицейската кола и погледнал часовника си, присвивайки очи на яркото слънце. Тринайсет и тринайсет. Бил се обадил точно след дванайсет, за да предупреди по-възрастния господин Ванс, че малко ще закъснее.

Както обикновено.

Отворил вратата на колата и подал единия си крак навън, когато чул да се стреля някъде зад къщата. Това толкова го стреснало, че ударил главата си в ръба на вратата.

— По дяволите! — изсумтял той и прехапал устни от внезапната болка, която почувствал в слепоочието.

Престрелката продължавала, сякаш никога нямало да спре.

Изведнъж настъпила тишина.

Разтривайки удареното място, Джейсън извикал:

— Знам, че си фанатик на тема оръжие, но това е прекалено.

Болката в главата му отслабнала и той започнал да разсъждава по-трезво. Това било нарушение на закона. Ванс нямал право да стреля в населено място. Това било незаконно. После си спомнил за полицейската кола и се зачудил дали ченгетата не стрелят.

Но ако са те, по кого стрелят?

Джейсън се промъкнал да надзърне зад ъгъла, точно на мястото, където улицата се разширявала и можела да побере няколко коли. Но там имало само един автомобил — допотопен крайслер. Онова, което привлякло вниманието му обаче, не бил крайслерът, а униформен полицай, паднал на една страна в противна смрад.

Той продължил с огромно нежелание и извикал:

— Уеб?

Заобиколил окървавеното, проснато на земята тяло. Отнякъде се чул слаб глас:

— Патерсън?

— Да? — отговорил Джейсън.

Безпокойството му растяло с всяка изминала минута.

— Тук, вътре — чул се немощен глас от дъното на сенчестия гараж.

Джейсън се приближил много бавно, докато чул хриптящото, но силно:

— Побързай, да те вземат дяволите!

И той побързал.

Влязъл в гаража и след като очите му свикнали с мрака, видял стареца клекнал до стената да се държи за гърдите. През пръстите му се процеждала кръв. Джейсън отишъл и клекнал до него. Възрастният човек едва дишал, но все пак успял да промълви:

— Другото ченге не е ченге, нито... След момчетата... Дейв е мъртъв... Иди да им помогнеш.

Не могъл да продължи.

— Нека първо помогна на теб — казал Джейсън и протегнал ръка.

Татко я отблъснал и с последни сили прошепнал:

— Няма време. Ченгето с пушката...

Отново млъкнал, а главата му клюмнала на гърдите.

— Къде са децата? — попитал Джейсън.

Баща ми посочил през рамо посоката, в която били тръгнали.

— Три къщи по-нататък... Къщата с жълтите черचेвета. Казах им да се обадят... на полицията... оттам.

Джейсън се изправил. Татко го хванал за панталона и посочил автоматичния пистолет на убития, захвърлен на тревата до алеята. Джейсън, който не разбирал много от огнестрелни оръжия, и още по-малко от автоматични пистолети и зареждането им, вдигнал оръжието така, сякаш било употребявана игла на наркоман.

— Няма да те ухапе — рекъл старецът с хриптящ глас. — Иди да намериш момчетата.

И Джейсън се спуснал да ги търси.

Вътре в къщата, Дейв Майкълс стенел и се мятал насам-натам. Изправил се на колене и повърнал на килима, на разкъсаната бронирана жилетка и върху остатъците от хавайската си риза. Главата

му дрънчала като евтино банджо. Пред очите му искрели звезди. Изпитвал непоносима болка. Едва дишал.

Не ми се ще да съм бил на неговото място в онзи миг, нито в следващите дни.

Но Дейв си е Дейв. Понесъл болката и срама и успял да се изправи, макар и олюлявайки се. Облегнал се на стената, като дишал тежко.

Въпреки адските болки и факта, че бил в полусъзнание, той се сетил, че трябва да направи нещо, но не можел да си спомни какво. Знаел, че трябва да измисли нещо, да се погрижи за нещо...

Де да можел да си спомни какво.

Но преди да го стори, Дейв се опитал да ходи. Може би щял да успее, ако главата му престанела да се върти. Подпрял се на стената за опора и направил една пробна стъпка, опитвайки се да фиксира погледа си върху еленовите рога, закачени над камината на отсрещната стена на стаята. Спомнил си, че всеки рог има шест разклонения, но тогава му се видели дванайсет. Това му се сторило странно и точно когато се опитвал да го проумее, краката му се подкосили и огънали под тежестта на тялото. И това била последната му съзнателна мисъл.

Стрелецът с пушката, който в момента се подвизаваше под името Боби Макгий, тъй като беше дългогодишен почитател на Джанис Джоплин, стискаше пушката и надничаше през предните прозорци на къщата с жълтите черचेвета. Нищо. Напрегна слух, за да чуе някакви признаци на живот — телевизор, радио, говор, подсвиркване, прахосмукачка. Пак нищо. Nada.^[1]

Същото беше и около другите две къщи. Нямаше коли, нямаше хора и най-вече деца, които да се обаждат в полицията.

Просто нямаше никой. Nada.

Боби Макгий харесваше думата „nada“. Също и *cabron*^[2] и *pendejo*^[3], както и всички останали други испански думи, които знаеше. (А те бяха почти половината от английския му речник.) Може би следващия път щеше да си избере испанско име, например Педро или Хуан.

Хуан Макгий? Не, имаме нужда от някакво завъртяно име за финал. Или Ортега. Или Гарсия. Като онзи тип, с когото си имаше

работа Уорън Оутс във филма... Как му беше името? Армандо? Аугусто? Алфредо!

„Алфредо Хуан Гарсия. Ето, това съм аз. Е, поне определено приличам на латиноамериканец“, разсъждаваше той, докато заобикаляше къщата да провери отзад. Нито кола, нито звук, никакви признаци на живот. Никой ли няма тук през деня?

Щом нямаше никого, тогава къде бяха отишли децата?

Пак се сети за баща си, мръсния му кучи син. Винаги го караше да се чувства отвратително, въпреки че той непрекъснато се чувстваше така. Боби Макгий се огледа по посока на дворовете нататък по улицата. Не се виждаше току-що изпрано пране да виси на простора или бели калъфки, развявани от вятъра и отразяващи слънчевите лъчи. Не се разнасяше миризма на моторно масло и на вкисната бира. Нямаше го напукания от слънцето стар шезлонг, нито влажните стени на къщичката, която той и брат му съвсем сами си бяха построили на едно дърво. Старият не им помогна. Обикновено беше на работа или вонеше на алкохол и пребиваше от бой майка им, докато един ден издъхна в ръцете му и го остави сам. Вече нямаше кого да бие, освен двете си момчета. Единственото им убежище беше къщичката на дървото, където се криеха, когато дъртият се връщаше от гуляй, въпреки че накрая се сещаше къде са и отиваше там, свил юмруци. Но колкото и да се опитваше, не можеше да се изкатери по дървото. Падаше ли падаше, докато накрая или се отказваше, или стоеше долу, размахваше юмруци и псуваше.

Докато вървеше, Боби Макгий едва доловимо тананикаше една от любимите си мелодии.

— О, господи...

Спря да огледа задната веранда, наведе се да надзърне под дивана, сетне продължи.

— Защо не ми купиш...

Пъхна дулото на пушката си в един бухлат храст мимоза, после се вторачи в листака там, където се опираше в къщата.

— Мерцедес-бенц...

Да, къщичката на дървото много пъти бе спасявала мършавия му задник и този на брат му. Боби Макгий стигна до най-отдалеченото кътче на двора — едва ли съзнаваше в своята самовглъбеност, че се движи непредпазливо — и изведнъж спря, сякаш отмъстителната

десница на баща му бе излязла от гроба, готова да го прикове на мястото, където стоеше.

Той потрепери от въодушевление и от спомена за трудното си детство и изпита невероятното чувство на триумф и отчаяние, припомнил си смъртта на баща си. Черепът му се съпротивляваше, после се сплеска и накрая стана на каша под силата на ударите, яростта и тежестта на окървавената секира, с която го смаза. Тогава сякаш изпита душевен катарзис. По-малкият му брат гледаше с широко отворени очи отдалеч, от тяхното орлово гнездо, от тяхното убежище — къщичката на дървото.

Малката смугла глава се завъртя като на ос на врата му, а очите, все още изцъклени от спомена, останали сякаш без клепачи, се вторачиха в задния двор.

Боби Макгий погледна високата ограда, огромните брястове и дъбове, изоставеното колело и голямата жълта плажна топка под дървото. Дъб. И в клоните му, на около три метра над земята — къщичка.

Джейсън Патерсън бягаше с всичка сила. Тичаше толкова бързо, че дори се спъна и падна веднъж, но стигна до втората къща точно навреме и видя висок, тъмнокос полицай, който завиваше от лявата страна на следващата поред къща. Хубава къща, с жълти черचेвета, точно както я описа господин Ванс.

Когато ченгето се скри от погледа му, Джейсън се приближи до предната страна на къщата, надникна зад ъгъла и сви по алеята към задната част. Направи го толкова внимателно, сякаш ходеше по въже над Ниагара.

Стискаше беретата точно пред себе си, както беше гледал по филмите, толкова здраво, че ръцете почнаха да го болят. Започна да се чуди дали предпазителят е дръпнат. В противен случай, ако му се наложеше да стреля, ситуацията можеше да стане сложна. Помисли си, че е по-добре да спре и да провери.

Тъй като веднъж беше стрелял с пушка „Итака“, донесена вкъщи от отдавна починал роднина, после наследена от леля му Софи, която я пазеше в калъфа, без да я смазва, той си спомни къде е предпазителят. Чувстваше се странно с оръжие в ръка. Когато петлето на оръжието е

дръпнато назад и е заредено, и не е на предпазител, това означаваше, че пушката на леля Софи е безопасна. Джейсън дръпна предпазителя. Петлето се освободи, чу се тих звук, спусъкът отскочи напред и остана така. Предпазителят обаче беше надолу и когато Джейсън натисна спусъка, не произведе изстрел. Той дръпна петлето, но то се върна в същата позиция.

Дявол да го вземе, май го счупих, помисли той. И сега какво? Има ченге от отдел „Убийства“, което се разхожда из квартала и прави кой знае какво, а аз стоя тук със счупен пистолет. Страхотно. Може би ще успее да го издебна и да го удари по главата с това безполезно оръжие. Разбира се, че ще успее.

Джейсън отново погледна предпазливо зад ъгъла на къщата. Високото слабо ченге отиваше към задната част на двора, прегърбено като гущер, с очи, вперени в къщичката на дървото, сякаш нищо друго не съществуваше. Джейсън погледна къщичката. През пролуките в дъските се мерна червен проблясък. Появи се и изчезна за миг. Отразен слънчев лъч? Не, прекалено ярък беше. Може би риза.

И изведнъж осъзна целия ужас на гледката. Стомахът му се сви. Момчетата бяха в къщичката на дървото.

Веднага щом качи Уеб горе, Кълън вдигна въжето. Бащата на Бари Кранфорд го беше завързал така, че да придържа покрива и в същото време момчетата да могат да го ползват, за да се качват в къщичката и да се люлеят на него, като пъхнат крака в примката, която бе направил в долния му край. Кълън и Бари толкова често се бяха люлели на това яко въже, че то сякаш се бе удължило.

Кълън каза на Уеб да лежи точно в средата на пода и да не мърда. Той погледна да види дали някой не ги следи. Веднага забеляза полицая да се промъква зад ъгъла на къщата. Този човек не му харесваше. Защо се промъкваше така, сякаш играеше на криеница?

А може би наистина беше така.

Те се криеха, а той ги търсеше. И какво щеше да направи Кълън, ако онзи мъж ги откриеше? Той огледа малката колиба. Няколко рейнджъри стояха изоставени в ъгъла. Как му се искаше истинският Зак сега да е тук. Щеше да скочи върху онзи тип и да го размаже като змия. Или Кимбърли. Тя можеше да ги отнесе оттам, като разпери

големите си криле и закрие слънцето. Но реалността беше друга и нямаше кой да ги спаси. Трябваше да се оправя сам.

Кълън отново се огледа. Разглобено фенерче, батерия, захвърлена в единия ъгъл, зеленият газов котлон, с който ходеха на къмпинг, отдавна неработещ, откраднат от татковото ремарке и донесен тук от Кълън. Двамата с Бари си бяха готвили на уж много гозби от еленско месо или свинско с боб, оранжева свирка, два водни пистолета...

Газовият котлон. Кълън се промъкна до него и го вдигна да види колко тежи. Доста. Ами ако полицаят се приближеше до дървото и се опиташе да се изкатери? Можеше да пусне котлона на главата му.

Ами ако онзи тип не се опиташе да се изкатери? Ако си останеше долу и ги повикаше?

Ами, нямаше да излязат. Той не им беше баща.

Ами ако се ядосаше и насочеше дългата си пушка срещу тях?

Кълън погледна въжето, после котлона. Пренесе го до вратата, като стоеше в сянката така, че лошият полицай да не го види. Или поне се надяваше да е така.

Издърпа края на въжето, където беше примката, и го уви около празната пропанова метална бутилка. Завърза го здраво, за да е сигурен, че въжето няма да се развърже, точно когато най-много се нуждаеха от него.

После седна с кръстосани крака близо до вратата, като се опитваше да стои в сянката и държеше тежкия котлон в скута си. Ако онзи човек дойдеше достатъчно близо, щеше да хвърли стария котлон върху него и добре да го подреди. Мисълта го накара да изтръпне.

Наистина щеше да боли.

Но същото щеше да стане и ако ги застреляше.

В очите му напиреха сълзи, но Кълън се сдържа и не заплака. Уеб можеше да го види.

Къде ли е татко, запита се той. Защо не е тук?

Кълън подсмръкна веднъж. Какво щеше да ми каже да направя? „Бъди смел, бъди спокоен, измисли изход.“ И той мислеше. Може би, ако онзи човек помисли, че тук има коте, ще пожелае да провери и тогава ще дойде съвсем близо.

— Ще го направя — прошепна момчето.

Кълън, който беше отличен имитатор, направи възможно най-добрата котешка имитация, на която бе способен.

Зебулон Кари или Боби Макгий, както се бе нарекъл, застана близо до къщичката, засенчи с ръка змийските си очи на слънцето и се вторачи в пролуките между дъските на къщичката над него, където беше сигурен, че се криеха двете момчета, когато измяука някаква котка.

Уплаши се до смърт.

Я се погледни какъв си пъзльо. Какво става с теб, Зеб, по дяволите? В такива случаи винаги се обръщаше към себе си с истинското си име. *Насреца имаш само две уплашени малки момчета и някаква си котка.*

Той погледна нагоре към къщичката на дървото, присви очи срещу безмилостните слънчеви лъчи и забеляза движение.

Усмихна се толкова широко, че чак мъдреците му се видяха и каза:

— Че да свършваме, приятелчета.

И вдигна нагоре пушката.

На три метра над земята Кълън прошепна на Уеб:

— Лягай долу!

После насочи вниманието си към мъжа, който стоеше долу. Видя злобната му усмивка и насочената нагоре пушка. Малките му пръсти се вкопчиха още по-здраво в котлона. Трябваше да го направи сега и да успее или никога повече нямаше да види баща си.

Освен в рая.

И той хвърли котлона.

Джейсън бе скъсил с две трети разстоянието между себе си и мнимото ченге, оставяйки само десет стъпки помежду им. Онзи още се вираше съсредоточено в къщичката, когато изведнъж се чу протяжно котешко измяукване. Джейсън видя как полицаят подскочи, после го чу да мърмори нещо под нос и накрая насочи пушката нагоре.

Мили боже, той ще стреля, ужаси се Джейсън, обзет от паника. Погледна отчаяно безползния пистолет в ръката си. Държеше го за плъзгача и за дулото, сякаш беше чук, и в същия миг го изпусна. Нямахше какво друго да направи, освен да отвлече вниманието на онзи тип, затова изкрещя:

— Стой!

Ларинксът му се напрегна, но Патерсън не обърна внимание на това.

Джейсън виждаше само две неща — мъжът, който насочи оръжието си към лицето му, и някакъв тумбест зеленикав предмет, ярко проблясващ на слънчевата светлина и падащ от къщичката на дървото.

Точно към главата на противника му.

Джейсън стоеше като хванат в капан елен и хипнотизирано наблюдаваше как онова необикновено махало се спуска бавно надолу, образувайки дъга. Надолу, надолу, надолу, но твърде бавно. Затвори очи и се стегна до краен предел, подготвяйки се да чуе изстрела, който щеше да сложи край на живота му.

И наистина го чу. Бум! Ей така.

Когато Зебулон Пайк Кари, известен още като Боби Макгий, в предстоящия миг на смъртта си помисли: „Голяма грешка направи, приятел, сега ще те разполовя“ и хвана здраво пушката с намерението наистина да го стори, с дясното му рамо се случи нещо много неприятно. Ударът бе нанесен с такава сила, че го тласна напред и накара пушката му да гръмне шест саксии вместо човека, който току-що бе изкрещял по него. Лицето на Зеб пламна от пронизителна болка. Бразда, дълбока колкото дълга бобена шушулка, бе зейнала на гърба му, да не говорим за пробитата кост точно под раната. Олюлявайки се, той се огледа и макар без пушка, се ориентира навреме и видя ненормалника да тича към него. С бързината на атакуваща кобра той грабна карабината си и изстреля откос по лудия. Испита удоволствие, като видя, че кръвта му бликва, след като два патрона го улучиха.

Но онзи не само че не падна, а въобще не спря.

Невероятно. Зеб, който беше добре запознат с ловните пушки, знаеше, че когато изстреляш по някого цял пълнител, кучият син ще

падне моментално, както стана с онзи тип в къщата. Бум-бум, два изстрела и той буквално се залепи за стената зад вратата. Така се отплащаше ловната пушка.

Той беше ползвал пистолет в работата си само веднъж — магнум-357, хубав патлак, а жената, която застреля с него, се свлече безшумно, без да издаде звук.

Какво му става на онзи? Два пъти го улучих, а той продължава да върви към мен. Може би още два куршума ще свършат работа.

Но Зеб нямаше време за това.

Джейсън усети как куршумите го улучиха и дишането му секна, но не му пукаше. Продължаваше да движи механично мускулестите си крака, които бяха във форма от хандбала и джогинга. Видя оръжието, насочено към лицето му, но не му обърна внимание и сграбчи онова, което можа да достигне — мазните потни уши на онова копеле. Хвана ги здраво и впи нокти в плътта. Знаеше, че оръжието, което за момента беше обърнато настрана, отново ще влезе в играта. Ръцете му не бяха свободни, а онзи се съпротивляваше с всички сили, удряше го в ребрата с юмруци и отчаяно се опитваше да насочи оръжието. Джейсън се дръпна назад и без да го пуска, го удари с глава по носа с всичката възможна сила, която събра под въздействието на адреналина. А тя беше значителна.

След удара с челото на Джейсън, от ноздрите на Зебулон Пайк Кари бликна кръв като гейзер и той внезапно изгуби желание да застреля смахнатото копеле. Онзи обаче не искаше нищо друго, освен да го очисти. Пусна деветмилиметровия пистолет, опря ръце на гърдите на противника, което не беше кой знае какво постижение, защото лунатикът все още се опитваше да отпори шибаните му уши и го блъсна.

Номерът мина.

Маниакът се отскубна от тялото му, като в ръцете му останаха части от ушите, но вместо да падне назад, отново го нападна и ръцете му се насочиха към главата на Зеб, а пръстите му се разшириха като клещи.

И после пръстите, тези ужасни, заплашително насочени към него израстъци се забиха в очите му и ги издраха...

Зеб изкрещя.

Джейсън Патерсън бързо губеше сили. Кръвта изтичаше от тялото му от четири места и изтощението породило отчаяние. Въпреки усилията му, този як, хлъзгав и като змия зъл човек го блъсна така, сякаш беше перце, макар да нямаше пистолет. Проблемът беше, че Джейсън ставаше все по-немошен, а изгубеше ли тази битка, щеше да изгуби и синът му. Направи едно последно усилие и поднови атаката си.

Отново протегна ръце към главата на Зеб, но този път не можа да докопа ушите, а отново очите. Пъхна в тях палци и натисна колкото можа по-надълбоко. Почувства как топлата течност бликна на струи, сетне чу писъци и усети как някой го хвърли на земята.

Беше твърде омаломощен, за да се надигне, но все пак опита. Ръцете му докоснаха нещо твърдо и гладко. Дръжката на пушката. Ловната карабина.

Джейсън не разбираше много от оръжия, но беше израснал с чичовците си, които често ходеха на лов за пъдпъдъци в околностите на Чарлстън. Знаеше какво да прави с една ловна пушка и как да го направи.

Задържа се на крака и се прицели в главата на Зебулон Пайк Кари. После изгуби съзнание.

Кълън наблюдаваше дуела отгоре. След като Джейсън заби палци в очните ябълки на Зеб, предизвиквайки смразяващи кръвта писъци, той отмести поглед от тях и покри тялото на Уеб с неговото, за да го предпази.

По този начин нито едно от момчетата не стана свидетел на недостойната смърт на господин Кери.

След няколко минути всичко утихна и Кълън каза на Уеб:

— Стой мирно и не мърдай.

После изпълзя до вратата и погледна навън. Видя Джейсън да лежи по гръб и да кърви и реши да се намеси.

Още веднъж каза на Уеб да не мърда, спусна се по въжето и бързо се приближи до Джейсън, за да се увери, че все още диша. Сетне изтича до вратата на верандата на семейство Кранфорд, която още беше заключена. Взе месинговата отливка на Моцарт — лабрадорът на Кранфорд, отдавна умрял, но обезсмъртен от един художник, приятел на семейството — счупи стъклото на вратата, както и част от дървената преграда, и предпазливо я прескочи.

Полицейските коли, линейките и пожарните пристигнаха шест минути след неговото обаждане.

Навреме, за да спасят Джейсън.

Изненадващо Уеб се подчини на Кълън и остана там, където беше. Не каза нищо, когато Кълън се върна. Не разбираше защо приятелят му не остана с него и се чудеше къде е баща му. Кълън се въздържа да му каже какво се бе случило с него. Сетне Уеб не пожела да слезе от дървото цял час.

Един полицаец на име Тери се качи в къщичката на дървото и остана с Уеб, докато Кълън отиде да провери как е дядо му, когото завари да ругае лекарите. И да ги съветва. И да ги поучава. Човек би си казал, че самаряните се чувстват по-зле от дядо му, докато го караха към болницата. Погрижиха се и за Дейв, макар че още беше в безсъзнание. Насъбралите се ченгета и лекари увериха Кълън, че въпреки лошия удар по главата, равностоен на два къча в корема от задните крака на муле, той ще се оправи. Кълън им благодари и ги попита дали вече са открили баща му. Още не, отговориха те, и го попитаха дали иска поничка. *Искам си таткото*, помисли си той, но тъй като беше твърде учтив да им го каже, само рече:

— Не, благодаря. Не съм много гладен. Но благодаря, че ми предложихте.

После отиде в стаята си, взе едно от малките си сини столчета и го занесе в предния двор.

Седна там.

Самичък.

Целият трепереше.

И зачака баща си.

- [1] Нищо (исп.). — Б.пр. ↑
- [2] Рогоносец (исп.). — Б.пр. ↑
- [3] Страхливец (исп.). — Б.пр. ↑

18.

Синята светлина блесна в огледалото внезапно и аз веднага разбрах, че ченгетата ще се покажат от някоя странична уличка. Не бях превишил скоростта, или поне не много, и си бях сложил колана като добро момче, затова се чудех за какво се канеше да ме мъмри полицаят. Сигнализирах му, отбих, спрях, изключих двигателя и понечих да сляза от колата. Той ме спря, като хукна към мен.

— Господин Ванс? Тайлър Ванс?

Отново ме полазиха ледени тръпки.

— Да?

— В дома ви имаше престрелка. Преди не повече от половин час. Само баща ви е ранен от семейството и доколкото разбрах раните му не са опасни. И господин Дейв Майкълс е там с неясно състояние.

— А синът ми?

— Нищо му няма — успокояващо отговори ченгето. — Всъщност, той се е обадил на полицията. Искрахме да ви открием колкото е възможно по-скоро. Ако ме последвате, ще разчиствам пътя.

— Водете ме — рекох аз и включих двигателя.

Пред къщата имаше толкова много полицейски коли и линейки, че нямаше къде да паркирам. Оставих тойотата по средата на улицата, изскочих от нея и хукнах към градината. Видях Кълън да седи на едно от малките си сини столчета. Беше сам-самичък, бял като платно. Той също ме видя, но не дойде при мен. Седеше и ме гледаше безучастно. Приблжих се до него, но той не вдигна глава. Клекнах до столчето и попитах:

— Добре ли си, синко?

Кълън се хвърли в обятията ми. Плачеше и трепереше, направо се тресеше. Вкопчи се в мен и аз в него.

Всички насочиха погледи към нас, но никой не се намеси.

Плакахме дълго. И той, и аз.

Когато се поуспокоихме, останахме за миг прегърнати, допрели лица.

Около нас непрекъснато профучаваха коли. Камионите надуваха клаксони, когато трябваше да завият. Изнесоха Дейв на носилка. Придружаващия ме полицај, млад чернокож, каза:

— Ще се оправи.

Кимнах в знак на благодарност.

Той ми отдаде чест, усмихна се, качи се в колата си и потегли.

В този момент пристигна Етъл. Слезе от колата и се втурна към нас. Кимнах за поздрав и я успокоих, че всичко е наред. Тя се намръщи и влезе вътре.

Кълън се раздвижи в ръцете ми и ме погледна. Беше блед, но вече не плачеше, поне засега. И това беше нещо.

— Не исках да нараня онзи полицај — каза той.

Не разбирах за какво говори, но рекох:

— Но си бил убеден, че трябва да го направиш, нали така?

Кълън кимна.

— Отначало не бях сигурен дали е лош. Изглеждаше гаден. Но ти винаги ми казваш да не съдя за хората от начина, по който изглеждат. Той обаче се промъкна като невестулка и насочи онази голяма пушка срещу мен. Видях бащата на Уеб да върви след него. Затова реших, че е лош, дори да е полицај.

— Казваш, че бащата на Дейв се е промъкнал зад него?

— Да. — Кълън избърса нос, като размаза сополи и по двете си бузи. — Сетне полицајт се обърна и насочи пушката срещу него. И тогава хвърлих онзи стар котлон по него.

— Какъв стар котлон?

— Онзи от къщичката на дървото на Бари. Взех го от твоята каравана.

Още бях объркан, но започвах да схващам.

— Значи ти си хвърлил стария газов котлон върху полицајя?

Личицето му стана сериозно и много обезпокоено. Едва не се заплака.

— Ама той щеше да застреля бащата на Уеб! Наистина щеше да го направи! Кълна се!

Вкопчи се в раменете ми и сълзите му отново рукнаха.

— Трябваше да го направя — каза той и наведе глава.

Повдигнах брадичката му и го погледнах право в тревожните детски очи.

— Разбира се, че е трябвало. И това е било най-правилното решение.

Лицето му леко просия.

— Наистина ли?

— Абсолютно.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Ще имам ли проблеми с полицията?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Сто процента.

С въздишка на облекчение той се притисна към мен. Дишането му беше се нормализирало. Държах го в прегръдките си, докато краката ми отмаляха и двама мъже трябваше да ми помогнат да пристъпя нататък.

19.

Кълън, който в момента спеше, беше пазен по-надеждно от Форт Нокс, Жан-Вертран Аристид и трима колумбийски наркобосове, взети заедно. Бяха пристигнали не само четиримата от „Делта“, благодарение на полковник Макелрой, но и двама от хората на шерифа и един от специалните части, който в момента не беше на работа, но дойде като доброволец.

Единият от хората на шерифа се казваше Бен Адкокс — измаменият от мнимите ченгета и напуснал поста си по-рано. Много разкаян, той ми каза, че имал на разположение три свободни дни, започващи от днес и щял да ми бъде безкрайно задължен, ако му позволя да наглежда малкия, с което всъщност е трябвало да започне. Какво можех да кажа? На негово място и аз бих се чувствал по същия начин.

А с Фанър бе станала огромна промяна. Очевидно беше доста засрамен от начина, по който отхвърли първоначалната ми молба за протекция, и сега ми предлагаше личните си услуги и тези на всичките си подчинени. Не исках да бъда злопаметен и приех, макар и, разбира се, с нежелание.

След като видях как се бяха разположили силите на реда — отрядът „Делта“ беше навън, по целия периметър, Адкокс и партньорът му на горния етаж, а Фанър заедно с онзи от специалните части на партера, аз сварих достатъчно кафе за всички и извадих чашки и чинии в количества, които можеха да нахранят цял румънски отбор по лека атлетика. После отидох в кабинета си.

Оттам се обадох на доктор Лий Дериън, детската психоложка, която беше помогнала на Кълън да преживее кризата след загубата на майка си. Тя ме изслуша много внимателно, както винаги. Будният ѝ ум обръщаше внимание на всяка сричка на всеки нюанс на гласа ми, и ги анализираше светкавично. Ако трябваше да изслушвам неволите на хората, както правеше тя всеки ден, бих се наложил с тояга, докато вече не чувствам нищо.

— Смятате ли, че мога да оставя Кълън с Етъл, докато отида да видя ранените в болницата? — попитах аз.

— Той в момента спи, така ли?

— Да.

— Баба му ще остане ли с него?

— Да. И е добре пазен, така че е малко вероятно нещо друго да се случи тази вечер.

— Добре. И аз мисля така. Можете да отидете до болницата. Не стойте цяла нощ там. Той ще има нужда от вас, когато се събуди. Но ще спи дълго.

Така редеше думите тази жена, а да не говорим за интонацията на гласа ѝ.

— В такъв случай ще отида да видя баща ми. Ще се върна колкото може по-скоро.

Тя наистина ме убеди да го направя.

— Ще доведете ли Кълън при мен утре? Рано сутринта?

— Да, разбира се.

— Добре. Довиждане.

Отидох в стаята на Кълън. Беше толкова мъничък и измъчен, но не и беззащитен. Седнах на леглото до него, погалих ръчичката му и го понаблюдавах как спи.

Етъл изскочи отнякъде и застана до мен. И тя се вторачи в него. След минута каза:

— Тежък ден за малкия мъж.

Кимнах и прошепнах:

— Надявам се да не е бил чак толкова тежък. Не сънува кошмари, както беше, след като умря Тес.

— Тя е убита — поправи ме Етъл. — Моята дъщеря не умря, тя беше убита.

Погледнах я.

— Знам, Етъл.

— Днес едва не убиха и него. — Тя посочи Кълън, който се бе сгушил под завивките. — Доколкото разбрах от думите на лейтенант Фанър.

— И това знам, Етъл.

— И какво ще направиш по въпроса? — Очите ѝ блеснаха предизвикателно. — Същото, което направи и когато убиха майка му?

— Онзи тип беше пиан. Какво искаше да направя?

— Онова, което би сторил един истински мъж. Да му светиш маслото, както той направи с жена ти.

— И къде щеше да е Кълън сега без майка и без баща?

Тя поклати глава и стисна устни. Знаех отлично какво си мислеше: „При мен, където му е мястото“. Подобно на много други хора, Етъл вярваше, че само жена може да отгледа правилно едно дете.

Но грешеше.

— Няма да се бавя повече от два-три часа. Мисля, че е важно ти или аз да сме тук в случай, че се събуди. Съгласна ли си?

Тя кимна рязко.

Подпъгнах завивките под брадичката му и го целунах по нослето. Не се размърда. Преди да изляза, целунах Етъл по бузата. Тя се намръщи неодобрително, но не се отдръпна.

Това беше гигантски скок в историята на човечеството.

Пристигнах в болницата късно следобед. Движението по пътищата беше ужасно натоварено, защото хората се прибираха от работа, но поне намерих място за паркиране, макар и трудно. Докато отивах към входа, една катерица подскочи на близкото дърво, изпусвайки жълда, който носеше. Не беше по моя вина, но зверчето реши да си го изкара на мен и ушите ми доловиха пронизително цвъртене. Ако имах сладкиш, щях да ѝ го дам. Това би подобрило настроението ми. Пък и щях да я науча на обноски. Погледнах я още веднъж, докато тя сипеше упреци срещу мен от засенченото си с листа убежище и сякаш ме обвиняваше за всичките си нещастия. Приличаше на професионален атлет, който се оплаква от оскъдната си надница. Само дето катерицата го правеше по-добре.

На рецепцията една много красива дама, облечена с бяла престилка, ми каза къде са скрили баща ми, моя приятел и човека, който беше спасил живота на сина ми. Стаите им бяха на един и същ етаж, за което бях благодарен. Мразя асансьорите, а стълбищата винаги са препълнени с пушачи, които си мислят, че са се скрили там.

Първо отидох при татко. Влязох в стаята и го видях да седи превит с термометър в уста. В очите му играеха весели пламъчета. До

него стоеше симпатична млада медицинска сестра — цялата цици и къдрици — и чакаше да види дали температурата му се е повишила.

Той ме видя и рече:

— Здравей, синко. Как е Кълън?

Термометърът подскочи в устата му.

— Добре е. Спи.

— Таласъмът ли се грижи за него?

— Хайде, престани.

Чу се гърленият смях на симпатичната сестра, която се намеси точно навреме. Извади термометъра от устата му и се вторачи в него, после каза с глас, две октави по-висок от този на сопрано от Метрополитън:

— Трийсет и девет градуса. Предполагам, че ще оживееш.

Сетне го тупна дружелюбно по коляното и излезе от стаята така, сякаш я гледаше Том Круз.

— Мъничко, миловидно същество — отбеляза похотливият ми баща.

— Не те ли е срам? Та тя е много по-млада от теб.

— Хей, не аз я тупнах по коляното.

— Тогава намеренията ти не са чак толкова лоши.

— Разбира се. — Той се ухили, но потръпна от силната болка. —

Старците също могат да си спомнят, нали?

— Да, разбира се. И внимавай с кръвното налягане.

— Що за забавление е това?

— Имаш нужда от някой да те пази.

— Гласувам за онова малко сладко момиче.

И двамата се засмяхме.

Той ми беше баща и аз исках да се оправя.

— Колко опасно е това всъщност? — попитах аз и посочих превръзките.

— Ще изляза оттук веднага щом се уверят, че няма да последва инфекция. Куршумът е рикоширал в реброто и е разкъсал плътта. Разбира се, счупил го е. Раната кървеше много силно. Казаха ми, че като са ме довели, съм бил по-лек с половин литър, но са ми прелели четири банки кръв и са възвърнали предишното ми тегло.

Той посочи с палец в посоката, накъдето беше тръгнала медицинската сестра.

— Момиченцето ми каза, че може да ми позволят да се поразходя, ако се чувствам достатъчно добре. Мислех, че няма да е лошо да навестя Дейв. Той наистина извади късмет, доколкото може да е късметлия човек, който е бил прострелян. Но има мозъчно сътресение и почти толкова лоша рана на главата, колкото аз в ребрата.

— След като се уверих, че няма да умреш пред мен, мисля да отида и да се видя с Дейв — казах аз.

— Отивай. Кажи му, че и аз ще дойда след малко. Онова момиче ми носи сок.

— Ще му кажа. И недей да шарииш много с ръцете — казах аз и излязох от стаята. Не исках да бъда ударен от подлогата му.

Дейв седеше в една инвалидна количка и гледаше Си Ен Ен. Щом ме видя, той изгаси телевизора. Главата му беше увита в бяла марля от веждите нагоре до врата отзад. Дейв посочи нещо, което приличаше на два сребристосиви пепелника с формата на буквата „С“, поставени на перваза на прозореца. Взех ги.

Не бяха пепелници. Погледнах го. Той повдигна вежди, сякаш питаше: „Какво ще кажеш за това, а?“.

— Слава богу, че си бил с жилетката — рекох аз.

— Вече никога няма да ти идвам на гости без нея.

Слитъците в ръцете ми представляваха два грозда сачми. Всеки се състоеше от дванайсет оловни куршума, по-големи от рибарска тежест, разтопени и слепнали от горещината при стрелбата, както и от съприкосновението с тъп предмет. Бронираната жилетка на Дейв. С треперещи ръце ги оставих там, откъдето ги бях взел.

— Фанър ми ги даде. Мисля да ги запазя, за да ми напомнят колко е опасно човек да има приятели като теб.

— Знам. Съжалявам.

— Хей, само се пошегувах.

— Знам. Също така ми е известно, че ако не беше там, сега нямаше да си тук.

— Това няма как да го знаеш. Можеше да катастрофирам на път за железарския магазин, например. Може би днес е денят ми да лежа в болницата. Нали знаеш — като онова, в което вярват презвитерианците.

— Предопределението ли?

— Да.

Седнах на леглото му, погълнат от парливите изпарения на етер, дразнещата миризма на спирт, печал, надежда, отчаяние, екскрети, отвратителна храна и инжекции. Мразех инжекциите още от малък, когато хващах коремен тиф всяко лято. Ух, тия болници! Обърнах се към Дейв.

— Имаш ли нужда от нещо, което тук не ти дават?

— Не, главата ме боли твърде силно, за да искам каквото и да било.

— Не ти ли дадох нещо против болката?

Той посочи малка картонена чашка, в която имаше хапчета, достатъчно големи, че да задавят дори Годзила.

— А тези свещички? — невинно попитах аз.

— Не ме карай да се смея. Много боли.

— Тогава защо тези хапчета са в чашата, а не в твоето тяло?

— Сестрата казва, че от тях ми се замайва главата.

— И не можеш да я опипваш, така ли?

— Я стига. Та тя прилича на мармот.

— Би трябвало да видиш онази, която се грижи за баща ми.

Описах я с ръце и подсвирнах — универсалния жест, който ние, лаконичните мъже, използваме, за да опишем сексапилна жена.

— Вероятно.

— Защо сега не вземеш едно от тези? — попитах аз и посегнах към хапчетата.

Дейв поклати глава и затвори очи от силната болка.

— Първо искам да видя баща ти. Мармотът ми обеща разходка по-късно.

— Не говори така за жената. Несъмнено най-голямата ѝ грижа е твоето благополучие. Какво да направи, като е грозновата.

— Грозновата ли? Тя е безнадежден случай.

— Както и да е. Татко каза да ти предам, че ще дойде след малко.

Дейв се замисли и се намръщи.

— Това от У. С. Фийлдс ли е?

Кимнах.

— Взех назаем този израз.

— Откраднал си го, искаш да кажеш. Като всичките ти останали материали.

— Не всички — възразих аз. — Ти си грозен и майка ти те облича лошо.

— Видях това на една фланелка.

— Така ли?

— Я се разкарай, да те вземат дяволите. Иди да видиш Патерсън. Той пострада най-зле в цялата тази бъркотия.

— Добре, щом можеш да се оправяш без мен.

— Тръгвай!

— Добре, добре. Недей да крещиш.

— Заминавай!

Излязох с усмивка на уста. Той беше мой приятел и аз исках да се оправя.

Джейсън Патерсън наистина бе пострадал най-много от всички. Лежеше на леглото и от тялото му влизаха и излизаха разни тръбички. Беше блед като восък. На прозореца имаше свежи цветя, цели три вази, жълти, червени и бели. Благоуханни. Въпреки усилията им, въздухът в стаята беше спарен и това се усещаше от мястото, където стоях.

Очите му бяха отворени, но не бях сигурен дали ме вижда. Но той явно ме бе видял.

— Влез — едва чуто каза Джейсън.

Приближих се и застанах до леглото.

— Съжалявам, че всичко това...

Той поклати глава и каза:

— Няма значение. Всичко свърши. Децата са спасени.

Гласът му беше много прегракнал.

Кимнах.

— А ти как си?

— Добре съм — прошепна той.

— Може ли да седна?

До леглото имаше стол.

— Разбира се — изпъшка Джейсън.

Седнах, вдишвайки различните ухания на цветята, които приятно се смесваха, когато се приближиш до тях. В известна степен потискаха

острите зловонни изпарения. Посочих букетите и рекох:

— Красиви са.

— От мъжа, с когото живея, и от още неколцина приятели. Хомосексуалистите са много солидарни.

— Явно.

Известно време седяхме, без да говорим, сетне го попитах:

— Знаеш ли колко сериозни са раните ти?

— Бях прострелян два пъти. Костите не са засегнати, само един орган е наранен. Можел съм да живея и без него.

— Орган, без който можеш да живееш?

— Лекарят, който ме прегледа, имаше черно чувство за хумор. Нямало да съм нито първият, нито последният без далак. Ще оживея.

— Лекарски хумор.

— Ако не ме болеше толкова силно, бих се изсмял колкото ми глас държи.

— Страхотна смешка.

Разговорът замря.

— Как да ти се отблагодаря? — попитах аз след миг.

— Не е необходимо. Да ти кажа истината, почти не мислех за сина ти. Преди всичко мислех за Уеб. Разбираш ли?

Той ме погледна с чувство на вина.

— Да. Аз бих направил същото. Въпросът е, че ти си го спасил и аз съм ти задължен за това. Без теб едва ли щеше да е... — Не можех дори да го произнеса. След минута продължих: — А ти си го направил с голи ръце.

Джейсън съвсем пребледня.

— Не ми напомняй. Беше ужасно!

— Винаги е ужасно да отнемаш живот. Но понякога независимо от онова, което твърдят теоретиците, се налага да го направиш. И ти си бил в такава ситуация. Няма да си друг избор. Ако се беше опитал да се биеш с него, след като си бил прострелян два пъти най-вероятно щеше да припаднеш от шока или от загуба на кръв. Аз съм го виждал с очите си. Не съм го чел, виждал съм го. Къде щяха да бъдат нашите деца сега, ако те бяха убили? Това е една от най-смелите постъпки, за която съм чувал. Да се хвърлиш срещу убиец, който е насочил пушката си срещу теб. — Аз поклатих глава със страхопочитание. — Невероятно!

Джейсън кимна, после се намръщи. Явно го болеше много. Направи ми знак да се приближа към него и прошепна:

— Ако твоят син не беше ударил онзи с нещо, и тримата щяхме да сме мъртви. Той е само едно дете, но направи онова, което беше необходимо, за да спаси и трима ни. Кълън е героят.

— Разсъждавал е трескаво. За негов късмет, не се е паникьосал, нито се е предал. Използвал е главата си и се е отбранявал. Постъпил е правилно. Но не той е нападнал онзи с пушката, драги ми приятелю. Ти си го направил.

Джейсън изведнъж се скова, сякаш болката бе станала непоносима. Лицето му се обля в пот. Затвори очи. Бореше се с болката. Протегна ръка и аз я стиснах.

— Не може ли да ти дадат нещо?

— Вече ми дадох. Морфин. Нямах да я понеса, ако не ми бяха дали. Белите ми дробове щяха да се пръснат от крещене.

Той също стисна ръката ми. Постепенно се успокои. Седях там и държах ръката му почти цял час, докато се бореше с болката.

Джейсън заспа и аз си тръгнах, надявам се, не завинаги. Отправих се към стаята на Дейв да му кажа довиждане. Вървах по дългия светъл коридор, но не се чувствах добре там. Отдръпвах се от количките с носилките и избягвах да гледам през отворените врати, като по този начин проявявах уважение към личния живот на пациентите, но откровено казано, не горях от желание да ставам свидетел на техните страдания.

Страхливец.

Мразя болниците.

Наближих стаята на Дейв и чух следния разговор:

Татко: Защо, не дойде да ме видиш, по дяволите?

Дейв: Та аз едва ходя и главата ме боли ужасно. Пък и Тайлър ми каза, че ти идваш насам.

Татко: Ребрата ме болят толкова много, колкото теб главата, дори по-силно, но аз дойдох да те видя. Да не говорим, че нямах да сме тук, ако беше обърнал внимание на...

Дейв: Какво искаш да кажеш с това да съм обърнал внимание? Ако ти не се беше качил на горния етаж и не ме беше зарязал, за да

отидеш в тоалетната...

Татко: Аха, не мога да отида и до тоалетната, така ли? Виж какво, ако аз не се бях качил на горния етаж да изведа децата навън, кой знае...

Дейв: Нямаше да ти се налага да ги извеждаш през прозореца, ако си бе стоял долу, където ти беше мястото. Можехме да пипнем мнимите ченгета още долу в стаята.

Татко: Да ги пипнем ли? Това беше твоя работа. Защо въобще ги пусна да влязат? Трябваше да се досетиш, че не са истински.

Дейв: Как да разбере? Сигурен съм, че ако ти беше гледал през прозореца...

Твърде добре се забавлявах, за да ги прекъсвам. Промъкнах се на пръсти по коридора и се прибрах вкъщи.

20.

Два часа по късно Макелрой се наведе над масата в кухнята у нас и ми показва две снимки. Единият мъж имаше мършаво, злобно лице, мустаци, разположени косо очи, високо чело и прошарени бакенбарди в стил Елвис Пресли. Не беше особено толерантен, както личеше от погледа в очите му. Другия беше по-млад и не изглеждаше толкова опасен. По-скоро приличаше на човек, тънещ в богатство и разкош. Все пак личеше, че имат родствена връзка.

— По-възрастният се казва Валентин Резович, а този вдясно е по-малкият му брат, Михаил, с когото сте си разменили по някой куршум пред банката. Валентин го обожавал. „Обожавал“. Точно така пише във факса на Интерпол. Виждаш ли? Това означава да обичаш някого безумно...

— Знам какво означава.

— Не е нужно да се държиш грубо. Големият брат е мръсен кучи син. Роден е през 1950 в град Баня Лука, в една страна, която сега се нарича Босна и Херцеговина. Чувал ли си я?

— Звучи познато.

— В Европа, която е пълна с вагабонти, този е един от най-изявените. Да ти разкажа ли автобиографията му?

— Целият съм в слух.

— Благодаря. Не са известни връзки с политически или религиозни организации, с изключение на една, „Вярваме в Бога“. Би направил и е правил всичко за пари. Продавал е китайски автомати на либийците, корейски петдесеткалиброви оръжия на сандинистите, кубински пури на богати републиканци индустриалци в Южен Илинойс. Хранителни продукти, предназначени за Сомалия, са били пренасочени към Руанда и продадени на черния пазар. Висококачествен плутоний изчезва от Украйна и се появява в Пакистан. Сто и три мексиканки — всичките красиви и бременни — са изпратени в Калифорния да родят рожбите си на американска земя и да придобият правото да получават помощи като безработни, а после да

свършат като проститутки в Шанхай. Бебетата им са разпродадени за осиновяване на бездетни американки. Всичко това за пари. Винаги и само за пари. Където мангизите, там и Валентин.

— Ясно.

— Резович защитава интересите си с голямо усърдие и безскрупулност. Миналата година сложил бомба в къщата на негов съперник в Лисабон и очистил цялото му семейство. Освен това, удавил шотландски търговец в собствения му казан с уиски заради нищожен дълг.

— Удавен в казан с уиски. „О, Смърт, къде ли не играе остро то ти жило?“

— Какво каза?

— Нищо — отговорих аз. — Цитат от пиеса. Къде мога да намеря господина от Босна, който се оказа такъв голям трън в очите ми?

— В момента се подвизава в Щатите, по-точно в Сиатъл. С туристическа виза е и урежда прехвърляне на голяма партида оръжие за Южна Африка. Легално са обявени като принадлежности за ловуване, предназначени за вносител от Маями, чиито офис е някъде на запад. Проблемът е, че от една седмица никой не го е виждал.

— Искаш да кажеш, че тип с такова досие е бил наблюдаван и изпуснат?

— Сякаш се е изпарил. Бил е заснет на видеокасата в компанията на още един приятел от банката, онзи, когото ти застреля, и с другия, Джон Байнъм. Местните обирджии не представляват интерес за международните мошеници. ФБР също може да се заинтересува от случая, но някак са останали извън играта. След като Резович взе парите от банката, федералните агенти трябва да са много щастливи. Вътрешната конкуренция е грозна работа.

— Какво ще ми кажеш за другия човек, за когото спомена Фанър, онзи, латиноамериканеца? Някой знае ли нещо за него?

— Да. Изглежда по-големият брат се е запознал с него в Мексико, докато са уреждали сделката с калифорнийските бебета и двамата са се сработили. След като сделката е приключила благополучно, облагодетелствайки и двете страни, те са сключили нещо като съюз, в който мексиканецът е играел ролята на бияча. Името му, между другото, е Хектор Ернандес Диас и съвсем не е цвете за

мирисане. Ако някога се озовеш близо до това копеле, застреляй кучия син. И то незабавно. Казват, че бил много ловък и с пистолета.

— Чудесно. Страхотно.

— Хей — измърмори полковникът, — трябва много да внимаваш.

— И така — попитах аз, — къде ни отвежда това? Знаем от хората на Фанър, че предстои оръжейна сделка. Въпросът е у кого са оръжията и защо Резович ги иска? И кой е крайният потребител?

Макелрой сви рамене.

— Страхотно — отбелязах аз.

— Всъщност, не е толкова зле, колкото изглежда. Знаем, че Резович и неговата горила се спотайват някъде наоколо и се опитват да те докопат.

— Е, и?

— Ами, намери ги.

— И как да го направя? Целият полицейски участък на Грийнсбъро не може да ги намери.

— Да, но те са много заети. А ти каква друга работа имаш? Освен това, опитен си, доколкото ми е известно. — Макелрой се намръщи. — Резович е ловко копеле и непрекъснато се измъква. Може да се крие някъде наоколо цяла година и да ни се надсмива. Той има много пари. Трябва му само дупка, в която да се свре и някой да му носи храна. За такъв като него това няма да е проблем. Сигурно е платил и на онези двамата, за да те очистят.

— Ресурсите му не може да са неограничени.

— Двата милиона, които открадна от банката, са доста пари, а и времето е на негова страна, докато има къде да се крие.

— И какво да направя?

— Същото, което прави в корейската демилитаризирана зона през 1974 година, когато ти дадоха пълна свобода на действие. Търси и унищожавай.

— Но това не е война.

Макелрой удари с юмрук по масата и всички бурканчета с подправки подскочиха.

— Дявол да го вземе, как да не е! Ванс, онзи тип няма да се разкара. Той иска теб и семейството ти мъртви. Ти си убил брат му и той няма да го забрави. Никога.

Замислих се върху думите му.

— Нека първо да говоря с Фанър. Да разбера какво е научил от мнимите ченгета. Може да е попаднал на следа.

— Може би, но не разчитай на това.

— Ако няма новини, тогава ще реша какво да правя. Твоите момчета може ли да останат тук още няколко дни, докато Дейв и татко се върнат от болницата?

— Задръж ги, докато имаш нужда от тях. Но не позволявай тази работа да излиза извън контрол — предупреди ме той. — Намери шибаното копеле и го пречукай. И латиноамериканския му приятел.

Макелрой изпи на големи глътки кафето си, затегна възела на вратовръзката си и тръгна.

Останах сам и дълго седях до масата в кухнята. Тялото ми беше уморено, а главата ми даваше заето.

Но измислих план.

21.

Фанър седеше във всекидневната, четеше „Туристически сезон“ на Карл Хиасен и се смееше. Няма човек, който да е чел тази книга, и да не се е смял.

Момчето от специалните тактически сили излезе навън да изпуши една цигара. Браво на него. Имам предвид, че излезе навън.

— Лейтенант, какво можеш да ми кажеш за двете мними ченгета?

Той внимателно си отбеляза докъде беше стигнал с една тридоларова банкнота, на която беше изобразено подобие на лика на президента и думите „Недоволните американски щати“. Очевидно я беше взел от купчината, която бях оставил на масичката за кафе. Облегна се назад, сложи лапи на големите си колене и започна да декламира:

— Гангстерите са от Джърси. Наемни главорези. И двамата имат досиета за нападение, опит за убийство и разни други неща, които не са научили в католическото училище, където са ходили. Израснали са заедно в Трентън, единият в разбито семейство, а другият без майка. Починала, когато бил малък. Едва осемгодишен, доколкото си спомням. Има брат на име Леплин, за чието местонахождение не сме сигурни, но продължаваме активно да го търсим. Той също има досие, тъй като често е работил в сътрудничество с брат си. Фамилията им е Кари. Убитият брат се е казвал Зебулон, макар че напоследък използвал псевдонима Боби Макгий. Другият покойник се казва Джери Смит^[1]. Това е истинското му име, не е прякор.

— Смятам, че е псевдоним. На теб как ти звучи Джери Ковача за човек, който се занимава с мокри поръчки?

— Уместно предположение, но това явно не е интересувало господин Смит и едва ли ще го заинтересува.

— Може би ако се казваше Джери Топа, баща ми нямаше да го уцели толкова лесно.

— Извинявай, че го споменавам, но баща ти е устроил засада на господин Смит, който все пак е изстрелял три куршума, единият в целта.

— Така е, защото баща ми не се отказва от старата си карабина, макар да отказва да използва дум-дум куршуми. Вярва, че онова, което е било добро за войниците на Рузвелт, още го бива.

— Онази стара карабина добре ли му е служила през войната?

— Предполагам. Но сега е тук и при всички случаи не е стоял зад бюрото, когато е бил войник.

— Добре.

— Може би му е провървяло по време на войната.

— Може би сега също. А може би просто е смел и опитен или карабината му е талисман. А вероятно и двете.

— По дяволите, Фанър. Може би наистина е талисман.

— Тогава действително няма нужда от дум-дум куршуми.

— Предавам се. Говориш също като него.

Той се усмихна любезно.

— Имаш ли друга информация, която може да се окаже полезна?

— Съмнявам се.

— Опитвал ли си се да проследиш събитията и да откриеш кой е влязъл във връзка със Зебулон и Джери и вероятно с брат му, който сигурно се крие някъде наоколо?

— Да.

— И успя ли?

— Не.

— Ще продължиш ли да пазиш семейството ми?

— Не до безкрайност.

— За колко време още?

— Докато Влекача... шефът ми нареди.

— Може бе още няколко дни. Докато опасността премине или поне докато ние си помислим, че е отминала. Поне на публични места.

— Накратко казано, това е всичко. Междувременно много сериозно ще издирваме онези типове.

— Това не е достатъчно.

— Какво искаш да кажеш?

— Не мога да продължавам да седя със скръстени ръце и да ги чакам да дойдат или да се надявам някой друг да се натъкне на тях.

Трябва сам да се справя с тази работа.

Фанър присви очи.

— И как ще го направиш?

— Ти пази твоя задник, аз моя и този на семейството ми.

— Тогава трябва да ти кажа следното — рече Фанър. — Внимавай да не прекрачиш закона. Не искам скрити оръжия, нито капани, нито да започваш престрелки на публични места, независимо с какво оръжие. Искам да разбереш едно — хванат ли те да нарушаваш закона, ще бъдеш съден, независимо от това какво се е случило на теб и на семейството в близкото минало. Няма да допусна лично правосъдие в границите на моите правомощия, особено за човек, опасен като теб, както е отбелязано в биографията ти. Ясно ли е?

— Да. От една страна ми казваш, че не можеш да пазиш мен и семейството ми и не си успял да пипнеш престъпниците, които ме преследват, и да ги арестуваш. А от друга, да бъда много внимателен какво правя, опитвайки се да опазя себе си и сина си, защото ти си некадърен да овладееш ситуацията, но за сметка на това знаеш къде живея, нали?

Наведох се над масичката за кафе, издърпах маркера с тридоларовата банкнота от книгата на Фанър и му казах:

— Изчезвай. И кажи на приятелчето си от специалните части, че аз поемам нещата от тук насетне. И не се връщай повече в дома ми без заповед за арест или доставка от пицарията на Домино.

— Надявам се, че знаеш какво правиш.

— Да — отговорих аз. — Отървавам къщата си от една овца във вълча кожа.

Фанър си тръгна, а аз отидох при всеки един от момчетата от „Делта“ и им казах, че намаляваме защитата до една четвърт. За моя изненада, никой от тях не припадна от страх.

Сетне помолих дежурния да осигури охрана за долния етаж, и да постави Адкокс пред вратата на Кълън. Сложих дюшек до леглото на сина ми и скрих ловната пушка „Бенели“ дванайсети калибър така, че да не се вижда, но да ми е подръка. Под възглавницата си сложих десетмилиметровия глок и с готовност потънах в обятията на Морфей.

Спях леко и се заслушах за Фанър. В случай, че донесе пица.

[1] Ковач (англ.). — Б.пр. ↑

22.

— Здравей, аз съм Алек Болдуин.

— Не, не си.

— Не приличам ли на Алек Болдуин? Какво ще кажеш тогава за Марлон Брандо на младини?

— Колко млад?

— Като в „На брега“.

— Ще ти се.

— Като в „Еднооките пирати“?

— Забрави.

— Като в „Кръстника“.

— Позна.

— Това ме обижда.

— Влез и седни, Дон Корлеоне.

Хедър току-що бе излязла от банята и беше по халат. От косите ѝ капеше вода. Реших да не коментирам вида ѝ, защото тя щеше да каже, че е редно да се обаждам, преди да реша да се отбия. Освен това ми харесваше така.

— Кафе? — попита тя през рамо.

— Да, но първо ми кажи как е баща ти.

Хедър ми говореше от кухнята, докато приготвяше кафето. Операцията била минала успешно, той вече бил на крака, обикалял насам-натам и се оплаквал от дневната програма на телевизията. Щял да излезе от болницата след няколко дни, ако няма усложнения. Седнах на люлеещия се стол в ъгъла, който изскърца приятно. Обожавам люлеещите се столове.

Хедър донесе абаносов поднос с позлата, на който имаше красив кафеник, кристална купа със захар на бучки и две порцеланови чаши и ми подаде едната.

— Радвам се, че извади този хубав порцелан. Кара ме да се чувствам приятел — рекох аз, отпих глътка и попитах: — Как е Уеб?

— Спи от около час. Когато е буден, не ми позволява да изляза от стаята без него.

— Сънува ли кошмари?

— Да.

— Говори ли?

— Никога не е бил от разговорливите, но сега съвсем млъкна. През повечето време смуче палец и гледа телевизия или ходи подир мен, докато шетам из къщи.

— Съжалявам.

Тя ме погледна.

— Тайлър, вината не е твоя. За бога, твоят син също беше в къщичката на дървото. Ти не беше поканил онези копелета да стрелят по дома ти, баща ти, приятеля ти и да се опитат да убият децата ни. Ти направи всичко възможно, за да ги опазиш, преди това да се случи.

— Повтарям си го най-малко пет пъти на час.

— Тогава повярвай, че е така. Не се самоизмъчвай повече с тези мисли. Можеше да е много по-зле.

— Знам.

— Тогава престани да мислиш за тази история. Глупаво е да се притесняваш за неща, които не можеш да промениш. Как е Кълън?

— Изглежда добре. Малко е потиснат, но може би защото е уморен. Докато идвах насам, го заведох в кабинета на детската психоложка, която го прегледа, когато майка му почина. Страхотна е. Ако искаш да поговори с Уеб, ще се опитам да уредя посещение, но не ти обещавам.

— Благодаря за предложението. Ще си помисля — рече Хедър и прехапа устни. — Кълън позволява ли ти да го оставяш сам?

— Да. Предполагам, че това е добър знак.

— Много добър знак. И какво смяташ да правиш по-нататък в създалата се ситуация?

— Да пипна онзи, който организира всичко това.

Тя изправи рамене, като едва не разля кафето си.

— Знаеш ли кой е?

Кимнах.

Хедър присви очи и заяви:

— Искам да участвам.

— Моля?

— Казах, че искам да участвам. Каквото и да решиш, искам да помогна. Очевидно полицията не прави много. Те ли откриха кой е този човек?

— Не. Научих информацията от военните.

— Кажи ми кой е извергът, който се опита да убие сина ми.

Разказах ѝ онова, което бях научил за Валентин Резович. Тя попи цялата информация като гъба.

— Смяташ, че Резович и онзи Диас са някъде наблизко, играят си на котка и мишка и чакат удобен случай да те убият? И могат да наемат когото искат, за да свършат тази работа?

— Така мисли Макелрой, а и съответства на начина на действие на Резович.

— Какво казва лейтенант Фанър по въпроса?

— Можел да ми предложи защита за още няколко дни или седмица. След това оставам сам, докато се случи нещо друго.

— Полицията не ти помага особено, нали?

— Да.

— Тогава как смяташ да откриеш Резович?

— Имам план. След като изляза оттук, ще отида в болницата да го обсъдя с Дейв Майкълс. Кълън също ще дойде, за да види дядо си.

— Психоложката смята ли, че е редно да отиде в болницата и да види дядо си целия в бинтове?

— Той го е видял вкъщи, веднага след като е бил прострелян и е преживял всичко това. Необходимо е да знае, че дядо му наистина е добре, да го види със собствените си очи, а не само да му казват, че е така. Предполагам, че докторката ще ме подкрепи. При всички случаи, ще направя каквото тя каже.

— Но ако не си съгласен с нея, сам ще решиш.

— Разбира се. Хедър, аз съм с Кълън всеки ден, а доктор Дериън е говорила с него само шест-седем пъти.

— Да, така е. Поздрави всички от мен, най-вече Джейсън. Кажи му, че ще отида да го видя, ако мога, но не мисля, че е добра идея да водя Уеб, а и точно сега не мога да го оставя с никой друг.

— Не се притеснявай, той ще разбере.

— Ти харесваш Джейсън, нали?

— Бих харесал и Чингис Хан, ако беше спасил живота на сина ми.

— Хареса го преди това, още когато се запознахте.

— Ами, да, той е добро момче. Но не се захласвам по него, ако това те притеснява.

Хедър стана и се приближи към мен. За миг зърнах голото й тяло. Не го разголи нарочно, по-скоро без да иска. Но резултатът беше същият. Кръвта в тялото ми започна да изпълва една част от анатомията ми, която обикновено бе задрямала. Тя се наведе да ме целуне, после каза:

— Това ми харесва.

— Без опипване — казах аз.

— Да се обзаложим ли?

23.

Психиатърката ми каза, че Кълън се справя доста добре с последната си психическа травма, не потиска чувствата си и не говори с нежелание за който и да е аспект на преживяното.

— Добър знак е, че говори за това — завърши тя.

— Радвам се — отговорих аз, благодарих ѝ и платих. Уговорих още един сеанс за Кълън и друг — за Хедър и Уеб. Доктор Лий Дериън си записа, сестрата ми даде рецепта и двамата с Кълън си тръгнахме.

През целия път към болницата той говори за посещението си при психоложката. Играли на „добър-лош“, впускал се в монолози с плюшени животни, рисувал ѝ и картини и играли на думи. Дълго разказва и накрая ме погледна виновно.

— Какво има? — попитах аз.

Кълън продължи да ме гледа, но не отговори.

— Какво има? — повторих аз.

— Тя ми даде сладолед.

— Веднага след закуска? С какъв аромат?

— Позволи ми да си избира.

— И ти избра...

— От зеления с парченцата.

— Парченца ментов шоколад?

Той кимна.

— Любимият ти. И сега си готов за един хубав, обилен обяд.

Кълън поклати глава.

— Натъпках се.

— Само с една купа сладолед? Трудно ми е да си го представя.

Той ме погледна жално и каза:

— Тя ме накара да изям две купи.

— Накара те е? Вещица!

— Не точно. Попита ме дали искам още.

— Аха. И ти си казал да.

Кълън отново кимна.

— Трудно ми е да си го представя.

— Сърдиш ли се?

— Бесен съм.

В очите му блесна пламъче и на лицето му засия усмивка.

— Не си.

— Напротив.

Пламъчето се усили.

— Не си!

Не можах да се въздържа и се усмихнах.

— Обичам те.

Грейна.

— И аз те обичам, татко.

Баща ми седеше на ръба на леглото и посрещна внука си с отворени обятия. Кълън реагира с безпокойство и предпазливо докосна превързаната страна.

— Много ли те боли, дядо?

— Не по-зле, ако ме бе ухапала акулата от „Челюсти“.

Кълън не остана достатъчно удовлетворен от отговора и го погледна недоверчиво.

— Къде те простреляха? — попита той.

— Тук, отстрани.

Татко посочи засегнатото място.

— Там, където Тома е сложил ръцете си ли?

— Тома?

— Тома Неверни.

Татко ме погледна озадачено.

— Сецаш ли се за апостол Тома, който се усъмнил в думите на другите ученици за възкресението на Иисус. Искал да се увери с очите си в раните на Учителя. Иисус се явил на група от своите ученици и казал на Тома да постави ръцете си в раните от меча на ребрата му — обясних аз.

Татко се обърна към Кълън и каза:

— Да, точно така, в ребрата.

— Ще се оправяш ли?

— Разбира се. Утре си идвам вкъщи.

На лицето на момчето се изписаха радост и облекчение. Едва не затанцува от въодушевление. Аз също.

Заведох го да види Дейв, като обещахме на дядо му, че ще се върнем след няколко минути. Кълън се укроти. Явно се притесняваше повече за дядо си.

— Имаш нова терминаторска фланелка? — попита Дейв.

— Да — отговори Кълън.

— Дали и аз ще си намеря така?

Кълън недоумяваше как може човек, едър като Дейв, да намери подобна фланелка в детски магазин.

— Искаш да кажеш, че съм дебел?

— Не. Голям.

— Имаш право — съгласи се Дейв и разроши косата му.

После отидохме да видим и Джейсън.

Стаята на Джейсън беше пълна с още букети, което малко ме притесни. Кълън беше виждал толкова много цветя само веднъж в живота си — на погребението на майка му. Наблюдавах го внимателно.

Макар да изглеждаше малко притеснен, той се приближи до леглото на Джейсън и сложи ръка на рамото му. Изглежда не забеляза тръбата, излизаща от ръката на Джейсън, или не му пукаше.

— Добре ли си? — тихо, но решително попита Кълън.

— Е, още не съм готов да играем футбол, но лекарите казват, че скоро ще мога. Ти как си?

— Добре.

Спогледаха се за момент.

— Много се уплаших — добави Кълън.

— И аз.

— Когато те видях да кървиш и да лежиш неподвижно, помислих, че си умрял.

От очите му бликнаха сълзи.

— Ти спаси живота ми, Кълън. Ако не беше ти, сега щях да съм мъртъв, няма две мнения по въпроса. Ти направи онова, което много възрастни не биха сторили. Спаси и Уеб. Ти си истински мъж.

По лицето на Кълън се търкулна още сълза, но този път придружена от изражение на гордост и самоуважение, сякаш искаше

да каже: „Направих нещо добро, нали?“.

Джейсън хвана ръката му и я стисна. По мъжки.

— Благодаря, че спаси живота ми и този на сина ми.

— Но проблемо — тържествено заяви Кълън.

Джейсън погледна фланелката на Кълън, от която го гледаше неумоливо Шварценегер, и разбра за какво става дума.

— Благодаря ти, че спаси моя живот — рече Кълън.

— Но проблемо — със същата тържественост отговори Джейсън. Трябваше да бъдете там, за да ги видите.

Оставих Кълън в стаята на татко. Двамата започнаха да играят покер с колода, на която бяха изобразени американски самолети, а аз отидох при Дейв във временното му жилище, за да поговорим. В неговата стая нямаше цветя.

— Защо не ми изпрати цветя? — започна той. — Стаята на Джейсън е пълна с цветя и бонбони. Храносмилателната му система беше пред унищожение, затова изядох половината от неговите.

— Аз не съм му изпратил цветята.

— Е, добре де, можеше поне бонбони да ми изпратиш.

— Ще ти се развалят зъбите — рекох аз и му предадох разговорите с Макелрой и Фанър.

— Нещо притеснява ли те в настойчивостта на Макелрой да се справиш сам с Резович и с неговото говедо?

Кимнах.

— Че може да има скрити мотиви?

— Аха.

— Като например да те използва като удобно, добре тренирано оръдие, за да освободи света от един болестотворен вирус?

— Колко си циничен.

— Но и мъдър.

— Истинска далновидност.

— И какво смяташ да правиш?

— Да освободя света от онзи вирус.

— И как ще го направиш?

— Иман план.

— Брей.

— Какво искаш да кажеш?

— Като онзи план, когато бяхме на шестнайсет и наемахме старата лодка на капитан Хари, за да показваме на богатите въдичари къде има риба.

— Но изкарвахме по шейсет долара на ден, нали?

— А по колко ни взимаше добрият капитан за наема на лодката?

— По седемдесет и пет долара на ден.

— Не печелехме много тогава нали, приятел?

— Неблагодарник.

— Или, когато бяхме десетгодишни. Линди Паркър обра всичките ябълки от овощната градина на вуйчо й. Ти смяташе, че няма да е лоша идеята да ги купим от нея, по пет цента бройката и...

— Тогава бях съвсем малък.

Той се ухили.

— Кажи ми за плана си, а аз ще се престоря на заинтересуван.

— Това е хубаво, защото и ти си включен.

— Защо ли не съм изненадан?

Разказах му плана си, както и резервния план и кого имах предвид да ни помогне в непредвидени ситуации.

— Звучи добре — рече Дейв. — Само че полицията не действа ли в тази насока?

— Вероятно, но не много ентусиазирано.

— Ние можем да се справим по-добре, нали? Само ние двамата.

— По-умни сме и имаме мотивация. Те нямат.

— Но имат значки, връзки и хора.

— И много други случаи, които да разследват.

— Кога започваме?

— Кога излизаш от тук?

— Утре, ако мармотът не осуети плановете ми.

— Ще трябва да говоря с някой счетоводител.

— Счетоводител ли? Как ще помогне това?

— Ти си тук с моята застраховка под предлог, че си по-големият ми братовчед. Моят много по-възрастен братовчед.

— Толкова ли са наивни? Кой би повярвал, че си по-млад от мен? Добре, ще уредя въпроса с Търман. Кажи му да не приема повече поръчки за вкъщи.

— Добре — казах аз и станах. — Имаш ли нужда от нещо?

— От нова сестра.

— Остави я на мира. Твоята е олицетворение на милосърдието.

— Но грозно.

— Непоправим си — рекох аз и прекосих стаята.

Спрях до вратата и погледнах стария си приятел, който лежеше там, в болничното легло, бинтован и изпочупен, но все още изпълнен с готовност и желание да направи онова, което бях решил.

Само заради мен.

Правеше го от трети клас.

— Обаче изкарахме пари от сделката с ябълковия сладкиш.

— Трябваше да бъде ябълков сладкиш.

— На някои хора не можеш никога да угодиш.

Той пак се ухили, а аз отидох да взема Кълън.

24.

Следващите няколко дни минаха в непосилен труд. Разделях времето си между физически упражнения, поправянето на моята надупчена от куршуми къща и Кълън, който помагаше в почистването. Той покри с лепенки с динозаври всички дупки от куршуми в стената до стълбите, с изключение на една, на която имаше пеперуда. Изглади с шкурка неравностите по новия, току-що поставен, нелакиран парапет и ги запълни с пластилин с приблизително същия цвят.

Участието му в работата за тези два дни не му позволи да скучае, но забраната да излиза навън се превръщаше в непоносимо ограничение. Но необходимо. Не смеех да го изведа дори с колата, в случай че се появи Резович със снайпер в ръка. Патрулите на шерифа обикаляха наоколо, а и съседите бяха нащрек и се оглеждаха за непознати и за странни случки. Можех да заведа Кълън на друго място и смятах да го направя в най-скоро време, но не исках да свързва промяната с онова, което му се бе случило или с постъпката му. Това би могло да предизвика чувство за вина, както и вероятността да се чувства неуютно в собствения си дом.

В къщата имаше двама дежурни и четирите момчета от „Делта“, които понякога се мяркаха, друг път не се виждаха. Но дори когато не ги виждах, усещах присъствието им.

Един ден Кълън дойде в кухнята, докато седях на масата, пиех кафе и четях вестника. Той извади пластмасова чиния, напълни я със солени бисквити, които взе от една кутия на по-ниската лавица, остави я на масата и закрепил до нея разкривен надпис:

Бисквити за продажба
Цена: 5 цента
Пресни са

Седна на масата до чинията със стоката и започна да оцветява с пастели книжка с картинки на Батман.

Един от полицаите влезе да вземе чаша чай с лед, който държах в голям термос до мивката за тяхно улеснение. Тъкмо си тръгваше с чая, когато забеляза написания на ръка надпис. Приблужи се и погледна хранителните продукти, ограничени като асортимент, но в големи количества. Взе четири бисквити и остави двацет и пет цента до голямата чиния. Кълън погледна парите, после мъжа и каза:

— Съжалявам, но нямам да ви върна.

— Задръж рестото — рече дежурният, дъвчейки бисквита.

— Добре. Благодаря.

Продължих да чета вестника, статия от Рита Снайпс за вредата от класовете, състоящи се от деца само от единия пол при учениците в началното училище. Дамата беше вярна на принципите си и никога не позволяваше фактите да замъгляват мисленето ѝ.

Минаха двацет минути. Влезе друг полицаи, явно получил информация от партньора си, и се отправи директно към масата.

— Има ли фъстъчено масло?

— Гладко или на бучки?

— На бучки.

— Фъстъченото масло е на татко — каза Кълън и ме погледна.

Кимнах.

Той изтича до бюфета, отвори долните врати, извади търсената стока, изрови един нож за мазане на масло от плоското чекмедже, избърса го внимателно с края на ризата си, после намаза обилно четири бисквити.

— Колко допълнително ви дължа за фъстъченото масло? — попита ченгето.

— Петдесет цента за всичко — отговори синът ми.

Полицаят остави четири монети по десет цента и две по пет и зачака. Кълън ги преброи, но не като бакалин шарлатанин, а достатъчно бързо за дете, което скоро щеше да навърши пет години.

— Благодаря — каза той и вдигна глава. — Заповядайте пак.

Малък капиталист.

След като Етъл го закара вкъщи, татко се отдаде на люлеене на стола, лежане в хамака, гледане на Си Ен Ен и ядене на промишлени количества пилешка супа. Възстановяваше се добре.

Обаждах му се всеки ден и бих отишъл да го видя, ако не беше толкова рисковано. Не исках да ходя с полицейски ескорт всеки ден, за да се виждаме. Затова разговаряхме по телефона.

— Етъл ще ме подлуди.

— Защо?

— Тъпче ме с пилешка супа.

— Това толкова ли е лошо?

— На мен ми се ядат яйца, пържола и мешана скара. Салата от зеле, картофи, фъстъци...

— Изгони я.

— Не иска да се маха. Казва, че имам нужда от грижи. Лош късмет извадих.

— Хората на шерифа там ли са? — попитах аз.

— Да. Единият е спрял отпред, другият отзад. Идват от време на време и двама от хората на Макелрой и ме питат имам ли нужда от нещо. Аз винаги ги моля да гръмнат Етъл, но те само ми се изсмиват и си заминават. Може ли да постъпват така? Питат дали имам нужда от нещо, а като им кажа, не искат да го направят.

— Поздрави я от мен.

— Поздрави я сам. Ето я...

Затворих моментално.

Вечерта, след като Кълън си легна, аз прекарах няколко часа пред компютъра. Изчистих няколко ангажимента, които бях поел, преди босненско-мексиканската банково фондова коалиция да превърне живота ми в свърталище на кошмари. Парите не бяха мотивацията ми да завърша статиите, които бях започнал, а дадената дума. Бях обещал на няколко редактори да им напиша това-онова и трябваше да го направя.

От четиринайсет години насам всяка година пиша по една книга. Всичките публикувани. Повече от половината от тези книги още се преиздаваха, осигурявайки ми шестцифрен доход годишно като хонорар, без да смятам печалбата. Дори книгите, които отдавна бяха

излезли от печат, още ми докарваха пари, тъй като съпругата ми много умно ги беше инвестирала, докато томчетата още ги имаше на пазара и се купуваха.

Тес имаше своя кариера като преподавател по американска история. Аз пишех статии за списания и с тези пари живеехме от 1978 година насам, така че нямахме нужда да ползваме моите „книжни пари“, както тя ги наричаше, за всекидневни разходи. И така всичките ми печалби бяха спестени, превърнати в недвижимо имущество или заложени от един приятел на Етъл. Нито една от инвестициите ми не е била напразна, нито един от имотите ми не е бил неоценен и нито една от книгите ми не е носила доход по-малък от петдесет хиляди долара в периода на публикуване, а някои от тях дори повече. Моят малък издателски бизнес, ръководен от Етъл в съдружие с пенсионер масон от Хендерсънвил, даваше печалба от сто хиляди всяка година, след като приспаднаха заплатите си.

Както вече казах, парите не бяха проблем. Всъщност, всичките ми приходи от статиите отиваха директно за Кълън — или в попечителски фонд или в сметката за колежа. Само от месечните ми статии печелех трийсет и пет хиляди и малко отгоре на година, така че финансовото бъдеще на сина ми изглеждаше добре обезпечено. Когато порасне, може би ще ми даде някои друг долар назаем.

Но сега единственият проблем на Кълън не е паричен, а физически.

Мислих и по този въпрос.

Една сутрин Дейв се отби у нас. Вече нямаше толкова бинтове по главата. Кълън разгледа раната по-отблизо, после ахка и охка при вида на ужасяващите синини върху голямото му тяло, в близост до слънчевия сплит. Това би било интересно за анатомите, както и грамадният гръден кош, който дамите биха харесали. След като приключиха с тази работа, Дейв и Кълън се настаниха на леглото да гледат най-новия филм на Джон Уейн „Маклинток“, записан на видео. Чувах ги как се смеят, докато се качвах по стълбите. Отидох на тавана, където бяха гимнастическите ми уреди.

Двайсет минути загрявах (колкото по-стар ставах, толкова по-трудно раздвижвах мускулите си и толкова по-дълго време имах нужда

от това занимание), после правих упражнения. Докато свърши филмът и момчетата се присъединят към мен, бях направил четири серии на успоредката. Дейв не можеше да направи толкова лицеви опори, колкото мен, и всеки път, когато ми се удадеше възможност, аз го закачах на тази тема. Така стана и сега.

— Дай ми още два дни да ми се оправи главата и ще направим състезание по клякане — каза той.

Дяволите да го вземат, наистина щеше да го направи. Дейв можеше да кляка, дори да бе преживял самолетна катастрофа. Това означаваше, че се е готвил. Забрави.

— Ох, коляното ми се обаждат — рекох аз и го потърках, за да си подготвя алиби.

— Кофти номер. Какво ще кажеш тогава за една борба?

— Опитваш се да ме злепоставиш пред детето ли?

— Не се притеснявай, татко — намеси се Кълън. — На никого няма да кажа, че те е победил.

— Че ме е победил ли? Искаш да каже, ако ме победи.

— Извинявай татко. Но няма начин да го победиш.

Дейв ме погледна самодоволно.

— Няма значение — продължи Кълън и дойде да прегърне крака ми. — Пак ще те обичам. Освен това, Дейв не може да подскача толкова високо като теб, макар да е по-висок.

Сега аз погледнах Дейв самодоволно.

Сетне двамата се заловихме да поработим над боксовата круша. По гърбовете ни се лееше пот, а ние сумтяхме от усилието. Разменяхме си удари, но внимавах да не засегна Дейв в диафрагмата.

Кълън ни гледаше съсредоточено. Слънцето залезе и дървесните жаби оповестиха началото на нощта.

Хедър редовно ходеше в Шарлот и често ми се обаждаше. Баща ѝ вече се чувствал добре, макар да бил изтощен. Това било хубаво, защото нямал сили да тормози Уеб.

Майката и синът ни дойдоха веднъж на гости. Бяха се върнали за един ден от Шарлот. Стояха няколко часа и си тръгнаха. Кълън беше много натъжен, след като си отидоха. Дойде в кабинета ми, легна на

пода до въртящия се стол, сложи крака на седалката и се завъртя. Насам-натам. Насам-натам.

Пишех една статия и точно бях стигнал до безизходно положение, опитвайки се да си спомня през коя година за пръв път са въведени на въоръжение револверите „Смит & Уесън“, но колкото и да се опитвах, годината все ми убягваше.

Насам-натам. Насам-натам.

Отидох до лавицата с книги, взех няколко копия на „Гън Дайджест“ и се опитах да направя справка.

Насам-натам.

— Кълън, моля те, престани. Това ме разсейва.

Не ми отговори. Продължи да се върти.

— Синко?

Насам-натам.

— Кълън!

— Добре де! Само исках да бъда близо до теб! — извика той и избяга от стаята.

Може би част от това беше вярно. Но всъщност поради някаква причина той искаше да му обърна внимание. Нещо го притесняваше. Оставих купчината от книги.

Кълън беше на леглото в стаята си и смучеше пръстите на дясната си ръка. Явно беше разстроен. Седнах до него, но той не ме погледна.

— Кълън?

Никакъв отговор.

— Какво те притеснява, приятел?

Мълчание.

— Да не сте се скарали с Уеб?

Престана да смуче пръстите си.

— Да не те е обидил?

Устата му спря да се движи.

— Да не е изял бонбоните ти?

— Не, но не мога да разбера защо не иска вече да си играе с мен на онова, което аз искам. Независимо на какво. Само гледаше телевизия и през пет минути ходеше на площадката на стълбите да види дали майка му още е долу с теб. Мисля, че вече не ме харесва.

— Не е това, което си мислиш. Уеб страда от нещо, което се нарича синдром на посттравматичен шок.

— Какво е това?

— Когато човек преживее нещо много страшно, както вие двамата с Уеб, после започва да се страхува непрекъснато, дори когато няма от какво. Понякога такива хора сънуват кошмари и не могат да спят нощем.

— Както когато гледам някой страшен филм.

— Да, нещо подобно, но по-лошо.

— По-лошо, така ли? Нищо чудно, че непрекъснато иска да знае къде е майка му. И не иска да играем под леглото, дори с фенерче.

— Твоето разбиране за нещата никога не престава да ме изненадва, синко — съвсем искрено казах аз.

— Благодаря.

— Няма защо.

— А аз мога ли да прихва на този синдром? Като грип? Ако Уеб кихне срещу мен?

— Не, миличък. Това не е болест, а състояние. Не можеш да се заразиш.

— Добре, радвам се.

— И аз се радвам.

Наистина се радвах.

25.

Една дъждовна пролетна вечер съветът по стратегията, в който участваха Ванс, Майкълс, Патерсън и Кълоуи, проведе първото си съвещание. Около масата в кухнята ми седяха татко, Дейв Майкълс, Хедър Патерсън, Етъл Кълоуи и Джейсън Патерсън, който се бе облакътвил на взета под наем, разнебитена болнична количка легло.

Открих съвещанието с молитва като благодарих на Бога за това, че е запазил живота на присъстващите, особено на Уеб и Кълън, които бяха горе и играеха. С изключение на Етъл, по всички останали беше стреляно или бяха улучвани през последните две седмици, затова завършихме молитвата с едно общо „Амин“.

После информирах събралите се относно плановете ми за бъдещето на Резович — нещо, което Дейв и аз подготвихме цяла седмица. Малката група от различни, но взаимно свързани души, се умълча, докато поглъщаха думите ми. Етъл се обади от името на всички и попита:

— Какво смяташ да правиш с Кълън, докато ти и Дейв скитосвате навън?

Осведомих ги и за това в най-общи линии, без да се впускам в подробности. Някои кимаха одобрително, други само поклащаха глава.

Етел: Кълън ще се отегчи до смърт.

Джейсън: Трябва да направя нещо.

Татко: Кълън ще се чувства добре. Той има нужда само от грижи и развлечения.

Хедър: Уеб ще стои с мен в Шарлот или с родителите ми, когато съм на работа. И аз искам да участвам.

Дейв: Тайлър и аз сме разработили стратегията така, че всеки един от вас да участва.

Аз също се включих в разговора:

— Преди да стигнем до това кой какво ще прави и как, трябва да съставим план за бягство.

Няколко глави се обърнаха и ме погледнаха със заинтересовани и любопитни погледи.

— План за бягство ли? — попита Джейсън.

— Точно така. Трябва да координираме бягството, свръзката и защитата на Кълън.

— Къде точно ще отиде той? — попита Хедър.

— Трябва ли да знаеш? — рекох аз и останах в очакване да се разрази буря.

— Какво?

— Ще знаят само онези, които трябва — отговори Дейв вместо мен.

В зелените очи на Хедър засвяткаха искри на враждебност, които приличаха на фойерверки на Четвърти юли. Всеки момент щеше да избухне.

— Искаш да кажеш, че не можеш да ми имаш доверие за местонахождението на...

— Хедър — тихо каза Дейв.

— Не ме прекъсвай.

— Хедър — повтори той.

— Какво!

— Мислиш ли, че Резович знае коя си?

— Може би. Вероятно. И какво от това?

— Тогава може да знае къде живееш и къде работиш?

Тя млъкна за миг и опита да се овладее.

— Добре. Може и да знае. И какво от това?

— Ами, може да те отвлече.

Очите ѝ се разшириха.

— За да разбере къде е Тайлър.

Ставаха по-огромни.

— Или Кълън.

Очите ѝ станаха големи колкото чинийки, докато проумяваше последиците, значението на начинанието ни и нашата дилема.

— Мили боже! — възкликна тя.

— И Тайлър няма да е там, за да го защити.

— Господи! Тогава и аз ще трябва да отида. С Уеб. Защото могат да отвлекат и него, за да ме накарат да проговоря. — Тя се обърна към мен. — За теб и за Кълън.

— Добре се ориентираш в ситуацията — отбелязах аз. — Резович явно няма да се спре пред нищо, за да се добере до мен и семейството ми. Нито един от нас няма да е в безопасност, освен ако аз не се добера до него пръв. И ще го направя. Най-важният проблем сега е да се осигури безопасността на Кълън. И ето как възнамерявам да го направя.

През следващия един час аз говорих, а те ме слушаха. С изключение на Дейв, който ставаше и седаше на масата, когато си поиска.

Той вече беше в течение на плана ми.

Следващата ми среща беше с Фанър, който с голяма готовност се съгласи с незначителната си роля в цялата история. Моят план отменяше част от най-непосредствените му грижи, при това надеждно. При повече късмет, разрешаването на случая щеше да бъде приписано на него, елиминирайки ФБР от играта, и той щеше да се окичи с лаврите.

После се срещнах с Макелрой във Форт Браг и обсъдих всичко и с него.

— Харесва ми — каза той. — Кълън ще бъде в пълна безопасност. Моите момчета ще се погрижат за това. Имаш думата ми. Кога се сменя караула?

— Утре. Имаме среща в участъка половин час преди да съмне. Колите ще бъдат там шест часа по-рано и ще бъдат проверени за електронни устройства от твоите експерти. Никой няма да знае нищо за нашето направление, нито за бъдещите ни намерения. Ще знаят само, че трябва да проверят колите, да внимават никой да не се върти край тях, след като шофьорите ги оставят и проверката е приключена, както и да охраняват подземния гараж и да не допускат никого, освен ако не е лично изпратен от Фанър. Дейв също ще прекара там нощта и очаквам от вашите хора да проверяват полицаите. След онази история в дома ми с двете мними ченгета нямам вяра на полицията.

— Фанър разбрал ли е откъде са взели униформите и оръжието? — попита Макелрой.

— Две ченгета съквартиранти, чийто апартамент е разбит, докато са били в едноседмична командировка в Атланта.

— Елементарно.

— Добрите планове винаги са елементарни — рекох аз. — Въпросът е как наемните убийци на Резович са разбрали кой няма да бъде в града?

— Предполагам, че по старомодния начин — отговори полковникът. — Банкноти са сменили притежателя си. Само се чудя защо не са откраднали и униформи от отдела на шерифа.

— Мислих по въпроса и го споменах на Фанър. Според него и според шерифа, нашите симпатяги са мислили, че онзи, който е бил на смяна в моя дом, е познавал всичките си колеги и не би му било трудно да различи две подставени лица, като се има предвид, че Гилфорд не е най-големият окръг в Съединените щати. Но би трябвало да се предположи, че човекът на шерифа не познава всяко ченге от градския участък.

— Резович не е глупак.

— Биографията му го доказва.

— Е, добре. — Макелрой стана, протегна се и изсумтя от удоволствие. — И аз ще бъда там утре. А ти гледай отстъплението ти да бъде осъществено точно по плана.

Протегнах ръка и казах:

— Знаех, че ще дойдеш.

— Кога смяташ да пристъпиш към издирването на Резович?

Казах му.

— Имаме информация, че голямата оръжейна сделка още не се е състояла. Опитваме се да разберем мястото. Ще имам повече информация, когато се върнеш от новия си команден пост — рече той.

— Не го мисля за команден пост, а за зона. Безопасен периметър.

— Но нали ще вземаш решения, докато си там.

— Решенията ми вече са взети. Само трябва да ги приведа в действие.

— Бинго — кимна той и тръгна.

26.

Когато влязох в подземния паркинг на полицейския участък, в средата на това огромно място, което няма нито един прозорец, чакаха четири големи лимузини. Имаха тъмни стъкла, по три врати от всяка страна и антени за клетъчни телефони. Нито една обаче нямаше калобрани. Е, не всичко може да се купи с пари.

Тъй като навън все още беше тъмно, аз не си бях сложил слънчевите очила, което намаляваше шансовете ми да бъда сбъркан с Ал Пачино. Но може би така беше по-добре. Някои от ченгетата, които се мотаеха в тъмнината, може да бяха гледали „Серпико“.

Осем човека от „Делта“, в пълно бойно снаряжение, бяха заобиколили колите и имаха такъв вид, сякаш щяха да дебаркират в Куба. Още преди обяд. Пред лимузините стояха Дейв и полковник Макелрой. Нито един от тях не беше във военна униформа, но и двамата си бяха сложили бойните физиономии. Двамата може би нямаше да дебаркират на острова. Или поне не сами.

По-скоро на Хаити.

Аз също си сложих бойната физиономия. Да не споменаваме за пушката „Уинчестър“ модел 97, метната през едното ми рамо, револверът „Ругер“ четирийсет и пети калибър на дясното ми бедро и деветмилиметровия пистолет „Браунинг“, сложен в кобур под лявата ми мишница. Имах и боен нож, привързан към прасеца.

Кълън вървеше зад мен и оглеждаше всичко със замъглен поглед, но развълнуван, с широко разтворени очи. Татко вървеше зад него с неизменната си карабина. В задния му джоб имаше стар „Смит & Уесън“ трийсет и втори калибър. Предполагам, че беше зареден, но това всъщност едва ли имаше значение. В нашите среди този модел беше синоним на анемичност.

Ако ни нападнеше плъх или мишка, малкият револвер на татко можеше и да свърши работа.

Приближих се до тях и Дейв и Макелрой се изправиха.

— Господа — казах аз.

— Внимавай какви ги говориш — предупреди ме Дейв.

Полковникът само кимна грубо, за да изглежда по-мъжествен или заради военния етикет, от сдържаност или от безразличие за пред ченгетата. Може би полицаите бяха смаяни, макар че не забелязах признаци на такова нещо. Изглеждаха отегчени, спеше им се и нямаха търпение да се отърват от нас.

Фанър беше застанал на рампата до входа. Обърнах се към него и му магнах. Мъжкият ми маникюр бе загрозен от един черен нокът — резултат от снощната тренировка по бокс с един от старите ми бойни другари. Тренирах защита срещу нападател, въоръжен с тояга или прът. Моят партньор, експерт по кемпо, и бивш английски инструктор в онова, което наричаха бирма, имаше по-добра атака, отколкото аз защита. Така се появи смачкания пръст. Въпреки това, в края на урока успях да му взема тоягата и да го накарам да се плъсне на тепиха с хватка от жиу-жицу. Използвайки лакътя му като опорна точка, аз натиснах ръката му, което поражда болки, подобни на родилните, само че по-лоши. Или поне така ми бяха казвали някои жени, запознати и с двете положения.

Е, и той не трябваше да притиска пръста ми толкова силно.

Разделихме се като приятели, като го уверих, че скоро ръката му ще бъде в гипс. Поне лакътят му не беше почернял като моя нокът.

Магнах на Фанър, който се обърна и ми даде знак. Веднага след това се появи Етъл със стария си олдсмобил, чийто подобен на пещера багажник бе претъпкан догоре. Всъщност, капакът беше привързан с въже. Дрехите на Кълън, играчките, телевизора, видеото, филмите и книгите. Задната седалка беше отрупана с хранителни продукти, прах за пране и препарати за миене. Сапун, шампоан, четки и паста за зъби. Кърпи, бельо и боеприпаси.

Най-важните неща.

Оставяхме цивилизацията зад гърба си.

Ние — Дейв, татко, Етъл и аз, пренесохме багажа от колата на Етел в лимузините, като разпределяхме нещата, без да подбираме. Само ги прехвърлихме от едно превозно средство в четири други. После щяхме да ги подредим. Кълън искаше да тича и да си играе и ми беше трудно да го укротя. В крайна сметка Етъл трябваше да го сложи в колата и да изрови тесте карти.

Попитах Макелрой как върви търсенето на проследяващи и подслушвателни устройства.

— Тези коли са толкова лишени от нежелани електронни уреди, колкото модерната технология може да определи. Каквато е нашата.

Той посочи осемте коли, паркирани една до друга от едната страна, с който бяха пристигнали хората от „Делта“, с изключение на форда на Макелрой.

— И докато ги проверявах, никой от нас не е ходил дори до тоалетната — добави Дейв.

— Радвам се, че няма да пътувам с теб — казах аз, после отидох да благодаря на Фанър за помощта.

На изток започваше да се зазорява, когато излязохме от подземния гараж. Четирите лимузини, шофирани от хората на „Делта“, се стрелнаха в здрача. Всяка потегли в различна посока. Но всички отиваха на една и съща извънградска среща, уговорена за след час. Всяко трио от коли безцелно обиколи Грийнсбъро, уверявайки се, че няма опашка от въоръжени, зле настроени, лоши типове.

Аз карах една от лимузините. Етъл и Кълън седяха на задната седалка. Дейв караше другата, татко третата, а Макелрой — наета кола. Тримата имаха за задача да наблюдават дали не ни следят. Аз имах същата задача, но се оглеждах и за някакви открити действия, в случай че независимо от усилията ми, Резович или подчинените му бяха предугадили действията ми или имаха достатъчно хора, за да нападнат и четирите коли едновременно.

Събрахме се отново заедно в североизточен Гилфорд. Свихме в двора на една изоставена ферма, така че да не се виждаме откъм главния път, като рискувахме някой да ни обвини в нарушение на границите на чужда собственост.

Още веднъж пренасяхме храна, играчки, багаж и какво ли още не — този път от лимузините в голям шевролет събърбан, купен и ползван от втори братовчед на един от нашите приятели от „Делта“ в Айкън, Южна Каролина. Документите и регистрационните номера не бяха сменени. Имаше информация за застраховката и дълго писмо от братовчедата, чието име беше Бранфорд Ашли, както и разрешително пълномощно за приносителя на писмото да прави каквото желае с шевролета „с изключение на продажба на наркотици и ипотекиране на имота“. Момчетата от Южна Каролина имаха чувство за хумор.

Макелрой и най-некомпетентният на вид командос понечиха да се качат във форда. Направих знак на Макелрой да се приближи до мен и попитах:

— Той ли е най-добрият от всички? Какво ще кажеш за този, високия, с белега под окото? Той изглежда по-печен.

— Да, наистина. Но господинът във форда му направи този белег.

— Сериозно?

— Напили се и се гонили с ножове за пържоли. Ей така, за развлечение — усмихна се той. — Тексасците обичат пиенето, проститутките и разправиите. Не се шегувам. Онзи там може да е по-зъл и от вълк с хемороиди, когато поиска. Той също има малко момче. Ще се грижи за Кълън по-добре, от който и да е друг от моите момчета. А е най-добрият, който някога съм имал, с изключение на теб, когато беше в разцвета на силите си.

— Та аз дори не съм достигнал този разцвет.

Макелрой се усмихна, отиде до форда и се качи.

Всички се натоварихме в шевролета, където имаше достатъчно място, тъй като по-голямата част от нашия товар беше на багажника на покрива. Дейв седна отпред при мен. Излязохме от коларския път и тръгнахме по шосе 85, отправяйки се на север. Макелрой караше зад нас, залепен като катран за бронята ни. Неговите момчета също ни следваха, но на всеки десет километра един от тях изоставаше. Накрая останахме само двамата, полковникът и аз.

Завихме на запад, южно от Ричмънд, Вирджиния, и поехме по странични пътища. Нямахме начин да са ни проследили. Карахме бавно и мързеливо, а Кълън и татко пееха: „Може ли да спя във вашата плевня, господине“. Етъл задряма — вероятно защитен механизъм срещу пеенето на татко. Но аз харесвах гласа и песните му. Беше ми пъл същите мелодии, когато бях малък.

Запах с тях, докато пътувахме, следвайки слънцето към нашето убежище — Блу Ридж.

27.

Когато бях юноша, работих цяло лято в една кравеферма в планините до Уест Джеферсън, Северна Каролина, без да ми се заплаща, освен привилегията да ловувам белоопашати сърни през есента. Работата включваше ставане рано всяка сутрин, обилни закуски и толкова доене, че ръцете ми ставаха като на моряка Попай. Навсякъде, където и да погледнеш, стъпиш или понякога дори седнеш, имаше кравешки изпражнения. Но си заслужаваше усилията и несгодите. Сега нямам достъп до лов на сърни и елени, защото живея в източната част на щата. Елените в този крайбрежен район са недорасли или на петна. Така се отплаща природата за пренаселването и за безразборните полови сношения. Резултатът е масово израждане.

Понякога Дейв или аз, а понякога и двамата, за един сезон застрелвахме някой рогат мъжкар с осем-девет, а веднъж дори с тринайсет разклонения. Ловните ни другари, а да не споменаваме и техните братя, бяха смаяни от способностите, от упоритостта ни и особено от нашата изобретателност да бягаме от училище, без да понасяме съответните наказания. Например Дейв изгуби четирима чичовци и един братовчед за една година от различни болести и още по-жалкото беше, че нито един от родителите му нямаше роднини мъже. На колко много погребения само ходи!

Въпреки значителния ни успех бяхме толкова ядосани, че не можеха да ни успокоят по никакъв начин през повечето време. Причината? И двамата фанатично и непрекъснато четяхме страницата на Пейдж в списание „Поля и Потоци“, за което Дейв беше абониран, и Джек О'Конър, ловец и редактор на „Живот сред природата“, което аз получавах по пощата. Тези смели, редовни ловци се въртяха натам-насам и разказваха за приключенията си всеки месец с такова въодушевление, че ни караха да им завиждаме и същевременно да ги боготворим, както и ревностно да им подражаваме.

Когато нашите герои пишеха за голяма сърна, която са застреляли в Албърта или Аризона с верните им шестмилиметрови

„Пейдж Супер Попър“ или „Уинчестър“ 270, а статиите им бяха богато илюстрирани със снимки, Дейв и аз изпитвахме безпокойство в продължение на цели две седмици. Нямаше значение, че чудовищният мъжкар се появяваше до реклами за бинокли, пушки и пистолети. Важното беше, че е от порода много по-голяма и тежка от белоопашатите сърни. Нямаше значение, че тази порода не живееше в източната част на Мисисипи, освен във въображението на младежи като нас или в зоопарка на Бронкс. Нямаше значение, че Пейдж и О'Конър, известни редактори, подкрепяни от списания с голям тираж, всъщност имаха професионални гидове, които издирваха онези огромни екземпляри, или бяха осведомени за тайните убежища, в които се криеха мъжкарите, познати само на местните земевладелци, които гледаха да си докарат слава и известност. Нямаше значение, че онези двамата имаха достатъчно време да си играят на преследване, за което бяха много добре платени.

Всичко това нямаше значение. Майкълс и Ванс търсеха най-големия трепач на всички рекорди, мъжкар с врат, който не можеш да обхванеш с ръце, с разклонения на рогата дебели колкото китката на ръката в основата и бразди на челото, толкова дълбоки, че да поберат нож.

Мъжкарите от планините на Северна Каролина бяха толкова близо до това описание, колкото ние се надявахме да намерим. Мислехме, че ще намерим един-два поне да ги разгледаме. Затова всяка есен, няколко години подред прекарвахме по-голямата част от почивните дни в гонитба на елени в Блу Ридж. Намерихме няколко, не такива гиганти като в списанията, но достатъчно внушителни. Катерехме се и слизахме по склоновете, прекосяхме леденостудени планински потоци, често докато снегът още се топеше, а вечер клечахме около огъня. Заобикаляха ни само нощта и звездите, които бяха повече, отколкото някога бяхме виждали в града. Дейв и аз израснахме и обикнахме онези планини, кравефермата, където ловувахме, и самия фермер — Лорънс Гудал.

Сега той стоеше пред мен. Нисък, прегърбен, с набола брада, с прогорени дупки от цигари на карираната риза и с протрити обувки, от които мазолите го боляха. Усмиваше се, разкривайки жалките останки от зъбите си. Прегърнах го с треперещи ръце и казах:

— Бог да те благослови, Лорънс Гудал!

— И теб, и всички, които пътуват с теб — отвърна той.

Не бях го виждал от годината, в която получи удара, когато ме повика да ми каже, че няма кой да прибере житото и гарваните го кълват, както и цяло поле тютюн, което трябваше да се обере, за да плати данъците си, и да наглежда няколкото ялови крави, които не даваха мляко. И дума не каза за болестта си. На другия ден Дейв и аз напуснахме домовете си и свършихме цялата работа за две седмици. Напълнихме килера с хранителни продукти, наредихме дървата нависоко, близо до къщата, и напълнихме сметката му с малко повече от онова, което бе изкарал от реколтата.

Той го заслужаваше.

— Къде е момчето ти? — попита Лорънс. — Искам да се запозная с него.

— Кълън! — извиках аз, обръщайки глава.

— Да? — отговори той, докато слизаше от колата и помагаше на Етъл.

— Ела да се запознаеш с един човек.

— Добре.

Той се приближи, огледа верандата, парализираната лява ръка, протърканите обувки и брадата му и се усмихна. Засия като медна паричка, подаде ръка и каза:

— Радвам се да се запозная с вас.

Лорънс Гудал се усмихна и стисна ръката му.

— Одрал си кожата на майка си.

— Така ли?

— Никой ли не ти го е казвал?

— Само баба.

Старият човек погледна Етъл, която се усмихна превзето и неодобрително.

— И тя също прилича на майка ти — рече Лорънс.

— И аз мисля така — каза Кълън, сетне попита: — Може ли да разгледам плевнята ви?

— Можеш да разгледаш каквото си пожелаеш, момче.

Кълън ме погледна. Кимнах. И той тръгна.

Етел извика след него:

— Внимавай къде стъпваш!

— Добро момче — рече Лорънс Гудал.

— Да, наистина е така. Благодаря ти.
— Вежлив като теб.
— Не мога да се оплача.
Той кимна.
— Така е писано да стане. Въпреки че невинаги става така.
Погледнах го в очите и попитах:
— Как си?
— Жив — отговори той. — А, ето го и Дейвид.
И се затътри към него.
Сърдечна среща.
Започнах да разтоварвам шевролета.

Хедър и Уеб напуснаха бащиния ѝ дом в Шарлот на следващия ден, където бяха заведени преди това от четирима от хората на Макелрой. Тя кара сама до летището, като преди това безцелно обикаля цял час до заминаването за Колумбия, Южна Каролина. Не купи билетите предварително, а на място. В Колумбия нае форд ескорт и продължи към Августа, Джорджия, където майка и син се качиха на влака и се отправиха на север. Въпреки че билетите бяха по направление за Грийнвил, Южна Каролина, тя слезе от влака в малкия град Маккормик, взе автобуса до Юнион, след това друг влак до Спартанбърг. Слизаше на всяка гара и оглеждаше пътниците.

Същата сутрин аз отлетях за Бристол, Тенеси, и пристигнах в Спартанбърг много преди семейство Патерсън. Стоях на такова място, че да мога да наблюдавам спътниците им и най-вече онези, които слизаха, когато те пристигнаха. Нямахте подозрителни типове. Нямахте търговци на роби, които да размахват заплашително сопи, нито кретени с пистолети. Беше ленив, южняшки ден. Около кофата за смет жужаха мухи и един белокос старец дремеше на сянка.

Хедър спря такси пред гарата и се отправи към предварително уговореното място, докато аз наблюдавах дискретно изпод козирката на шапката си. Никой не проследи таксито.

Върнах се в наетия от мен форд мустанг с пушка дванайсети калибър между седалките, и се отправих към хлебопекарната „Благословеното хлебче“, където ме чакаше Хедър.

Миризмата на сладкиши накара стомашните ми сокове да се раздвижат. Хедър и Уеб седяха на малка маса. Пред нея имаше мляко, а пред Уеб — голяма чаша кафе. Шегувам се. Хедър се усмихна приветливо. Аз също се усмихнах, разроших косата на Уеб и му казах:

— Здравей, приятел.

Той отвърна със срамежлива усмивка.

Поръчах си пай и кафе, а Хедър премина към деловата част.

— Какво ти каза твоят приятел?

Приятелят, за когото ме питаше, се казваше Аксел Мършън, бивш служител в нюйоркската полиция, наричан Акс^[1] от всички, които го познаваха, имаха сметки за уреждане, беше ги арестувал или просто се страхуваха от него, тъй като притежаваше частна охранителна фирма. В момента той стоеше само на шест крачки от нас и хвърляше сянка, съответстваща на едрата му фигура. Аксел тежеше сто и десет килограма, освен ако пак не беше на диета, по време на която отслабваше едва с четири-пет килограма. Лонгайлъндският му акцент беше негова визитна картичка. Той беше предан и честен, скромнен и винаги верен на себе си. Какво повече може да се желае от един мъж? Предадох на Хедър онова, което ми беше казал Акс.

Моите източници в отдела ми съобщиха, че офицерите са проверили всички фирми за недвижими имоти в околността. Изпратили са четири униформени ченгета да разпитат по пазарите, бакалиите и всички заведения за бира и цигари в окръга. Никакъв успех. После изпратили няколко полицаи от нравствения отдел да разпитат в свърталищата, под мостовете, в общи линии, там където се събират всякакви отрепки. Търсили някой новодошъл, по-точно едър и дебел латиноамериканец. Отново никакъв успех. Никой по улиците — проститутки, продавачи на наркотици, наркомани, сводници и биячите — не са виждали или чували нещо за човек с описанието, което ти ми даде. Предложих им сериозни суми, както ти ми каза и щом никой от онази измет не ги взе, тогава такъв човек наоколо няма. Освен всичко това, изключвайки факта, че няма никакъв напредък, вчера на Чърч стрийт

намериха труп. Пък и нападението и обирът в бижутерийния магазин ангажираха вниманието на шефа и твоят случай вече не стои на дневен ред както беше, особено след като не си в града. Чакат някое униформено ченге да арестува някой от онези бандити за това, че е карал без предпазен колан или за изтекъл срок на шофьорската книжка, да го засекат с информацията в компютъра и тогава да изпратят пет коли със сини униформи да заловят онези типове.

Това ми каза Акс. След като изслуша този окуражителен доклад, Хедър възкликна:

— Тези приятелчета са наистина нащрек!

— Имат и по-важни работи.

— И ти ще...

Тя не се доизказа, като повиши интонацията си, все едно ми задаваше въпрос.

— ... си свърша работата сам — довърших аз и посегнах да извадя чека.

Дейв се присъедини към нас при град Леноар, Северна Каролина. Караше на десетина километра зад нас и проверяваше дали някой не ни следи. Нямахме никого.

Оставих мустанга при Авис. Хубав автомобил. Пушката беше увита в палтото на Хедър, защото якето ми трябваше да прикрива револвера на колана ми. Дейв ни чакаше там. Той пренесе багажа на Хедър, който беше малко, тъй като предишния ден бяхме взели по-голямата част от него с шевролета. Единственият ѝ куфар съдържаше неща, с които да развлича Уеб по време на дългото пътуване, което бяха предприели. Натоварихме се в шевролета, направихме няколко маневри, за да прикрием следите си и се отправихме на северозапад. Вечеряхме във фермата.

На следващата сутрин Кълън и Хедър станаха първи, ако, разбира се, не се брои Лорънс Гудал. Заварих ги на масата да поглъщат

купища палачинки, хлебчета със свински кренвирши и току-що издоено мляко. Е, почти.

От печката се разнасяше миризма на кафе. Насочих се към него, като по пътя си взех една чаша от дъската за отцеждане на мивката. Настаних се на един стол до масата и се заслушах в сутрешния разговор.

— Какво мислиш за конете? — обърна се Лорънс Гудал към Кълън.

— Харесват ми, особено този, червения, със светлите косми на врата и опашката.

— Казва се дорест кон — отвърна старецът.

— Аха — каза Кълън, поглъщайки новата информация. Млъкна за малко, после замислено каза: — Искам да бъда кон или крава, или коза, но не и прасе. В никакъв случай.

— Не харесваш ли прасетата? — попитах аз.

— Харесват ми, но не искам да бъда опечен!

Е, аз също.

Слезе Дейв, а след него и Уеб. Изчезнаха още палачинки. И аз изядох моя дял след първата чаша кафе.

— Винаги си ял много. Искаше да ме разориш, докато работеше тук като младеж.

— Тук ли си работил, татко? — попита единственият човек на света, който можеше да ме нарече татко.

— Беше много отдавна.

— Доил ли си крави?

От другия край на масата се чу изсумтяване.

— Да. Независимо от онова, какво биха казали някои от тук присъстващите.

— Разкажи ми, когато бащата на Бос те ухапа по задника, докато доеше и те накара да извикаш толкова силно, че старата кротка крава стъпи в гюма с млякото и петнайсетминутна работа отиде на вятъра — захили се Дейв.

— А аз се сецам за онзи път, когато беше задрямал, седнал на оградата, докато сипваше храна на пилетата, и се катурна с дупето назад и падна в помията за свинята — добави Лорънс Гудал, превивайки се от смях.

— Кой е бащата на Бос? — попита Кълън.

— Какво означава помия? — попита Уеб.

— Няма значение. Няма да търпя повече такива обиди — отсякох аз, преструвайки се на обиден.

— А какви? — попита Хедър и от очите ѝ потекоха сълзи от смях.

Сега вече всички се смееха. Дейв се кикотеше толкова силно, че лицето му се бе зачервило. Излязох навън ядосан.

Кълън дойде при мен да успокои привидно наранените ми чувства. Нападнах го от засада зад вратата, грабнах го и го повалих на пода, гъделичкайки го безмилостно. Смееше се, докато взе да се задъхва, а аз го пуснах, за да си поеме дъх.

— Не си ядосан, нали? — попита той.

— Разбира се, че не съм. Но Дейв и господин Гудал нямаше да се радват толкова, ако не се бях престорил на ядосан.

— Хайде да се борим! — извика той, извивайки малкото си подвижно телце.

Борихме се на студения линолеум в хола, а до ноздрите ни достигаше миризмата на гранясал керосин от печката. Моят син.

Жив и здрав.

Щастлив.

От мен зависеше да продължи да бъде така.

Късно една вечер Хедър и аз седяхме в микробуса на фермата. Бях закарал стария шевролет до върха на най-високото пасище и го бях паркирал така, че да не се виждат фермерските сгради в далечината. Можехме да седнем на задната седалка и да се любуваме на красивата гледка. На пасището, точно под мястото, където седяхме, си играеха два мармота. Светлокафява сърна пасеше на пет метра от група подскачащи пиленца, пълнейки няколкото си стомаха с храна. Коремът ѝ беше издут, но не от храната. От размерите ѝ личеше, че скоро ще роди, може би близнаци.

Хедър гледаше през бинокъл, взирайки се в пиленцата.

— Колко са сладки! — изпадна във възторг тя.

— Като плюшени играчки.

— Колко си безчувствен.

— Напротив, много съм чувствителен.

— Само жените са чувствителни.

— А мъжете не са ли?

— За съжаление, не. Мъжете мислят само за секс, власт, контрол и пак за секс, конкуренция, водене на войни — независимо на какво ниво — и пак за секс. „Чувствителен“ е антоним на „мъж“.

— Какво ще кажеш за мъжкото обвързване?

— Не е необходимо да си чувствителен, за да се обвържеш, за бога! Играчите във футболния тим се обвързват. Мислиш ли, че това ги прави по-чувствителни?

— Това е най-странното ипсе диксит, което съм чувал, откакто един пиан се заяде с мен, като твърдеше, че Раул Седрас просто е упражнявал контрол върху прираста на населението.

— Какво означава ипсе диксит?

— Твърдение без подкрепящи доказателства.

— За подкрепящи доказателства просто огледай другите мъже.

— Правя го от години. Пълни глупости.

— Убедително опровержение — заяви тя.

— Знаех си, че ще ме разбереш.

Изумрудена усмивка озари душата ми.

Обагрено в оранжеви оттенъци, слънцето залязваше зад дърветата, спускайки се все по-ниско и намигайки игриво през клоните. Накрая се скри зад планината от лявата ми страна.

Падна здрач.

Потайна доба. Всеки момент очаквах от храстите да се появи някоя фея.

Вместо това се появи Купидон. Хедър ме хвана за ръката.

— Разкажи ми за съпругата си — промълви тя.

Сега беше съвсем тъмно. Венера и Марс ни заслепяваха с искрите си. Малко други звезди се бяха осмелили да изгреят. Лампите в къщата светнаха. Татко и Дейв вероятно готвеха. Картофено пюре и сос, пържолки по селски, шарен боб...

— Не ми отговаряш.

Хедър имаше право. Продължавах да мълча. Тя не се отказа и попита:

— Болезнено ли е за теб да говориш за нея?

— Понякога. Всъщност, през повечето време. С други хора. С Кълън говоря за нея, когато ми се струва, че има нужда от това. Той я

пази жива, близо до сърцето си.

Хедър стисна ръката ми. Аз исках да ѝ отвърна със същото, но не го направих. Тя човъркаше в раната, не аз. Да забравя Тес, не беше нито лесно, нито можеше да стане бързо.

— Наистина искам да ми разкажеш за нея.

— Защо?

— Искам да я опозная чрез теб. Това е начин да опозная теб самия, какво харесваш, на какво се възхищаваш и какво търсиш в една жена.

— Тя беше това, което търся в една жена — казах аз по-грубо, отколкото имах намерение.

Хедър се стресна от откровеното ми изявление, но не пусна ръката ми. По този начин ме улесняваше, караше ме да разбера, че не съм пред терапевт, нито се вслушвах в звуците на нощта сам. Поех дълбоко дъх и ѝ разказах следното:

— Запознахме се през лятото на 1982 година. Тес Кълоуи беше третокурсничка в колежа в Грийнсбъро. Висока, стройна и интелигентна, с най-финото чувство за хумор, което някога съм срещал. Леки бръчици ограждаха прекрасните ѝ устни, когато се смееше. Светли зелено-кафяви очи, гъсти и естествено къдрави коси с цвят на слама, дълги до раменете, откриващи дългата, грациозна шия. Съвършени зъби. Гъвкави и мускулести ръце от тениса и вдигането на гирички. Влюбих се, когато за пръв път я видях в гимнастическия салон. Подхлъзнах се и се блъснах в нея, без да гледам къде ходя. Казах ѝ „Извинете“, а тя отвърна: „Следващия път натисни клаксона“. И двамата се разсмяхме.

— Веднага ли я покани на среща? — попита Хедър.

— Не. По онова време се срещах с две други дами, с едната сериозно. Обичах тениса и танците, така че запознанствата с жени не бяха проблем.

— С много ли жени се срещаше?

— Да, откакто се върнах от Корея през 74-та.

— А с много ли си спал?

— Много си любопитна.

— И ти прояви любопитство онзи ден. Но докато говорих за това, извадих проблема наяве и го огледах от всички страни. Промених мнението си. Необратимо.

— Това чувство ми е познато. Четири месеца, след като се запознах с Тес, един човек ми каза нещо, което прекрати похотливото ми непрестанно лутане от цвят на цвят.

— Какво ти каза?

— Обявявам ви за съпруг и съпруга.

Върнахме се по дългия път, прекосихме потока от източната страна на имението и видяхме двама мъжкарци да се бият. На светлината на фаровете, сякаш бяха обвити от кадифе. Елените се вторачиха за миг в светлината, после изчезнаха в мрака.

Уеб и Кълън се зарадваха, че ни виждат, хванаха ни за ръка и ни заведоха в кухнята да видим какво има за вечеря. Вместо шарен боб, имаше зелен фасул със свинско. Купчина топъл царевичен хляб, токущо избито жълто масло и буркан планински мед от кошерите на Лорънс Гудал. Два кекса с орехи от неговите дървета и претопена свинска мас от едно от собствените му прасета. Кана мляко за младежите, вряло кафе за нас, възрастните, с лек привкус на цикория, ако добре познавах Лорънс Гудал.

Казахме молитва, после отрупахме чиниите си, седнахме на дългата маса и напълнихме стомасите си с храна, а сърцата си с доброта.

Аз изпитвах силна нужда от благосклонността, духовното смирение и близката подкрепа на моя син, защото утре щях да замина. И въпреки уверенията ми пред Кълън след обира в банката, имаше голяма вероятност да не се върна. Наистина голяма вероятност.

— Полунощ мина ли вече?

— Още не, синко.

— Значи още не съм станал на пет години?

— Още не, но след два часа ще станеш.

— Мислиш ли, че ще се чувствам по-различно утре, като стана на пет?

— Може би. Ще ми кажеш на закуска.

Петгодишен. Трудно ми беше да го повярвам. Годишите се бяха изнизали и останали зад гърба ни като вълни при отлив. Колко утрини

сме се събуждали заедно, той и аз. На сутринта Кълън щеше да навърши пет, а следващия месец, ако оживеех, аз щях да стана на четирийсет. Всеки ден беше от значение.

Оставях го под закрилата на двама възрастни мъже, една възрастна жена, една млада жена и един войник, когото дори не познавах. Нямах друг избор. Резович можеше да изчака удобния момент и да нападне, когато отбраната ни беше най-слаба. Или щеше да наеме някой да го свърши вместо него, докато той беше зает с незаконните си митарства по света.

Нямах никакъв избор. Трябваше сам да се преборя с него и аз знаех как да го направя.

Мили боже, наистина знаех как да го сторя.

Седях на леглото, докато Кълън заспа, разсеяно разрошвайки косата му с върха на пръстите си и си мислех откъде бях научил всички тези неща.

[1] Бравда, секира (англ.). — Б.пр. ↑

28.

Нежно докосване. Устни, които се допряха до моите.

— Обичам те. Стана ли полунощ?

Погледнах с едно око часовника. Четири и трийсет и една.

— Честит рожден ден.

— На пет ли съм вече?

— На пет си.

— Ура!

Кълън скочи върху мен и заби колене в стомаха ми.

— Ох!

— Извинявай. Може ли да си получа подаръка сега?

— Не, не и преди всички да са станали. Това би обидило всички, особено Уеб.

— Може ли да ги...

— Не! Четири и половина сутринта е, синко. Твърде рано е за ставане, освен за господин Гудал. Връщай се в леглото.

— Не мога. Искам да знам какво си ми купил за рождения ден.

— Машина за правене на сеното на бали.

— Не е вярно.

— Не е ли?

— Не. Господин Гудал вече е събрал сеното на бали. Освен това, твърде малък съм, за да карам такава машина. Все още.

— Предполагам, че това е вярно, макар да си вече на пет. Какво всъщност искаше?

— Жълтия камион пожарна.

— Не беше ли червения?

— Не, жълтия със сирената и клаксона, дето вика бибиб-бибиб, като го натиснеш.

— Ако си тих като мишле и не събудиш никого, ще видим когато всички станат.

— Веднага ли?

— Какво веднага ли?

— Щом всички станат.
— При условие, че ти не ги принудиш да станат.
— Да ги принудя ли?
— Като надуеш ловджийски рог или подпалиш кухнята.
— Ама аз нямам ловджийски рог.
— Точно затова нямаш.
— Може ли да гледам телевизия?
— Нищо няма да правиш толкова рано. Пък и господин Гудал няма кабелна телевизия.
— А „Красавицата и Звяра“? Снощи го гледах до половината.
— Намали звука.
— Добре.
— Наистина го намали.
— Добре.
— Ако огладнееш...
— Татко.
— Какво?
— Вече съм на пет години.
— О, извинявай.
Докато той се радваше на изгрева в деня на петия си рожден ден, аз отново заспах.

29.

След два часа, още по пижама, аз стоях на стълбите и вдъхвах уханието на ирландско кафе със сметана. Чашата беше на масата до Дейв и от течността съблазнително се издигаше топла влага. Дейв седеше на огромно кресло под блясъка на сто и петдесет ватова месингова лампа.

— Какво правиш? — попитах аз.

— Гледам си работата. Опитвал ли си го?

— Какво правиш? — повторих аз.

— Рина сняг.

— Какво правиш?

Кълън беше в ъгъла. Седеше на големия люлеещ се стол на Лорънс Гудал, ядеше черешова торта, слушаше разговора ни и се усмихваше, знаейки, че ще стане нещо.

— Трябва ли да знаеш всичко? — попита Дейв.

— Не. Само това.

— Тогава би ли ме оставил на мира? Иди да издоиш кравите или свърши нещо друго.

— Ще видим. Е, какво правиш?

Дейв вдигна глава. На върха на месестия му нос бе кацнало пенсне. Лещите бяха правоъгълни, със заоблени ъгли и тънки златни рамки, големи едва два сантиметра и половина. Дейв приличаше на учен бухал.

— Ако ти кажа, не искам да чувам подигравки.

— От мен?

Той само продължи да ме гледа гневно.

— Добре, но първо ми кажи защо си с тези очила.

— За да виждам по-добре.

— Благодаря. Но защо си избрал точно такива?

— Не ги ли харесваш?

— Разбира се, че не ги харесвам. На някоя бабичка биха й стояли добре, но...

— Пак започваш. Зарежи тази работа. Разкарай се.

— Извинявай. Е, какво правиш?

— Намалявам напрежението.

— Да?

— Правя миниатюрен гоблен върху тънка копринена мрежичка...

— Какво?

— Не ме прекъсвай. Това е миниатюрен гоблен, каквито са бродирали ученичките в средата на осемнайсети и началото на деветнайсети век.

На коленете му имаше правоъгълно парче картон с размери десет на шест сантиметра, с прозорче в средата. Приличаше на подложка. Към картоната наистина беше прикрепена тънка мрежичка. В долната част имаше двуетажна църква от червени тухли с тринайсет бели прозорчета, две бели врати с бежови стъпала, водещи към тях, заобиколена от зелена трева и синьо небе, а вляво — дърво без листа, разперило клони на височината на покрива. Над църквата бе избродирана азбуката, а под тревата — годината, 1769.

— Това истинска църква ли е, или плод на буйното ти артистично въображение?

— Не започвай пак.

— Наистина искам да знам. Честна дума.

Кълън застана до Дейв и надникна над рамото му.

— Това е църквата „Фолс“ във Вирджиния, в едноименния град. Първоначалната сграда е изгоряла и тази е построена през...

— 1769 година.

— Колко си наблюдателен.

— Не е ли малка?

— Църквата ли?

— Бродерията.

— Нали затова се казва миниатюра.

— Колко бода трябва да направиш?

— Размерите са два и десет на два и трийсет.

Бързо пресметнах наум.

— Над осем хиляди.

— Не само си наблюдателен, но си и магьосник по математика.

— Много време ли отнема изработката на едно такова нещо?

— Две седмици, ако ме оставят да работя и не ми задават глупави въпроси.

— И какво правиш с тези гоблени?

— Слагам ги в рамка и ги продавам на битпазара.

— За колко?

— Четири-петстотин.

— Долара?

— Не, йени.

— Много ли си продал?

— Всички, които съм имал време да направя.

— За какво ги използват хората?

— Да хвърлят стрелички по тях.

— Говоря сериозно.

— Слагат ги на стените.

— От какво е направена мрежичката?

— От коприна. Адски трудно се намира. Вече никой не я прави. Никъде. Конците също са копринени. Боядисани са с отвара от зеленчуци, като оригиналните по онова време. Няма химични препарати за нас, миниатюрните хора.

— Миниатюрни не означава ли малки? — попита Кълън.

Дейв кимна.

Кълън сложи ръка на мускулестото му рамо и попита:

— Ти ли си единственият голям човек, който ги прави?

Дейв се усмихна.

— Като казвам „миниатюрни хора“, имам предвид хора, които шият миниатюрни гоблени, не малки хора.

— Значи не джуджета, феи или елфи?

— Точно така.

— Не се ли страхуваш, че ще кажа на някого? — попитах аз.

— Защо да ми пука, че ще кажеш?

— Някой може да те нарече женчо.

— Голяма работа.

— Аз не мисля, че това е женско занимание. Красиво е — възрази Кълън и ме погледна укорително. — Защо ще наричат Дейв женчо?

Намигнах му, за да разбере, че разговорът ни е несериозен. Лицето му се отпусна и той също ми намигна.

— Защото не мисля, че ги продава. Подозирам, че ги пришива на бельото си.

Дейв изсумтя.

— Не се притеснявай, Дейв — рече Кълън. — На моето бельо има Батман.

След закуска отидох да говоря с нашия телохранител. Името му беше Стивън Сандфорд. Сержант. Висок метър седемдесет и три, тежък седемдесет и пет килограма. Не особено внушителен. Е, и аз не съм кой знае каква грамада.

Кълън и Уеб бяха на двора и играеха с подаръците за рождения ден — жълто камионче, червен велосипед и лък със стрели.

— Аз ще съм индианец — извика Кълън и завърза кърпа на главата си.

— Аз ще съм Джон Уейн — рече Уеб, който чу това име, когато започна да играе с моя син.

Браво на Кълън.

Хубаво е да не забравяш предците.

Изкачих хълма, където сержант Сандфорд стоеше и наблюдаваше единствения път до фермата. Той прекарваше много време на това място — високо, уединено и предлагащо гледка към по-голямата част на имението около къщата. На момчетата им беше забранено да ходят там, освен ако не ги придружават двама възрастни.

— Здравей, сержант — казах аз.

Сандфорд седеше на тревата. На коленете му лежеше карабина „М-16“.

— Здравейте, сър — отговори той, скочи и застана мирно.

— Не е нужно да ми казваш „сър“, Сандфорд. Много съм далеч от военен.

Той се ухили.

— И аз така чух. Но ви наричам „сър“ не заради военния протокол, а от уважение. Полковникът ми разказа част от вашата история.

— Така ли?

— Да, сър. Искам да знаете, че няма да позволя нищо лошо да се случи с момченцето ви.

Подадох му ръка.

— Добре.

— Дори да се чувствам като пазача, който охранявал розовия храст на Екатерина Велика.

— Какво?

— През 1776 година Екатерина Велика засадила розов храст и заповядала на един страж да го пази. Храстът изсъхнал, но пазачът останал на мястото си. През 1903 година царят забелязал войник, който стоял в градината, и решил да разбере какво прави там. Войникът твърдял, че изпълнява заповед да стои на онова място, но вече никой не си спомнял защо.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Има шанс да не правиш нищо друго, освен да стоиш тук и аз искам да бъде точно така. Ако мислех, че има начин Кълън да бъде проследен дотук, щях да поискам десет човека от Макелрой. Но не забравяй, че никой, който е надценил противника, не е загинал. Винаги мисли какво може да направи врагът, не какво ще направи.

— Да, сър.

— Грижи се за момчето ми.

— Разчитайте на мен, сър.

— Така и ще направя — отговорих аз и тръгнах.

— Добре ли се чувства Уеб тук? — обърнах се аз към Хедър половин час по-късно.

— Така изглежда. Прекарва все повече време с Кълън и Лорънс.

— Хубаво.

— Мисля, че след три-четири дни ще може да се оправя без мен за известно време. Наистина искам да ти помогна.

— Да не говорим, че искаш да бъдеш с мен.

— Разбира се.

— И кой би те обвинил?

— Какво нахалство.

— Но забавно.

Очите й заблестяха.

— Е, да.

— Откажи се. Ще ме притесниш.

— Но няма да се притесниш, ако отида при войниците и им изпея „Весело се носим във вихъра на танца“, играейки полка.

— Ще се притесня, ако си облечена по този начин.

Хедър беше в розов халат и чехли с пухчета.

— Не ти ли харесва нощницата ми?

— Ами...

Тя се приближи до мен и нави края на ризата ми с ловките си пръсти.

— Някой ден, когато се опознаем...

Обещанието ѝ остана недовършено.

Прокашлях се и рекох:

— Трябва да кажа довиждане на Кълън. Дейв чака.

— Пази се.

Вслушах се в съвета ѝ.

— Тръгваме ли? — попита Дейв.

— Качвай се в колата.

Кълън дотича при мен. Беше облечен в каубойски дрехи.

— Джон Уейн ли си? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Кърт Ръсел.

— Кога си го виждал да играе каубой?

— У Бари.

— В кой филм?

Кълън сбърчи чело, докато се опитваше да си спомни.

— Не се сещам. Играеше онзи шериф. Уайът Ърп.

— „Гумбстоун“?

— Да.

— „Гумбстоун“ не е за деца, синко. И майката на Бари ви позволи да го гледате? Или го гледахте тайно?

— Но Бари каза...

— Следващия път, когато филмът явно не е за деца, попитай някой от възрастните дали може да го гледате. Сигурен ли си, че ще бъдеш добре, ако те оставя за известно време?

— Ами, ще ми липсваш.

Кълън ме прегърна.

— И ти ще ми липсваш. А сега запомни, ако погледнеш към хълма и сержант Сандфорд не е там, веднага кажи на дядо си или на господин Гудал. И не излизай от този двор без един от тримата. Обещаваш ли?

— Обещавам.

— Ще ти се обадя след два дни.

— Добре — отговори той, забил очи в земята, после отново ме прегърна, този път по-силно. — Обичам те, татко.

— И аз те обичам. Пази се.

— И ти.

Изпратих на Хедър въздушна целувка и седнах до Дейв във взетата под наем кола. Отправихме се към Грийнсбъро да търсим бандитите.

30.

Дейв и аз бяхме в малкия подреден апартамент на Джейсън Патерсън. Тримата обмисляхме следващите си ходове, дъвчехме пуканки и се наслаждавахме на мелодичния ритъм на пианото на Майкъл Джоунс, звучащо по стереоуредбата. Седяхме край масата от полиран махагон в трапезарията. Беше толкова излъскана, че виждах лицето си.

Изглеждах уморен, измъчен и изнервен.

И наистина се чувствах така.

От четири дни Дейв и аз обикаляхме пазарите и магазинчетата в областите Гилфорд и Рокингам. Резултатът от усилията ни беше консумирането на огромни количества безалкохолни напитки, горчице кафе, кейкове и голям плик фъстъци, връчен ни от Джейсън, който се оправяше, макар и бавно.

Той искаше да участва, затова му обяснявахме как стоят нещата.

— Обади се в агенцията за къщи под наем „Най-хубаво е вкъщи“, която е най-голямата, и на всички други, изброени в телефонния указател. Провери какви къщи са дали под наем през последните две седмици. Тайлър и аз пак ще обиколим магазинчетата за хранителни стоки, защото онези типове няма начин непрекъснато да не си поръчват пица, бира и кейк от овесени ядки „Литъл Деби“.

— Дават ли такава информация? — попита Джейсън.

— Използвай изобретателността си.

— Искаш да кажеш да лъжа и да се правя на ченге?

— Каквото ти хрумне.

Станах от масата и се отпуснах на голямо кожено кресло, оставяйки ги да мислят по въпроса. Музиката ме завладя и освободи насъбралото се напрежение. Персийската котка на Джейсън дойде при мен, намести се на коленете ми и започна да мърка успокояващо.

Усетих, че някой сложи ръка на рамото ми. Дейв.

— Готов ли си, или смяташ да спиш цяла нощ?

По уредбата вече звучаха „Четиригодишните времена“ на Вивалди, изпълнявани от Найджъл Кенеди. Това ме накара да се размърдам.

— Обмислихте ли всички детайли? — попитах аз.

Станах и оставих котката на креслото.

— Да — отговори Дейв. — Утре пак ще обикаляме.

— Страхотно.

Махнах на Джейсън, който още седеше до масата и пишеше нещо в тефтера пред себе си. Той ми каза довиждане. Погалих котката и рекох:

— Добро котенце.

— Обичаш ли котки? — попита Джейсън.

— Печени на скара — отговорих аз и тръгнах към вратата.

— Обича ги, но не си признава — обади се Дейв.

— Предпочитам кучета — настоях аз и сложих ръка на дръжката на вратата.

— Помниш ли, когато прегазиха онова коте пред къщата ти? Ти го взе, занесе го на ветеринар, плати сметката, съобщи новината на стопанката...

— На онова седемгодишно момиченце, което...

— Точно така... Не ме прекъсвай, но ти спаси котето. И след като го върна на момичето, предложи...

Той продължи да говори по целия път до колата.

Аз проверих магазините в източната част на града, а Дейв в западната. Не ни провървя. На другия ден опитахме отново — този път в южната и в северната част. Същият резултат. Джейсън използва различни похвати и състави списък на къщи, които наскоро са били дадени под наем и ги провери. Нищо. Разбира се, собствениците просто слагаха табели пред къщите си, че се продават или предаваха съобщението от уста на уста. Ето защо беше трудно да намерим всички имоти, които се даваха под наем чрез агенциите.

Вечерта се върнахме в апартамента на Джейсън. Идеите ни се бяха изчерпали.

— Може да сте пропуснали някой магазин — рече Патерсън.

— Действахме систематично, но е възможно да не сме проверили някой — отговорих аз.

— Утре да отидем всички и да търсим онези, които може да сте пропуснали — предложи Джейсън. — Искам да изляза оттук.

— Добре. Не знам какво друго бихме могли да направим.

— Скоро говорил ли си с Аксел? — попита Дейв.

— Тази сутрин. Нищо. Онези типове сякаш потънаха в земята.

— Мислиш ли, че са отишли да си вършат сделката с оръжията и сетне ще се върнат да те очистят, или са наели някой да го стори? В такъв случай няма да знаем кого да търсим.

— Да, но искрено се надявам да не е така. Не знам кога ще мога да върна Кълън вкъщи.

— Да стискаме палци и да продължаваме да търсим. Може да ни провърви — рече Дейв и се прибрахме да спим.

Джейсън реши да провери южната част на Гилфорд, а Дейв и аз — съседните квартали на север и изток. В четири и трийсет следобед се срещнахме пред „Дънкин Донътс“ на Батълграунд.

— Не обичам да се настройвам негативно, но това не дава резултат — каза Патерсън.

— Не знам какво друго бихме могли да направим — рекох аз. — Нямам вест от Макелрой, нито от Фанър или Аксел. Трябва да продължим да търсим.

— Все едно си на лов за елени. Чакаш седмици наред, дебнеш около местата, където се хранят или спят, но не виждаш нищо. После, някоя вечер, когато се връщаш с джипа, на пътя изскача елен и се вторачва в теб. Трябва да си готов през цялото време.

— А ако си стоиш вкъщи и гледаш телевизия, вместо да ходиш на лов, няма дори да видиш елена — отбелязах аз.

— Днешният урок е никога да не се отказваш — рече Джейсън.

— Точно така — съгласих се аз.

Почти се бе мръкнало, когато поех по Лейк Брандт Роуд, за да проверя две места, в които се бе отбил Дейв, но без мен. Вдясно беше магазинът за риболовни принадлежности на Боби Тю, ниска постройка

от сиви каменни блокчета, където продаваха и газ за запалки, безалкохолни напитки и говежда пастърма, увита в целофан. В отсрещния ъгъл имаше въдици, изкуствена стръв и бейзболни шапки. На рафтовете бяха наредени консерви и напитки, а в микровълновата фурна вдясно се топлеха наденички. Във въздуха се носеше миризма на горчица и подправки. Над главата ми висеше надуваема детска лодка в червено и бяло.

Класически магазин.

— Какво желаете, младежо? — попита продавачът.

Много обичах да ме наричат „младеж“.

Бъди любезен. Дошъл да си търсиш информация.

— Пет-шест краставици.

— Вземи си.

Напълних един кафяв плик.

— Половин килограм струва седемдесет и девет цента — рече продавачът, взе плика и го претегли на везните от неръждаема стомана, окачени на тавана на дълга верига, после чулна сумата на касата. — Нещо друго?

— Малко информация — отговорих аз и плъзнах към него банкнота от пет долара.

Продавачът изсумтя.

— „Малко“ е подходящата дума. Каква информация искаш?

Той посегна към петарката, но аз я задържах.

Мъжът сграбчи крайчеца на банкнотата и ме погледна гневно. Не беше Клинт Истууд. Той и Макдъфи изглежда се упражняваха пред едно и също огледало.

— Идвали ли са непознати клиенти напоследък? — попитах аз, без да пускам парите.

— Не. Все едни и същи. Много рядко се отбива някой янки, дошъл да лови риба в езерото.

— Сигурен ли си? Няма ли нови лица, които купуват големи количества кока-кола и по десетина пакета пържени картофи?

— Не. Все едни и същи.

Пуснах петарката толкова внезапно, че той изгуби равновесие и трябваше да направи крачка назад. Смути се, но възвърна самообладание и прибра парите в джоба си.

— Да задържа ли рестото? — попита мъжът.

— Не забравяй да приспаднеш за краставиците.

— Те са за сметка на магазина — отговори той и показа зъби, от които зъболекарят можеше да получи пристъп на гастрит.

Взех зеленчуците и се обърнах към изхода, но забелязах примамлив хляб, сложен върху кашон с консерви. Много обичам хляб, затова го огледах внимателно. Беше мексикански, черен и кръгъл, изпечен в хлебарница в Ашбъро.

Вторачих се в консервите. Чушки. До тях, в картонена кутия, имаше няколко пликчета. На етикета пишеше: „Мексикански фасул“. Наведох се да разгледам касите под чушките. Бира „Корона“ и „Чихуаху“.

Продавачът ме наблюдаваше. Вече не показваше зъбите си. Беше станал подозрителен.

Защо ли?

— И мексиканска храна ли продаваш?

— Не — отговори той. — Един от редовните ми клиенти поръча тези неща. Ако не дойде да ги вземе, ще трябва аз да ги изям и изпия.

— Кой е клиентът?

— Ферон Саймънс.

— Кога го очакваш?

— Утре. По обяд. Сигурно води рибари на езерото. Той не пие мексиканска бира. Вкусът ѝ е като на конска пикня. Може да се задавиш.

— Дали ще може да ми покаже хубави места за риболов?

— Да, ако имаш лодка. Но не взема евтино. Десет долара на час и сам чистиш улова.

— Звучи справедливо.

— Ела да се срещнеш с него. Аз ще ти продам стръв.

— И това звучи справедливо.

Мъжът се ухили. Отново бяхме приятели. Щяхме да вършим работа заедно.

Стръв.

Да, точно така.

31.

Бяхме вкъщи и хапвахме бургери със сърнешко месо.

— Струва ми се, че господин Диас много обича храна от родината си — отбеляза Дейв.

Джейсън приготвяше индонезийска зеленчукова салата — целина, леко запарен зелен фасул, нарязан суров морков, два домата и една от краставиците, които бях купил от Боби Тю.

— Може да са група мигриращи работници или наистина да са рибари — добави той.

— Да — съгласих се аз, докато използвах дълъг и остър нож, за да нарежа хляба. — Но може и да не са. Засега това е единствената ни следа. Пък и има смекчаващ фактор.

Двамата затаиха дъх и зачакаха.

— Говорих с Аксел... Ферон Саймънс има досие. Не е извършвал тежки престъпления, но списъкът е дълъг. Бандитства от дванайсет-тринайсетгодишен. Дребни кражби, коли, мисли се за щука...

— Какво? — учуди се Джейсън.

— Мисли се за много остроумен — обади се Дейв.

— Както и да е, Саймънс е хулиган, но злобен. В момента е пуснат под гаранция.

— А случая с щуката? — попита Джейсън.

Усмихнах се, за да покажа, че ценя ироничното остроумие. Нарязах хляба и наредих филиите в овален поднос.

— Сложи картофите в микровълновата фурна — казах аз на Дейв.

— Добре, капитане. Искаш бургера „Бамби“ умерено препечен, нали?

— Не го споменавай — рече Джейсън и потрепери. — Полагам усилия дори да се убедя да хапна.

— Нали ядеш свинско, телешко и пуешко. Няма разлика — увери го Дейв.

— Но сърната е толкова...

— Симпатична? — попита Дейв.

— Много пъти съм слушал подобни спорове — намесих се аз — и ми се повръща от тях. Всичко е наред, ако убиеш нещо, стига да е грозно, но не и щом е симпатично.

— Знам, че звучи глупаво, но действително изпитвам такива чувства — каза Джейсън.

— Не само звучи глупаво, но наистина е глупаво — рече Дейв, заглади каймата и я сложи на хартиени салфетки, за да изцеди и малкото останала мазнина. — Не мислиш ли, че и телето е симпатично? Или къдрава овчица? Ядеш телешко и овче, нали?

Джейсън сложи салатата на масата.

— Ясно. Разбрах — каза той, после се присви, хвана се за гръдния кош и пое дълбоко въздух.

— Добре ли си? — попитах аз.

— От време на време ме пронизва болка.

— Но напоследък по-често, нали?

Той кимна. Дейв се приближи до него и му помогна да седне.

— Не се държиш много здраво на краката си — презрително отбеляза Дейв.

— Ха, ха. Колко смешно — отвърна Патерсън.

Започнахме да ядем „Бамби“.

— Как мислиш да действаме утре? — попита Дейв.

— Смятам да не взимам оръжие.

— Но ти си стръвта. Ами ако някой се опита да те застреля?

— Ти няма да му позволиш — отговорих аз.

— Аз ще нося ли оръжие?

— И още как.

— Аха.

— Фанър не те предупреди, нито те заплаши със затвор.

— Тогава няма да има нищо против.

— Ще те окове.

— По-добре мен, отколкото теб, нали?

— И така — рече Джейсън, който седеше на дивана и дъвчеше аспириин. — Какво ще стане, ако хванете господина и той се окаже онзи, който ви трябва, но не каже нищо?

Дейв и аз се спогледахме и се усмигнахме.

Джейсън вдигна ръце.

— Добре, добре. Глупав въпрос.

— Не се безпокой — уверих го аз. — Вероятно няма да се наложи да го нараняваме.

— Тогава как...

— Малък номер, който научих в провинцията — каза Дейв, бръкна в джоба си, извади патрон и го подхвърли на Джейсън, който сръчно го улови с една ръка и го разгледа.

— Това е патрон голям калибър. Ще го простреляте, за да каже всичко?

— Не — рекох аз. — Дейв няма да го простреля с този куршум. Погледни буквите и цифрите на върха. Виждаш ли онази вдлъбнатина?

— Да.

— Това е капсула. Обикновено е обърната надолу, към вътрешната част на гилзата. Кухината е запълнена със сребърно капаче. Когато натиснеш спусъка, ударникът блъска капсулата, възпламенява барута, който бързо изгаря, и изхвърля куршума нагоре в цевта.

— Но в тази кухня няма нищо — възрази той.

— Точно така.

Джейсън се замисли за миг.

— Тогава щом няма капсула, какво ще възпламени барута?

— Ти ми кажи.

— Нищо. Няма да се възпламени — отговори той и ме погледна, търсейки потвърждение.

— Точно така. Това е фалшив куршум.

— За какво служи?

— Да плаши противника — отговори Дейв.

32.

Времето беше топло и слънчево, когато по обяд отново се отбих в магазина на Боби Тю. Дейв вече беше в жълто яке и седеше на маса под сенника. Въпреки жегата, той беше облечен в жълто яке, за да скрие револвера си „Смит & Уесън“ четирийсет и четвърти калибър „Магнум“, с петнайсетсантиметрово дуло от синкава стомана.

Дейв е традиционалист.

Той пиеше сок, а слънчевите му очила бяха насочени към късо подстригана брюнетка с дълги крака. Някой небрежен наблюдател би помислил, че Дейв я оглежда, докато тя пълни резервоара на колата си, но той всъщност държеше под око мен.

Влязох в магазина и продавачът се провикна:

— Хей, младежо...

Усмигнах се, поздравих го и веднага забелязах, че мексиканската бира и храната не са там.

— Идва ли вече Ферон? — попитах аз.

Той извади петдесет долара от джоба на ризата си, размаха банкнотата и рече:

— Да, и плаща много повече от теб.

Потиснах неудържимото си желание да избия подигравателната усмивка от лицето му.

— Кога дойде?

— Рано сутринта. Много се интересувах как точно изглеждаш. Казах му и той рече, че ще дойде да те види с очите си. — Продавачът погледна през прозореца. — Ето го. Идва.

Излязох на ярката светлина. От дясната ми страна застана мъж, който много приличаше на вид често срещан зеленчук. В ръката си държеше крик. Насреща ми се приближи друг тип, малко по-висок от мен, но по-широк в таза, отколкото в раменете.

— Господин Саймънс? — дружелюбно попитах аз.

— Хей, лигльо.

Речта му беше пестелива, но колоритна.

— Съзнаваш ли, че имаш формата на тиквичка?

— Заври си го отзад, боклук.

Явно си падаше по метафорите.

— А онзи — добавих аз и посочих с глава партньора му, — прилича на пащърнак.

— Господин Резович иска да те види — каза Пащърнака.

Погледнах го.

— Страхотно. Къде е той?

— Ние ще те заведем при него — рече Саймънс.

— Да вървим тогава.

— Първо малко ще те обработим.

Усмихнах се.

— Само двамата ли?

Това не му хареса и Саймънс се надигна на пръсти. Добави сантиметър-два към ръста си и глътна корема си, но не придоби позаплашителен вид. Не отбираще от заплахи, затова опита със злоба.

— След като те пребием докато се посереш, може да отидем да видим момченцето ти.

Не биваше да го казва.

Дълбоко в мен блесна светкавица — червена, краткотрайна, разтопена и ярка.

Ударих го толкова силно и бързо, че Ферон нямаше време да мигне. Главата му се завъртя по посока на часовниковата стрелка. Тялото я последва и се строполи по лице на асфалта. Пащърнака вдигна крика и направи две крачки към мен. Ритнах го в гърлото. Той се стовари по гръб върху кофата за боклук. Главата му се блъсна в стената на сградата и остави мазна диря, докато се свличаше надолу.

Поех дълбоко въздух.

Червената мъгла се разсея.

— Хей, англо.

От магазина вляво излезе един латиноамериканец. Не беше Диас. Този беше дебел и по-нисък — метър и седемдесет. Не приличаше на котка като двамата в краката ми, а по-скоро на тигър. Лявото му око беше млечнобяло. Не се виждаше ирис. През окото преминаваше диагонален белег.

Той размаха пръст и каза:

— Ела с мен.

Погледнах Дейв и едва забележимо кимнах, после тръгнах с новия си латиноамерикански приятел.

Появиха се още четирима — от същия етнически произход и със същите зли намерения. Някои бяха високи и слаби, други — по-ниски и мускулести. Бяха бойци с освободено съзнание и носеха белезите си като медальони.

Завих зад ъгъла и те се наредиха в полукръг. Паркингът беше покрит с чакъл, но ситен и плътно набит в земята. До сградата бяха натрупани изхвърлени рафтове, стар автомат за пуканки, няколко сиви каменни блокчета и кутии от боя. Не видях задна врата. Съсредоточих се върху задачата, която ми предстоеше да изпълня.

Най-близкостоящият до мен замахна с трийсетсантиметрова желязна тръба с намерението да разбие черепа ми. Блокирах удара, като изпънах ръце и го праснах в слънчевия сплит, отдръпвайки се, когато той се преви на две, за да го ритна в слепоочието. Мъжът се свлече в краката ми и за да предотвратя повече неприятности от негова страна, аз приклекнах на едно коляно и го ударих по врата, като усетих как сухожилията се опънаха над нормалната си еластичност и прешлените му изхрущяха.

Един по-малко.

Приблжиха се и другите — сериозни, готови за бой, въртейки глави да разхлабят мускули, преди да ме превърнат в хленчеща пихтия. Млечното око стоеше назад и свиваше и отпускате масивните си рамене като рак, страдащ от запек. Беше як и силен.

Неумолим.

El jefe.^[1]

Белегът му побеля, а лицето му потъмня от вълнение и очакване.

Явно той беше водачът на групата.

Вляво от мен се размърда мършав мургав тип, който се опита да ме ритне в бъбрека. Но беше твърде бавен. Блокирах го с лявата си ръка. Той се опита да ме ритне заднешком с другия си крак, но пак се забави. Отново го блокирах с лявата ръка, после му нанесох удар в бъбрека, последван от ритник, който го запрати на чакъла. Мъжът изохка от болка. Ритникът по носа сложи край на нещата, що се отнасяше до него.

Докато заемах отбранителна позиция, един от новите ми приятели замахна към слепоочието ми, но уцели ухото. Това ме накара

да изгубя равновесие. Нямах друг избор, освен да приклегна, да се завъртя и да ударя мръсника в ребрата. Той се олюля, а аз се сниших вдясно и го ритнах в челюстта. Мъжът падна като камък, затова мигновено се обърнах да посрещна следващия нападател, който напредваше бързо, размахвайки юмруци като Брус Уилис.

В тази игра участват двама.

Блокирах ожесточената му атака с комбинация от хватки и той успя да ме удари само веднъж, в брадичката. В главата ми зазвучаха звънчета, но вместо да се отдръпна, както мъжът очакваше, аз скъсих разстоянието. Малка изненада.

Една от най-трудните, но внушителни демонстрации на джийт кун до е ударът от два-три сантиметра разстояние, разработен от идола на противника ми, самият господин Брус Лий. Ударът не е сложен, както Брус неведнъж е показвал в реалния живот. От години работя усилено върху него, но още не съм го изпробвал. Сега беше моментът. Протегнах вертикално десния си юмрук, прегънат в китката, после го забих в ребрата на мъжа, докато още бях близо до него. Ефектът беше не само внушителен, но и светкавичен. Устата на нападателя ми се отвори, за да поеме въздух, преди той да възобнови защитата си. Нужна ми бе само секунда. Сграбчих лявата му китка с лявата си ръка, завъртях го към себе си и същевременно го праснах с десния си юмрук. Главата му отхвъркна назад. После, без да пускам китката му, отново го дръпнах напред и този път забих чело в незащитения му нос. Отстъпих крачка назад и го ритнах с пета, за да го приспя.

На земята лежаха четирима, но единият се опитваше да се изправи и още беше потенциално опасен. Направих няколко бързи стъпки встрани, свих леко лявото си коляно, наведох се назад, за да запазя равновесие, извих крака да събера сила и ритнах надигащия се мъж в костта между ухото и окото. Светлините угаснаха.

Аплодисменти.

Аплодисменти?

Да. Млечното око ръкопляскаше, а смуглото му лице беше разтегнато в широка усмивка. Той раболепно поднасяше оваците си, сякаш искрено се наслаждаваше и възхищаваше на изпълнението ми. Беше намерил достоен противник, който си заслужаваше усилията му.

Мъжът се поклони официално. После изсумтя гърлено и зае позиция с широко разкрасени крака и ръце на кръста. Тази стойка е

солидна, но според някои не дава възможност за бързи движения.

Ще видим.

Заставах в позиция джийт кун до — приклеknал, с ръце до брадичката, подобно на традиционната поза при бокс. Млечното око се опита да ме прасне в лицето, но аз го блокирах. Той уви лявата си пета около крака ми и за миг ме извади от равновесие, после ме удари в гърдите, принуждавайки ме да направя крачка назад и да открия главата си. Заварен неподготвен, аз отбих атаката с дясната си ръка, сетне замахнах към четвъртитата му брадичка. Млечното око обаче парира удара и отново ме принуди да изгубя равновесие, откривайки лявата си страна. Прасна ме в ребрата и изкара въздуха от белите ми дробове, после ме ритна в главата и аз паднах на земята.

Претърколих се, за да избегна ботуша му, изправих се и понечих да вкопча пръсти в гърлото му. Той лесно блокира удара, но това отне от инерцията му и ми даде възможност да събера сили. Главорезът мълниеносно приклеknа като котка, готвеща се за скок — нещо нетипично за пълен човек. „Карате Кид“, помислих аз и мигновено се упрекнах, че се разсейвам.

Миг невнимание — и този човек можеше да откачи главата от раменете ми.

Отскочих назад, тръгнах на зигзаг, пристъпих странично напред, приклеknах и се наведох, имитирайки Брус Лий. Планирайки фронтална атака, аз преодолях двата метра, отделящи ме от противника за около три четвърти от секундата, размахах ръце, за да набера инерция и да отвлека вниманието му, подскочих на лявата си пета и го ритнах с дясната, уцелвайки го в здравото око. Главата му отхвъркна назад. Той също се опита да ме ритне, но за щастие не успя. Сетне ми нанесе серия удари, от които нито един не ми причини големи поражения, но последният проби защитата ми и раздра кожата на скулата ми.

Това ме ядоса. Приклеknах ниско и ги ритнах в слабините. Докато Млечното око се превиваше на две, аз скочих, завъртях се и пак го ритнах, поваляйки го в прахоляка. Той разтърси глава, за да проясни зрението си.

Не можех да го чакам.

Подскочих и го ритнах, когато непреклонното копеле започна да се надига. Улучих го в брадичката и главата му отхвъркна назад с

такава сила, че сякаш всичко свърши. Още не. Застанал на колене, той парира следващия ми ритник с кръстосани ръце, предпазвайки лицето си, после стана. От устата му потече кръв и той изплю нещо на земята. Парче от отхапаниа си език. Подскачах още малко около него, забих юмрук в носа му, отстъпих, после го ударих в гърлото с изопнат длан. Негодникът обаче не се предаваше.

Атакувах отново. Вдигнах крак и го ритнах в слепоочието. Направих го пак и докато той падаше, го ритнах странично.

Млечното око се свлече бавно, като на забавен каданс, досуц отсечено ниско, дебело дърво. Строполи се окървавен и пребит в прахоляка и разкрачи крака.

Задъхан и усещайки болка на десетина места, аз се вторачих в мъжа в краката ми.

— Страхотна схватка... — рекох аз. Ушите ми кънтяха от ударите в главата. — Само аз и ти...

— Мисля, че не те чува.

Дейв бе вдигнал брадичката на Саймънс и го държеше за челюстта.

Олюлявайки се, отидох при тях.

— Къде беше... по дяволите?

— Вътре. Погрижих се приятелят ти, продавачът, да не покани полицията на малкото ни увеселение.

— И той съгласи ли се?

— Убедих го да мисли като мен.

— Кога ще дойде в съзнание?

— След четири-пет минути.

Погледнах Ферон.

— Не можа да ме обработиш много, а?

Саймънс още беше зашеметен и не каза нищо.

— Е, успя донякъде — рече Дейв.

Погледнах латиноамериканеца, прострян в напечения от слънцето, окървавен прахоляк.

— Да — съгласих се аз, приближих се до изпадналия в безсъзнание мъж, хванах го и го преместих на сянка.

Отново заставах пред Ферон Саймънс и казах:

— Онзи тип е твърде мъжествен, за да го оставя в мръсотията. Но ти не си. Къде е Резович?

— Целуни ме отзад.

— Куражът ти се възвърна. Дейвид?

Дейв хвърли Ферон върху рафтовете като парцалена кукла, смъкна ципа на якето си и извади револвера „Магнум“ четирийсет и четвърти калибър. Очите на Саймънс се разшириха.

Дейв отвори барабана и изсипа в шепата си шестте патрона, сетне ги пусна в джоба на якето си, но с едва забележимо движение на ръката запази единия, фалшивия.

Тъпакът на земята не забеляза трика.

— Хей — тревожно подвикна той.

Дейв сложи патрона в барабана, завъртя го, затвори го, дръпна ударника и се прицели в месестия нос на Ферон.

Клекнах, доближих лице до господин Саймънс и повторих:

— Къде е Резович?

— Да ти го начукам...

Чу се изщракване от спускащото се петле на спусъка.

— Хей! — извика Ферон и се опита да отмести глава от пътя на куршума.

Дейв пак отвори барабана, завъртя го, затвори го с трясък и насочи револвера към сополивия нос на пленника ни.

— Престани, човече. Не знам... — започна Ферон.

Сграбчих го за ризата, стиснах зъби и попитах:

— Къде... е... Резович?

— Не мога да кажа...

Пак се чу изщракване.

Ферон се дръпна толкова ожесточено, че едва го удържах.

С широко отворени очи той гледаше как Дейв отново завърта барабана и го затваря, като тръска китка. Холивудски стил. Театрално, но резултатно.

Дейв насочи револвера към Саймънс и пак го зареди. Върхът на куршума не се виждаше от мястото, където стояхме. Това означаваше, че или е в долната част на барабана, скрит под скобата на спусъка, или... е точно под ударника.

Щом аз забелязах това, Ферон също го виждаше.

Стиснах го за врата и отново попитах:

— Къде е Резович?

Той пак погледна към дулото на револвера, после ни даде такива ясни указания, че и Кълън можеше да ги изпълни.

[1] Главатарят (исп.). — Б.пр. ↑

33.

Ферон Саймънс и Пащърнака седяха на задната седалка на колата на Дейв. Бяха завързани, със запушени уста и вероятно много жадни, но не можехме да им помогнем. Докато бяхме в магазина, аз се бях обадил на Макелрой. Нямаше го в кабинета му, а телефонът в колата му бе извън обхвата или оставен някъде. Пейджърът му също не отговаряше.

Намерих обаче Аксел Мършън. Обаждането до клетъчния му телефон го доведе след няколко минути. Той се съгласи да наглежда латиноамериканците, ако случайно се сетеха, че имат спешна работа другаде. Тримата застанахме на паркинга и обсъдихме вероятностите.

— Ако се обадим на Фанър, той ще арестува Резович и ще го остави на криминалното правосъдие — каза Дейв.

— Няма да има друг избор — съгласих се аз.

— Но ние имаме.

— И още как.

— Вие тръгвайте — рече Аксел. — Аз ще остана при тези лайнари, докато се обадите или се върнете. Не ми пука, дори да чакам до Коледа.

Намирахме се в горичка на около осемстотин метра източно от фермата, където според Ферон, Резович очакваше пристигането ни, и оглеждахме с бинокъл местността. Бяхме довели Саймънс и партньора му, за да не се опитат да хитруват. Наблизо врана атакуваше труп на заек. Кълвеше очите му, после кацаше на оградата да се оплаква от присъствието ни. След минута дрезгаво грачене птицата повтаряше процедурата.

— Ти и аз не можем сами да обградим фермата, за да бъдем сигурни, че никой няма да се измъкне. Ако влезем и ни забележат, ще офейкат — казах аз.

— Освен ако не са ни заложили капан.

— Да. Цялата история може да е клопка. Или Резович и Диас имат резервен план, в случай че двамата главорези в колата провалят

мисията си.

— Можеш ли да си представиш мисия, която не биха провалили?
Замислих се.

— Уместен въпрос. Защо Резович изпраща хора, които не стават за нищо, освен да ядат?

— Поне подкрепленията им си разбираха от работата. Онези грубияни биха пребили всеки друг. Освен мен.

— И Джон Уейн.

— Това е ясно и без да го споменаваш.

— Знаете ли — казах аз, — спаринг-партньорите ми може да са били главната атракция. Може би Ферон беше там, за да ме посочи, а те да поднесат на Резович главата ми. Вероятно става твърде горещо за него. И ценгетата стесняват кръга.

— И сделката с оръжията приближава.

— Твърде много вероятности.

— Е, какъв е планът, капитане? — попита Дейв.

Въздъгнах.

— Трябва да проверим къщата.

— Тогава да тръгваме.

— Да отидем с колата, а? Ако влезем по алеята, ще блокираме излаза в тази посока, ако има някой там. Не виждам превозни средства, макар че може да са скрити в хамбара.

— Излаз? Изход, искаш да кажеш?

— Аха.

— Да тръгваме.

Извадих от багажника пушката „Бенели“, дванайсети калибър, и високобоен деветмилиметров пистолет и го затъкнах в колана си. Там беше на по-сигурно място, ако трябваше да гоня някого или да прескачам парапети. Ако се наложеше да използвам оръжията си, вероятно щях да се нуждая от покровителството на Макелрой или от много добър адвокат.

Или от двете.

Заобиколих хамбара, а Дейв се приближи от страната на гаража. Къщата беше едноетажна, с червени тухли отпред и пластмасова облицовка от другите три страни. Плочите на покрива бяха нови и алеята за коли бе осеяна с отпадъците от ремонта. В сянката на клена

имаше кучешка колиба. Нямахте куче. От единия ъгъл се подаваше шестметрова верига с нашийник накрая.

Къде беше кучето?

Влязох в хамбара. Лъхна ме миризма на разлагащо се месо. Вероятно идваше от големия хладилник. Приближих се и видях, че не е включен. Нямахте електрически контакт. Вонята беше адски противна, но аз вдигнах капака. И в същия миг ми се прииска да не го бях правил.

Вътре имаше два трупа. Мъж и жена. Възрастни. И двамата простреляни в главата. Затаих дъх и затворих капака.

Спрях до вратата на хамбара, преди да се завтека към северния ъгъл на къщата. Видях Дейв да изпълзява от туфа бурени, в които не бих предположил, че може да се скрие дори плъх. Той изчезна зад южния ъгъл на сградата, а аз хукнах към задната част на къщата.

Долепих гръб до стената и надникнах през един от прозорците. Кухня. Не видях никого. Качих се на верандата. Стара пералня, диван, стол, парцал за прах, три празни кутии от овесени ядки и кошче. Къде беше котката?

Приближих се до вратата.

Нищо.

Нямахте куче.

Нито котка.

Нито Резович.

На подставката имаше телевизор. Кабелът му беше срян. Смяра на пепелници, бира, мръсни чинии и на тоалетна, където мъже бяха уринирали там, където не трябва, и то често.

На масичката за кафе бяха разпръснати няколко мексикански списания. На кориците на едното имаше красива пасторална сцена с ферма и лозя.

Нищо друго.

Отидох да се обадя на Аксел.

После на Фанър.

34.

Дейв и аз се върнахме в магазина на Боби, за да се обадим на Фанър. Сетне сложихме оръжията в багажника на субаруто на Аксел и се погрижихме за биячите, които се намираха в различни фази на нацупеност и увреденост. Обадих се на Фанър и после си поговорих задушевно с приятеля ми Млечното око, чието име се оказа Ралф Гонзалес.

Попитах го защо Резович не ни чакаше.

Вероятно защото не е трябвало да ме водят във фермата, а да ме пребият до смърт там, където сега клечах на слънце, обясни Гонзалес.

Възразих, че Ферон Саймънс е твърдял друго.

Той бил там, за да ме посочи. Двамата с приятеля му не ги бивало за нищо.

Тогавя Резович вече не е бил в къщата на старците, когато петимата са били изпратени да се погрижат за мен.

Гонзалес ме информира, че предишния ден шефът му и телохранителят, страховитият и зъл Хектор Диас, заминали неизвестно къде.

Поинтересувах се как е щял да им плати, след като ме пребият.

Вече им било платено. По хиляда американски долара на всеки.

— За теб трябваше да ни даде по дващсет хиляди — добави Гонзалес.

Попитах дали често вършат такава работа.

Да, ходели от място на място и строявали мигриращите работници. Понякога придружавали до границата нелегални имигранти, за да ги предпазят от неприятности.

Свързан ли е емоционално или философски с другарите си?

Не. Групата постоянно меняла състава си. Дори не знаел имената на двама от тях.

Защо не се беше включил по-рано в схватката, когато ловкостта му можеше да обърне нещата срещу мен?

Той се изплю в краката ми. Бях го обидил. Явно подходът му не беше такъв.

Развързах го. Той се изправи и ме погледна. Беше му трудно, защото единственото му здраво око бе подутото и почти затворено.

— Аз съм много добър. Не трябваше да ме приемаш толкова лековато.

— Лековато? Та ти едва не ми откъсна главата.

Гонзалес се усмихна.

— Да. Четирима човека те бяха подготвили, а аз пак не можах да те победя.

— Провървя ми. Виж какво, имаш пет минути, преди полицията да дойде.

— А те? — попита той и посочи другарите си.

— Те се опитаха да ме убият за пари. Може да гният в затвора или да ги депортират.

— И аз се опитах да те убия.

— Но за да видиш дали можеш, не за пари.

Той пак се усмихна.

— *Vaya con Dios*^[1] — възкликна Ралф Гонзалес, обърна се и навлезе в гората.

Лейтенант Джон Т. Фанър не беше особено доволен от мен. Всъщност, не само че не беше доволен, а и ядосан.

— След малкото ти сбиване кой остана да наблюдава онези хулигани, докато ти и Майкълс проверявахме къщата?

— Завързахме ги.

— Ами ако се бяха развързали и телефонирали да предупредят Резович?

— Завързахме ги здраво. А и срязяхме телефонния кабел. Пък и единият ми каза, че Резович е офейкал. Дейв и аз отидохме да се уверим в това. И наистина беше изчезнал.

— Ами ако ви бяха дали невярна информация?

— Тогава щяхме да се върнем и да ти се обадим.

— Сигурен съм, че щяхте да го направите. Ами ако Резович ви беше устроил капан? Сигурен съм, че не сте били въоръжени, следователно нямаше да можете да се измъкнете, стреляйки.

— Разбира се, че не бяхме въоръжени. Не беше необходимо. Наблюдавахме от разстояние. С бинокли.

Той погледна пленниците.

— Ще подадеш ли оплакване?

— Абсолютно.

— Веднага? В участъка?

— Разбира се.

— А срещу продавача?

— За приемане на подкупи от враждуващи фракции?

Фанър изсумтя, завъртя се на пети и се отдалечи, крещейки заповеди.

След малко всички влязохме в участъка.

Няколко часа писахме показания. Когато най-сетне приключихме, аз бях изтощен, окото ми бе посиняло, порезната рана на лицето ми пулсираше и умирах от глад. Прибрах се вкъщи, изядох три сандвича с фъстъчено масло и конфитюр и изпих една бира.

Сетне гледах двайсет минути от новините и заспах на дивана, докато се чудех какъв да бъде следващият ни ход.

Не се чудих дълго.

Телефонът ме събуди. Обаждаше се Макелрой. Беше развълнуван.

— Спипахме кучия син! — възкликна той. — Или поне в най-скоро ще го сторим.

Въодушевлението му беше заразително.

— Разказвай.

— Не по телефона. Човек никога не знае къде може да се спотайва малък „бръмбар“. Пък и говоря по клетъчния. Хайде да се срещнем след петнайсет минути пред „Божанглез“ на Батълграунд.

— Защо не тук, вкъщи?

— Стените имат уши. Новината е сензационна. Не искам да идвам у вас с нашите хора.

— Добре. Ще те почерпя курабийка.

— Няма да стоим там. Само ще оставим колата ти. Ще закусим другаде, за да се уверим, че не ни следят.

— Аз черпя.

— Съгласен съм — рече той и затвори.

Оставихме колата ми пред „Божанглез“ и отидохме да закусим в „Шони“. Макелрой беше толкова развълнуван, че едва се сдържаше. Разказа ми всичко и аз също се въодушевих. Същността на разговора беше следната:

Парите, които Резович и хората му бяха изтеглили от банката, бяха изпрани суми от търговия с наркотици, предназначени за представител на босненска мюсюлманска фракция. Той щял да използва фонда за голяма покупка на оръжие. Стоката щяла да бъде пренесена нелегално в Босна и Херцеговина на борда на кораб на Червения кръст и предадена на обсадените мюсюлмани в Сараево, където бе наложено ембарго. Резович беше уредил всичко и се бе съгласил да достави оръжието и да посочи банката, в която да бъдат преведени парите, за да бъдат изтеглени от доверен пратеник на мюсюлманите и охраната му, които ще пазят сумата до деня на покупката на оръжието. Но вместо това Резович бе прекъснал финансирането. Още смятал да купи оръжието — вече с капитали на мюсюлманите — и да ги продаде на друг краен потребител, увеличавайки значително печалбата си. Резович бе вбесил измамените мюсюлмани и бе затвърдил репутацията си на мафиот, на когото никой гангстер не смее да се озъби. Планът му беше добър. Мюсюлманите не можеха да се обърнат за помощ към американските власти, тъй като произходът на парите им беше неясен и отчаяно търсеха Резович, който през това време се бе заловил да отмъщава на Тайлър Ванс, задето бе убил брат му и едва не бе осуетил коварния му план.

Източниците от ЦРУ и от Бюрото за алкохол, цигари и оръжия бяха стеснили кръга на предстоящата покупка на оръжие до три вероятни места и едва предишния ден — по сведения на сръбски информатор — се бяха съсредоточили върху едно — Дейд Каунти във Флорида. Сделката щеше да бъде извършена в петък, иначе оръжието щяха да бъдат продадени на друг купувач, който вече беше на линия и разполагаше с парите. Какъвто и да беше, Резович не бе човек, който щеше да позволи на дребна вендета да развали сделка за милиони долари. Ето защо, според източника на Макелрой, Резович трябваше да се появи в Маями, за да наблюдава лично трансфера на парите за оръжието и да осигури, макар и нелегално, транспорта на незаконно придобитата стока, преди отново да насочи вниманието си към господин Ванс.

— Искаш да кажеш, че Резович ще бъде в Маями в петък? —
недоверчиво попитах аз.

— Точно така. Източникът ни е много близо до извора. Човек
като Резович умее да си създава врагове.

— Знаят ли къде ще се състои покупката и кой ще достави
стоката?

— Бюрото за алкохол, цигари и оръжия работи по въпроса.

Замислих се за това и за други неща, после изказах на глас една
от тревогите, които ме измъчваха.

— Нещо ме озадачава.

— Какво?

— Защо Резович ще дойде лично, а не изпрати верен човек да му
свърши мръсната работа. Ние мислим, че може да е бил в банката по
време на обира. А сега ще ръководи лично незаконна сделка с оръжие.
Защо се излага на риск, без да е необходимо?

— Казват, че го прави заради тръпката. Знаем, че има милиони
долари в няколко швейцарски банки, да не говорим за офшорните
компани в нашето полукълбо. Той е човек на риска. Обича да мами,
да краде, да спекулира и да пробва докъде може да стигне с властите, с
другите мошеници и с целия свят.

— Засега успява.

— Точно така, по дяволите.

— Мисля да сложа прът в колелата му и да видя доколко ще
издържи.

— Бинго.

— Ще включиш ли и мен? И Дейв?

— Работя по въпроса.

— Имам връзка в Маями. Заместник областен прокурор. Това ще
помогне ли?

— Няма да навреди.

— Тогава ще се обадя.

— Направи го. Нямаме много време.

Довършихме закуската и Руфъс ме върна до колата. После
отидох да се обадя.

[1] Господ да е с теб (исп.). — Б.пр. ↑

35.

Намирахме се на пързалката на изток от Ашвил, по магистрала 70. Живописно място. Кълън и Стивън Сандфорд караха кьнки, блъскаха се, смееха се и падаха. Дейв и Уеб явно бяха по-опитни кьнкьори и се пързалиха без усилие, разперили ръце встрани, за да пазят равновесие. Кълън помогна на сержанта да стане или поне Сандфорд го направи да изглежда така, и двамата отново се понесоха по дървения под като надпреварващи се пингвини.

Хедър дойде при мен в кабината и донесе два сладоледа — за мен лимонов, а за нея — един бог знае какъв. Беше червен. Тя отхапа и млясна от удоволствие, докато наблюдаваше децата и придружителите им.

— Кълън и сержантът много се спогаждат — отбеляза Хедър и усмивката ѝ озари помещението, поне така ми се стори. — Погледни ги.

— Да. Колкото повече се привързват един към друг, толкова по-спокоен ще се чувствам, докато съм във Флорида.

— Флорида? — вторачи се тя в мен. — Какво се е случило?

Обясних ѝ.

— Спомняш ли си, че исках да участвам? — рече Хедър.

— Разбира се. Но не можеш да отидеш чак в Маями.

— Защо не?

Замислих се по въпроса и не можах да открия основателна причина.

— Ще наемем стая в „Холидей Ин“ или в някое друго подобно място. Ще правя каквото кажеш — продължи тя. — Виж какво, онзи боклук се опита да убие сина ми. Искам да съм близо до теб, когато го спипаш и да чуя подробностите от устата му.

— Отмъстителна си, а?

Чертите на лицето ѝ се ожесточиха.

— Става дума за моя син. И за твоя. Искаш да кажеш, че не изгаряш от желание да стиснеш за гърлото онзи тип?

— Искам го повече от всичко на света.

— Добре тогава. Пък и нощем ще те масажiram и ще те освобождавам от напрежението.

— Във вана с гореща вода?

Хедър примига прелъстително.

— Е, няма да те разсейвам от работата ти.

Тя се обърна и се загледа в кънкьорите. Бяхме се хванали за ръка и ядохме сладоледа. В залата се разнасяше гласът на Майкъл Джаксън. „Излекувай света“. Със сто и десет децибела. Но това не ми пречеше, защото харесвах песента.

Разноцветни светлини, радостни звуци, кънкьори и говорител по радиоуредбата, който ни подканваше да се включим в предстоящото състезание по лимбо.

Колко ниско можеш да се наведеш?

Резович скоро щеше да разбере това.

На другия ден отново си казахме довиждане. Татко стисна ръката ми.

— И да се върнеш, чу ли? Твърде стар съм, за да се грижа за малко момче.

— Не, не си. Но аз ще се върна. Чакай ме.

— Всеки миг.

Дори Етъл ме прегърна и целуна, макар че вниманието ѝ бе насочено към Кълън.

— Нямах представа колко съм ти благодарен... — казах аз на Лорънс Гудал.

— Ш-шт. Тихо — прекъсна ме той. — С нас всичко ще бъде наред. Не се безпокой. Мисли за онова, което трябва да направиш. Свърши си работата и се върни. Момченцето ти ще те чака тук. Живо и здраво. Аз гарантирам.

— Благодаря, Лорънс. Съвсем сериозно.

Кълън се приближи до мен. Коленичих и го прегърнах.

— Колко време няма да те има? — с тънък гласец попита той.

— Надявам се, по-малко от седмица.

— Никога не си заминавал за толкова дълго.

— Знам. И сега нямаше да замина, но се налага.

— Ще търсиш лошия човек, за когото те чух да говориш, нали?

— Да, миличък.

— Нали не си забравил, че обеща да не ме изоставиш като мама?

— Не съм забравил.

— Добре.

Кълън се дръпна назад и ме погледна в очите.

— Трябва да изпълниш обещанието си.

Сетне отново ме прегърна. Този път по-силно. Беше уплашен.

И аз се страхувах. За него, не за себе си. Дните щяха да му се сторят дълги.

Но в края на този период Резович завинаги щеше да излезе от живота му.

Или поне такъв беше планът.

Върнах се в Грийнсбъро и се обадох на Фанър. Нямаше нова информация.

Напълнихме шевролета с необходимите неща, после се качихме — Дейв, Хедър, Руфъс Макелрой и аз. Джейсън заведе Нубин у тях. Надявах се, че котката и кучето щяха да се спогодят.

Сетне поехме на юг, към Маями.

36.

Хедър и аз излязохме от хотел „Ривър Парк“ малко преди пет следобед и тръгнахме към ресторант „Форт Далас“, където щяхме да се срещнем със заместник областния прокурор, представител на Бюрото за алкохол, цигари и оръжия и човек от шерифския отдел на Дейд Каунти. Дейв остана в стаята да пази нещата ни и да яде скариди. Макелрой вече бе отишъл в ресторанта, за да запази места.

Хедър държеше ръката ми, докато се разхождахме. Минахме покрай река Маями и тя ми посочи шлеп, натоварен с велосипеди.

— Вероятно под велосипедите има два тона оръжия и боеприпаси — казах аз.

— Какво те кара да мислиш така?

— Защо не? Митничарите рядко проверяват шлеповете. Резович може да прекара и атомни бомби през океана. На кого му пука? Плавателните съдове излизат от страната.

— По-лошо е, ако влизат.

— И аз така съм чувал.

Пред ресторанта ни чакаха три издокарани личности с вид на професионалисти. Веднага познах заместник областния прокурор, въпреки че не се бяхме виждали от две десетилетия. Годаините се бяха смилели. В черните коси нямаше бели кичури и лицето беше сравнително гладко, въпреки часовете, прекарани в игра на волейбол под палещите лъчи на слънцето на плажа. Фигурата още беше стегната и нямаше издънически тлъстини на ханша. Беше в скъп черен костюм на тънки райета.

Характерната крива усмивка беше на лицето му. Четвъртитите рамене. Движенията, които сякаш казваха: „Върви по дяволите“. Пакостливото пламъче в очите. Ухилих се и му подадох ръка.

— Двайсет години нищо друго, освен писма и по някое телефонно обаждане и пак имаш дързостта да ми подаваш ръка? Ела тук. — Тя ме прегърна, притисна ме към себе си и ме целуна. — Как си, жребецо?

— Още ли имаш онези татуировки?

Заместник областният прокурор се изсмя гърлено, наведе се към ухото ми и прошепна:

— И двете са на мястото си. А сега, млъквай. Хората тук не знаят за тези неща.

По-високият от приятелите ѝ се прокашля.

— След минута, Брейтуейт — каза тя и се обърна към Хедър. — Вие трябва да сте сестра му или вероятно счетоводителката му. Твърде сте изисквана, привлекателна и интелигентна, за да бъдете свързана по друг начин с този клоун.

Хедър показа хубавите си зъби и протегна ръка.

— Хедър Патерсън — представих я аз. — Лайза Крафт Джеймисън.

— Много ми е приятно да се запознаем — рече Хедър. — Каква беше онази история с татуировките?

Лайза ме стрелна с поглед и отговори:

— Съжалявам. Секретна информация.

После представи колегите си, Джералд Брейтуейт от Бюрото за алкохол, цигари и оръжия и детектив Джим Джонсън от шерифския отдел. Макелрой се приближи до нас и ни заведе до една от дървените маси. Седнахме и една привлекателна брюнетка по къси панталони и фланелка донесе менюто. Избрах какво да си поръчам и огледах посетителите в ресторанта, после се вторачих в бетонния под.

— Какво търсиш? — попита Лайза.

— „Бръмбари“.

Тя се засмя.

— Тук не ги пускат.

— Никога не съм бил на пикник, без няколко бръмбара да не оживят обстановката — казах аз, после насочих вниманието си към Деби, сервитьорката, която се върна, носейки тефтера си.

— Тъй като цените на храната са приемливи — казах аз, — ще почерпя двете дами и мъжа с късата коса. Другите двама господата са на правителствени помощи. Те могат да си платят сами. Между другото, ще приемете ли чек?

— За определена сума.

— Мислите ли, че поръчката ми ще превиши четири хиляди и петстотин долара?

— Само ако давате щедри бакшиши.

— Зависи от обслужването. Какво ще ни препоръчате?

Хедър и аз решихме да вземем пържени картофи, риба и миди в марината. За Лайза — чорба от риба с много подправки. Макелрой поръча скариди. Разговаряхме, ядохме и поискахме лимонов пай за десерт.

Погледнах чинията си и поклатих глава.

— Не съм сигурен дали ще мога да изям пая.

Лайза посегна към десерта.

— Аз ще мога.

Боднах ръката ѝ с вилицата и тя я дръпна.

— Току-що нападна член на областната прокуратура. Ще накарам Джим да те арестува.

Наведох се и прошепнах в ухото ѝ:

— Той знае ли за татуировките?

— Разбира се, че не — също така шепнешком отвърна тя. — Сега съм порядъчна.

Усмихнах ѝ се, оглеждайки очилата с метални рамки, пригладените назад коси и официалните обувки.

— Винаги си била порядъчна. Само понякога забравяше да се държиш като такава.

Бяхме се запознали в корейската демилитаризирана зона. Не питайте за обстоятелствата. Лайза Крафт прекара труден период, след като през 1976-та напусна армията, но година по-късно успя да се върне в колежа. През 1981-ва се омъжи за търговец на употребявани коли от Чикаго. Премести се в юридическия факултет във Флорида, далеч от студа, вятъра и снега. Двамата бяха влюбени един в друг, но и твърде заети, за да имат деца. Тя учеше, за да навакса изгубеното време, сетне постъпи в адвокатска кантора, където работеше до пълно изтощение. Лари, съпругът ѝ, по дванайсет часа на ден продаваше коли на напористи млади кариеристи и на семейства от средната класа.

В средата на осемдесетте години животът им се промени. И двамата започнаха да изкарват добри пари. Лари стана управител. Но дните им пак бяха заети. Нямаха деца, но все говореха за това и се заричаха да намерят време.

През 1986 година, докато караше водни ски с един от клиентите на Лайза, Лари бе блъснат от скутер, управляван от дрогиран

наркоман. Макар и съкрушена от скръб, Лайза запази достатъчно присъствие на духа и накара един уролог да изтегли семенна течност от изпадналия в кома Лари. Замразиха спермата в азот и я складираха в пластмасови шишенца. Лари почина два дни по-късно. По метода инвитро Лайза роди две хубави момчета — едното през 1987-ма, а другото през 1992 година. Тя беше всеотдайна майка. И в същото време се издигна до заместник областен прокурор.

Преди две десетилетия Лайза ме бе измъкнала от трудно положение. И сега вероятно щеше да го направи.

Нищо не може да се сравни с приятелите.

След вечерята започна сериозният разговор.

Джонсън ни информира подробно. Тъмнокестенявата му коса беше сплъстена, а кожата мазна. Обувките му отдавна не бяха лъскани. Дъхът му миришеше на миди и на вермут.

— Нямаме представа къде е Резович — каза той.

— Аз също.

— Разбрахме къде ще се състои сделката с оръжието и очакваме да намерим човека, който ще я ръководи. Той е известен по нашите места.

— Какво ще направите, като го намерите? — попитах аз. — Ще го наблюдавате, ще го притиснете или ще го подмените с някой от вашите хора?

— Смятаме да наблюдаваме мястото на сделката и да се намесим, когато покупката се осъществи.

— Можете ли да пипнете Резович, веднага щом се появи?

— Нямаме заповед за арест — отговори Макелрой.

— Федералните агенти не го ли търсят? — попитах аз. — Банковият обир не е ли федерално престъпление?

— Не разполагаме с достатъчно доказателства — каза мъжът от Бюрото за алкохол, цигари и оръжия. — Никой не може да го идентифицира със сигурност. Знаем, че бил там, но не можем да го докажем. Ето защо тази вечер тук няма представители на ФБР. Оставят случая на нас и на местните власти.

— Наблюдаваме летището, гарата, автогарата и всички други входни пунктове, но още не сме намерили Резович и не очакваме да го

намерим. Вероятно ще дойде с кола или с камион. Така е по-трудно да го засечем — каза Джонсън.

— Ами ако не се появи на покупката на оръжие?

— Ще се появи — рече Брейтуейт. — Той е от онези, които предпочитат сами да си вършат работата. Пък и не знае, че заловихме един от неговите лейтенанти. Никой не знае. Няма да могат да предупредят Резович. Ще се появи.

— Надявам се да се окажете прав.

— Ще видите. Той ще дойде.

— Кой ще го арестува?

— Ще го сторим заедно — отговори Лайза. — Зависи колко закона ще наруши, когато пристъпим към ареста. Ако окаже съпротива и наруши правилника за движение, ако се опита да избяга, всичко това ще се прибави към сметката му. Бюрото за алкохол, цигари и оръжия ще го обвини в незаконна търговия с оръжие, а ФБР може да решат да продължат с разследването на банковия обир в зависимост от информацията, която получим от арестуваните.

— Ще ми дадете ли пет минути насаме с него?

Лайза се усмихна като акула.

— Нито дори пет секунди, жребецо. Не знам подробности за военната ти подготовка, но веднъж те видях как подмяташе един сержант от Специалните служби, сякаш беше празен брашнен чувал. Чувала съм неприятни истории за теб, докато беше в Корея. Ако те допуснем на една ръка разстояние от Резович, ще го прекършиш като евтина пура. Макелрой ми разказа за скорошните ти приключения в Северна Каролина и аз ти съчувствам. На твое място бих се уверила, че Резович ще бъде задържан и няма да се измъкне. Ако зависеше от мен, може би щях да ти дам жалкото му тяло. Този негодник го заслужава. Но не зависи от мен, затова не опитвай нищо, инак единственият баща на сина ти може да свърши в областния затвор. Разбрахме ли се?

— Може ли поне да наблюдавам ареста?

Не ми хареса начина, по който Макелрой ме гледаше.

Лайза се усмихна.

— Разбира се. Отдалеч и невъоръжен. Не взимай дори прашка.

Отвърнах на усмивката ѝ и казах:

— И без това не знам как да я използвам.

— Съмнявам се.
Тя имаше право.

— Много лесно се предаде — рече Макелрой, докато се връщахме в хотела.

По изражението на Хедър личеше, че и тя мисли така.

— Поне ще бъда на сцената. Кой знае какво може да стане. Той може да се опита да избяга и аз да го заловя.

— Внимавай, защото онези ченгета от Южна Флорида ще те пъхнат зад решетките.

А Резович на два метра под земята, помислих аз, но не го казах.

37.

— „Форт Далас“ ли се казваше ресторантът? — попита Дейв, когато се върнахме.

— Така мисля — отговорих аз. — Но бях разочарован. Не видях Мадона.

— Аз пък я видях. По Ем Ти Ви.

— Ако знаех, че ще гледаш Ем Ти Ви, щях да те накарам да дойдеш с нас.

— Гледах и концерт на живо. Мисля да си вържа косата на опашка.

— Ще приличаш на ряпа.

— А какво ще кажеш за страшилищата като Адам Дъриц от „Каунтинг Кроус“?

— Ще трябва да се научиш да свириш на хармоника.

Хедър гледаше ту единия, ту другия.

— Какви ги говорите, по дяволите?

— Не обичаш ли алтернативен рок?

— Е, мога да изтърпя „Уийзър“ — призна тя и влезе в банята.

Дейв и аз седнахме пред две чаши кафе и аз му разказах какво е положението.

— И какъв ще бъде следващият ни ход? — попита той.

— Ще се опитам да ги убедя да ме включат в следенето. Щом разбере каква е ситуацията на мястото на сделката, ще намеря начин един от нас или и двамата да проникнем вътре.

— Без да ни види полицията.

— За предпочитане.

— Ще имаме ли големи неприятности, ако ни хванат?

— Предполага се.

— Ще крещят, ще ни заплашват и ще ни хвърлят в затвора?

— Вероятно.

— Това ми харесва.

— И аз така си помислих.

Той се поколеба, сетне попита:

— Договаряме ли се, че Резович няма да се измъкне?

— Да.

— Каквото и да стане.

— Да.

— Имаш ли представа как ще го направим, без да привлечем внимание към себе си?

— Можеш да се обзаложиш.

— Не ме дръж в напрежение.

Колкото повече му обяснявах как ще действаме, толкова по-широка ставаше усмивката му.

След малко Хедър се присъедини към нас. Чу плана ми, но не се усмихна. Ала очите ѝ се разшириха и тя облиза устни в хищно очакване.

38.

Сградата се намираше в северната част на Маями. Беше ниска, занемарена и безлюдна. Огромна. В радиус от осемстотин метра имаше само още една постройка — друг голям, пуст склад. На втория етаж на съседната сграда, която гледах през бинокъла, беше помещението, където утре Резович щеше да плати за оръжието, ако информацията ни беше вярна. Ръждясали панти, счупени стъкла, гниещи рамки на прозорците и една любопитна врана, която кълвеше нещо на паркинга. Никаква следа от човешка дейност. Отместих бинокъла встрани от залязващото слънце. Тънка редица дървета се подаваше от по-гъсто залесения район на петнайсетина метра от полуразрушената ограда, висока три метра и увенчана с бодлива тел.

— Оттук не се вижда много — казах аз на детектив Джонсън.

— Не е необходимо. Има само един вход. Но за големи превозни средства.

— Може да докарат оръжията с хеликоптер.

Той явно не бе помислил за това.

— Ще трябва да го разтоварят навън — след минута каза Джонсън. — Видим ли хеликоптера, веднага ще пристъпим към действие. Няма да имат време за нищо.

— Има ли начин да разберем в колко часа ще се извърши сделката?

— Знаем само, че ще бъде в петък. Не се притеснявай. Ако дойдат, ще ги хванем всичките.

— Сигурен ли си, че източникът ти е надежден?

— ЦРУ твърдят, че е така.

— Тогава здравата са притиснали онзи тип.

— Чух, че пари са сменили собствениците си.

— И един от хората на Резович го е предал?

Джонсън кимна.

Бяха ми казали друго и това никак не ми хареса. Нещо не беше наред.

— Как са го намерили?

— Чух, че се появил ей така, с протегнатата ръка. Твърдял, че Резович го прецакал за нещо.

Притесних се още повече и следобедът ми се стори безкраен.

Осем часа по-късно Дейв и аз се промъквахме през тънката редица дървета. Пълзахме по корем към оградата. Бяхме облечени в черно, дори бяхме намазали лицата си като командоси.

— Сигурен ли си, че онези господа нямат прибори за нощно виждане? — попита Дейв, докато срязваше телта.

— Не видях такива неща.

— Това не означава, че нощната смяна не са си донесли.

— Престани да хленчиш и режи по-бързо.

— Само поддържам разговора. Не искам да скучаеш.

— Да скучая ли? Толкова съм напрегнат, че стомахът ми се е свил на топка.

Той преряза и последната тел от усукания сноп и отмести част от оградата, за да се промъкнем. Изпълзахме колкото можем по-бързо петнайсетте метра до склада. Стигнахме ли до задната страна на сградата, щяхме да сме в сянката, макар че не знаех дали в гората вляво не са изпратени едно-две ченгета.

Нямаше какво друго да правим, освен да продължим напред. Махнахме няколко стъкла и се вмъкнахме вътре. Огледах редицата дървета, пътя и пустия паркинг.

Нищо. Дори враната беше отлетяла.

Тръгнах наляво, а Дейв надясно. Търсехме място, откъдето утре да наблюдаваме сделката. Дейв си бе купил лък и сноп остри като бръснач стрели. Носеше и револвера си „Смит & Уесън“.

Аз бях взел полуавтоматична пушка двайсет и втори калибър, със заглушител, оптически мерник и заредена с високобойни патрони. От петдесет метра можех да улуча монета от пет цента, при положение че имах удобна позиция за стрелба и няколко секунди да се прицеля. Беше необходим само един куршум в ухото или в основата на черепа на определен човек. Щях да вдигна малко повече шум от стрелите на Дейв. Планът беше да очистим противниците си, без много да се

суетим, и после да се измъкнем. Това беше най-доброто, което можах да измисля при дадените обстоятелства.

В случай че нещо се объркаше, бях си взел деветмилиметровия браунинг и четири резервни пълнителя.

Дейв се бе качил на парапета на шест метра над главата ми, за да вижда по-добре, когато я забелязах в средата на пода.

Стара касетка от кока-кола.

Наоколо нямаше нищо друго.

Върху касетката имаше нещо.

Не беше там случайно.

По гърба ми пропълзяха ледени пръсти.

Тръгнах към касетката. Коленете ми бяха толкова омекнали, че едва вървах изправен, а в стомаха ми сякаш се гърчеха червеи.

Никога не съм бил толкова неописуемо и неконтролируемо поразен.

Едва дишах.

Оставаха трийсет крачки.

Двайсет.

Десет.

О, Господи, моля те!

Извадих от джоба си фенерче и насочих тънкия лъч към касетката.

Предметът, оставен там, беше жълта фланелка.

На плата с карфица бе прикрепен със хартия с телефонен номер, дръзко написан с червено. Посланието не беше необходимо, защото познах фланелката. Малък размер. Момчешка. С надпис: „Младежка бейзболна програма“. На бележката пишеше: „Синът ти е при нас“.

39.

Номерът беше на службата „Съобщения по телефона“ във Форт Лодърдейл. Отговори възрастен човек с приятен глас и ми прочете следното съобщение: „В момента се записва часът на това обаждане. Имаш точно дванайсет часа да отидеш сам в дома си. Всяко отклонение от тези инструкции, колкото и незначително, ще доведе до унищожаването на пакета, който наскоро получихме“.

Следващото ми обаждане — от автомат близо до междушатската магистрала — беше до хотелската стая на Макелрой. Той отговори на деветото иззвъняване.

— Казах да не ме безпокоите!

— Било е клопка. Хванали са Кълън.

Макелрой мълча десет секунди.

— Как, по дяволите... Сигурен ли си?

— Категорично.

Още десет секунди.

— От автомат ли се обаждаш?

— Първия, който намерихме. На Сто и седма улица в северозападната част на града.

— Колко време ще ти отнеме да дойдеш дотук?

— Петнайсет-двайсет минути. Няма голямо движение.

— Да кажа ли на Хедър?

— Не. Аз ще ѝ кажа.

— Какво искаш да направя?

— Да ни закараш колкото е възможно по-бързо в Северна Каролина.

Разказах му какво е положението.

— Мръсно копеле! — изруга той. — Но как е станало? Как го е направил?

— Сега това няма значение. Трябва да запазим присъствие на духа и незабавно да се придвижим на север.

— Веднага ще уредя самолет от базата „Хоумстед“.

— За четиримата.

— Ако се наложи искането да мине през Пентагона...

— Тръгваме.

Шофираше Дейв, защото аз не можех. Ръцете ми трепереха толкова силно, че едва натисках бутоните на телефона. Дишах учестено.

Дейв ме погледна и сложи ръка на коляното ми.

— Забързаното дишане няма да ти помогне. Трябва да се успокоиш. Разбирам, че ти е трудно, но трябва да го сториш. Кълън се нуждае от теб. Мисли. Разсъждавай усилено. Но само как да решиш проблема, не за самия проблем. Не мисли за онова, което може да става в момента, а само как да намериш изход от положението. Ако баща ти е жив — а аз съм убеден в това — той ще намери начин да защити Кълън.

Дейв правеше всичко възможно да ми вдъхне увереност, да ми даде указания, да наблегне на позитивното и да ме държи съсредоточен. Баща ми може би беше мъртъв. Резович не се нуждаеше от него, за да ме примами. Той разполагаше с Кълън за тази цел.

Какво ли правеше синът ми? Беше ли гладен? Наранен? Уплашен? Отчаян? Или нещо по-лошо?

Закрих лицето си с ръце.

— О, боже! — извика Хедър. — Господи! Не! О, боже! Не!

Тя се отпусна тежко на леглото и сложи ръка на устата си. Седнах до нея и я притиснах до гърдите си, опитвайки се да успокоя и нея и себе си. Дейв започна да събира багажа ни. Сълзите на Хедър течаха по набразденото ѝ от бръчки на тревога лице.

— Всичко ще бъде наред с Уеб. Те нямат сметки за разчистване с теб.

Тя вдигна глава и каза:

— Как е възможно да си толкова спокоен? Погледни се само!

— Хедър — намеси се Дейв, — той изпадна в нервна криза, докато се връщаме с колата. Сега се преструва. Заради теб. Искам и ти да се съвземеш заради него. Защото ако всички се отчаем, кой ще помогне на момчетата? Ние сме им необходими. С ясно съзнание. Способни да ги спасим.

Хедър избърса очи с края на чаршафа на леглото и каза:

— Имаш право. Абсолютно си прав. Съжалявам.

Усмихнах ѝ се колкото можах по-насърчително.

Тя стана.

— Ще ти помогна да събереш багажа, Дейв.

Аз не им помогнах. Седях в ъгъла, гледах в стената и обмислях гибелта на Резович.

Лайза Крафт Джеймисън стоеше пред мен на пистата, до транспортния военен самолет „С-141 Старлифтър“. Тя стисна ръката ми.

— Прибери си сина и очисти онова копеле. Не разчитай на ченгетата за това. Направи го сам, както са те учили в армията. Не го ли сториш, Резович отново ще се появи.

— Да, госпожо заместник областен прокурор.

— Говоря сериозно. Загубих съпруга си и едва не се побърках. Не бих понесла загубата на дете. — Лайза ме погледна в очите. — Ти също.

— Знам.

— Ликвидирай Резович, чу ли? Ако има последици, ще използвам влиянието си. Ако се стигне до съд, аз ще поема защитата ти. — Гласът ѝ беше твърд като стомана. — Чуваш ли какво ти говоря?

Прегърнах я.

— Изглежда всеки път, когато имам неприятности, ти ми се притичваш на помощ.

— Спаси детето си — каза тя, обърна се и тръгна.

Излетяхме от военновъздушната база „Хоумстед“ в два и четири минути и бързо се издигнахме на височина десет хиляди метра. В четири и трийсет и шест кацнахме на „Тархийл“.

Според моя часовник, обаждането ми до Форт Лодърдейл щеше да бъде регистрирано в шест и петдесет и пет източно дневно време.

Имах точно шест часа и петдесет и пет минути да намеря семейството си и да го спася.

Веднага се заех със задачата.

40.

Организирахме оперативната си база в дома на Уили Хоукс, братовчед на съпругата ми. Това беше единственото място, което едва ли бе наблюдавано от главорезите на Резович. Беше шест сутринта. Никой не бе заспивал.

Телефонът иззвъня. Отговори Уили.

— Благодаря ти, че се обади — каза той, заслуша се за няколко секунди, после даде слушалката на Макелрой.

— Докладвай! — изрева Макелрой, сетне и той се заслуша, като от време на време задаваше кратки специфични въпроси. Притисна слушалката до гърдите си и ми каза: — Още няма раздвижване. Хората ми са претърсили цялата гориста местност около къщата. Нищо. Навсякъде има постове. Никой не може да влезе или да излезе, без да го забележат или спрат, ако се усъмнят.

— Добре — казах аз. — Стъпка втора.

Той затвори, сетне се обади на Фанър, който в момента се намираше в къщата срещу моята, заобиколен от сложна апаратура за наблюдение и ченгета от специалните части. Макелрой зададе въпроса си, получи отговор и ми даде слушалката.

— Как е обстановката? — попитах аз.

— Спокойна. Два пъти през нощта забелязахме светли точки в къщата, вероятно цигари.

— Добре. Предприемаме стъпка втора.

Той затвори, без да каже довиждане.

След час и четири минути се обади един от войниците на Макелрой от планината. Взех слушалката от Уили и казах:

— Ванс.

— Да, сър. Пред къщата има раздвижване. Един як тип с кобур за голям пистолет, вероятно ЗИГ четирийсет и пети калибър. Не виждам пушки. Бива ли ги онези негодници?

— Може би не са от твоя калибър, но не допускай грешката да ги подцениш. Съмнявам се дали ще го извършат като военна операция.

Може да има един-двама наемни убийци, но онези типове обикновено нападат нищо неподозиращи хора, затова не очакват съпротива. А това ме устройва чудесно. Колкото по-ниско е нивото на компетентност, толкова по-лесно ще ги неутрализираме и ще освободим сина ми, баща ми и другите заложници. Търси едър мексиканец и мършав тип с бакенбарди като на Елвис Пресли. Казаха ми, че вторият е мозъкът, а другият — тежката артилерия.

— Добре, сър. Ще ви държа в... Чакайте! Има раздвижване в навеса за трактори... Да... Промъкваният се крадешком лайнар. Сигурно е спал там цяла нощ и току-що се е събудил. Излезе да пикае, после пак се върна вътре. Сержант Мюлер може да се приближи и да го залови. Но проблемът е, че има две малки сгради, които му пречат да вижда... — Той размишляваше на глас. — До навеса има стар камион и син микробус.

— Ако Мюлер е добър — предложих аз, — заведи го на залесения западен склон. Там ще бъде на трийсет метра от навеса. Кажи му да се скрие и да дебне, но само ако наистина го бива.

— Той е много добър, сър. Ще се промъкне до задника на онзи тип, ако има прикритие. Пак ще ви се обадя.

Часовете се нижеха бавно. От време на време телефонът звънеше. Обикновено беше някой от хората на Макелрой. Обадох се два пъти на Фанър. Нищо ново.

Попитайте всеки, който е бил в подобна ситуация. Чакането е най-трудната част.

Но още по-трудно ми беше да се опитвам да не мисля за онова, което може би се случваше със сина ми.

41.

Точно в единайсет и трийсет се качих по стълбите пред вратата ми. Бях облечен в тънко яке, под което криех деветмилиметровия си браунинг. Отзад на врата ми беше прикрепен тънък остър нож. В Корея го вадах и забивах в портокал на двайсет крачки разстояние за по-малко от секунда. Уцелвах четири пъти от пет възможни. Не се бях упражнявал отдавна, но можех да улуча пъпеш, макар и не толкова бързо. Имаше шанс да не намерят ножа при претърсването, затова го взех.

След като няколко минути стоях до пощенската кутия и наблюдавах къщата, реших да вляза. Не знаех какво да очаквам, ето защо натиснах звънеца. Никой не отвори. Пробвах дръжката на вратата. Беше заключено. Използвах ключа си и влязох.

Направих две крачки и някакъв глас ме спря.

— Хвърли пистолета.

— Какъв пистолет?

— Ако след пет секунди не пуснеш пистолета на пода, ще ти пръсна черепа.

Преброих бавно до десет, после сложих браунинга на земята и се изправих. Само в холивудските филми хората подхвърлят насам-натам заредени пистолети.

Той влезе с мен в хола и насочи към носа ми револвер „Магнум“ четирийсет и четвърти калибър с дълга цев.

— Казах ти да го хвърлиш, не да го сложиш долу.

— Каза и пет секунди. Проблем ли имаш с броенето?

— Ще ми бъде изключително приятно да те направя на решето.

— Само ако някой ме държи, докато стреляш.

Той си пое дълбоко въздух и го изпусна през зъби. Това показваше, че притежава някаква степен на самоконтрол и вероятно му бяха казали да не ме убива тук. Ето защо можех да го притисна малко, без да прекалявам, за да не го предизвикам да ме пречука.

— Какво е съобщението? — попитах аз и в същия миг телефонът иззвъня. Едва не подскочих до тавана.

Мъжът видя това и се засмя.

— Страх те е, а? По-добре вдигни слушалката. Теб търсят — каза той.

Усмивката разкри кривите му жълти зъби. Беше слаб и гърчав. На осеяното му с белези от акне лице имаше рождено петно с формата на ромб. Държеше колта небрежно, с лявата си ръка, сякаш бе убеден, че никога няма да го изпусне.

— Вдигни слушалката! — повтори той.

Най-близкият телефон беше в кухнята.

— Ало.

— Татко?

Сърцето ми се сви.

— Здравей, миличък.

— Можеш ли да дойдеш да ме вземеш? — тихо и уплашено попита Кълън, макар да се опитваше да се държи смело.

— Съвсем скоро. Добре ли си?

— Страх ме е. Тук има непознати. Удариха дядо...

Намеси се друг глас, на възрастен.

— Ела във фермата. Тръгни веднага. Доведи човека, който е при теб. Ще те посрещнат на коларския път, водещ към къщата и ще получиш указания. Моят човек трябва да бъде с теб, инак момчето ти ще умре. Всички ще умрат. Опиташ ли се да погодиш някакъв номер, всички ще умрат. Ясно ли е?

— Какво сте направили на баща ми?

— Ясно ли е?

Стиснах зъби толкова силно, че челюстите ме заболяха и отговорих:

— Ясно.

— След два часа.

Затворих.

Белязания се бе приближил до мен.

— Трябва да тръгнем веднага, за да успеем да стигнем до два часа. Аз ще се возя на задната седалка. Не искам да те изкушавам.

Обърнах се към него.

— Добре. Може ли да изпия една кока-кола? Умирам от жажда.

Той долепи дулото на големия колт до брадичката ми.

— Да ти го начукам на теб и на кока-колата ти. Ако вече ми бяха дали парите, щях...

Докато вниманието му беше съсредоточено върху наперените му изявления, аз стрелнах ръка и сграбчих револвера му. Стиснах го здраво и ударих мъжа в слънчевия сплит, влагайки всичкия си страх, сила и отчаяние. Дъхът му излезе със свистене. Изпитващ болка, но не загубил кураж, той отново насочи револвера към лицето ми и натисна спусъка. Но аз бях сложил пръст между спусъка и скобата и барабанът не се завъртя. Коленете на мъжа се огънаха и аз издърпах оръжието от ръката му. Той се опита да се съпротивлява, но ударът ми предотврати това. Човекът се строполи на пода и остана там. Устата му се отваряше и затваряше като на риба от счупен аквариум.

Извадих патроните от колта и ги пуснах в джоба си, а оръжието сложих в хладилника. При бързия обиск намерих още осем патрона плюс портфейл с разрешително за носене на оръжие, издадено в Ню Джърси, и петдесет и три долара. Разрешителното твърдеше, че мъжът се казва Леплин Кари. След като хриптя три-четири минути, той се надигна и се подпря на хладилника. Лицето му беше пепеляво.

— Как се казваш? — попитах аз.

— Да го духаш.

Ударих го по носа и му счупих костта. Кръвта опръска и двама ни. Издавайки звуци на ярост и болка, мъжът протегна ръце към врата ми. Дръпнах се от дясната и сграбчих лявата. Извих я, отделих малкия пръст от съседите му, после го огънах навътре, докато допря до дланта. Държах го така с палеца и показалеца на дясната си ръка. Мъжът доближи свободната си ръка до носа си, опитвайки се да спре кръвта, но безуспешно.

— Слушай какво ще ти кажа — рекох аз.

Той още се занимаваше с носа си. Стиснах пръста му, сякаш чупех орех, и мъжът ме удостои с вниманието си.

— Ще ти задам няколко въпроса. Не ми ли отговориш бързо и вярно, ще те контузя сериозно. Не го ли направиш, ще те нараня. Носът беше само показно.

Малките му кръгли светещи очички бяха приковани в мен.

— Е, как се казваш?

— Духай... — успя да изпелтечи той.

Псувнята в повелително наклонение се превърна във вик на болка, когато счупих пръста му и натиснах костите с палеца си. Болката трябва да е била ужасна.

Пуснах ръката му. Мъжът я притисна до гърдите си и се хвана за окървавения нос.

— Няма да спра и няма кой да ти помогне! — изкрещях аз в лицето му.

Махнах ръката му от носа, сетне попитах:

— Как се казваш?

— Леплин Кари.

— Беше ли във фермата?

Той кимна.

— Баща ми добре ли е?

Мъжът не каза нищо. Пъхнах десния си палец в отворената му уста, закачих го за лявата буза, за да не ме ухапе и дръпнах. Той се надигна и замахна с десния си юмрук. Предпазих се с лакът и без да пускам бузата му, забих длан в разбития му нос. Този път във вика му прозвуча не само болка, но и страх.

Добре. Може би нямаше да се наложи да го наранявам повече.

Не се наложи. През следващите десет минути мъжът ми разказа всичко, което знаеше за положението във фермата.

42.

Фанър седна на дивана и каза:

— Даде ти два часа да пропътуваш сто и петдесет километра?

— Да.

Той погледна часовника си. Дванайсет на обяд.

— Няма да успееш да стигнеш дотам дори с ескорт на Пътна полиция, освен ако целият път не е магистрала.

В същия миг чухме бръмчене на хеликоптер.

— Ще успея.

Макелрой излезе от стаята.

— Не искаш никаква помощ, така ли? — попита Фанър.

— Не.

— Армията няма правомощия в този случай.

— Сигурен съм, че ще се появи някой агент на ФБР.

— Но се опасявам, че ще бъде едва когато нещата се успокоят.

— Това не е твоя територия, Фанър. Колко пъти си ми казвал, че не можеш да ми помогнеш, когато бяхме на твоя територия?

Той сви широките си рамене.

— Нищо не можех да направя. Не одобрявам поведението ти. Аз съм представител на закона и мисля, че със залавянето на престъпниците трябва да се занимават представителите на закона, а не доброволци, колкото и да са компетентни. Хванеш ли Резович, ще го убиеш. Не трябва да се намесваш. Не спазваш необходимото разстояние.

— На какво разстояние би стоял ти, ако бяха отвлекли твоя син?
— обади се Дейв. — Нямаше ли да се намесиш?

— Не говорим за мен. Аз съм представител на закона.

— Аха, разбирам — казах аз. — Ти можеш и да спазваш необходимото разстояние, и пак да застрелваш хора.

— Не исках да кажа това.

— И още как. Точно това искаше да кажеш. Типичен полицейски манталитет. Ченгетата мислят, че са единствените, които могат да

водят престрелки, независимо от провокацията. Е, ще бъде така, както искаш, Фанър. Но с божията помощ аз ще постъпя както смятам за правилно. Навремето с това си изкарвах прехраната. Получавах заплатата си от американското правителство. Това е все едно да караш велосипед. Научиш ли се веднъж, никога не го забравяш.

Фанър поклати глава.

— Не се и съмнявам. Ами ако те задържа за разпит? Носът на човека, когото току-що арестувахме, е счупен. Ти си бил единственият присъстващ, когато е станало това.

— Той влезе с взлом в къщата ми. Заплаши ме с базука.

— Така твърдиш ти. Мога да те задържа, дори и само като свидетел.

— Фанър, не искам да спорим по този въпрос. В момента нямаш достатъчно хора, за да ме арестуваш.

— Нито пък мен — добави Дейв.

Фанър ме изгледа изпитателно и изръмжа:

— После ще ми кажеш какво е станало — рече той, стана и излезе, като тръшна вратата толкова силно, че снимката на майка ми падна от стената.

След пет минути отново летях, този път в много шумен и бърз хеликоптер.

— Колко човека? — попита Макелрой, чийто глас едва чувах от бръмченето на хеликоптера.

— Кари каза шестима, заедно с него — извиках аз. Повдигаше ми се от вибрациите.

— Можем ли да разчитаме на думите му?

— Накарах го да разбере, че ако информацията му се окаже невярна, го очаква дълъг разговор насаме с мен в килията му. Докато му обяснявах това, извадих ножа си, за да подрежа ноктите си. Мисля, че не излъга.

— И така, един, забелязан под навеса за трактори, якият, Диас, Резович и онзи, който ще те посрещне.

— Най-много се притеснявам — признах аз, — че отсечката от коларския път, където ще ме чака, е дълга километър и половина и преди да стигне до двора на фермата, завива и се губи от поглед. От

едната страна на пътя има гора. Ако техният човек вече е там, защо хората на Макелрой не са го забелязали?

— И аз се безпокоя за това — съгласи се Дейв. — Най-удобното място да те причакат, е последния завой, на четири-петстотин метра от къщата. Оттам би трябвало да го видят. Очаквах нашите вече да са го забелязали. Но може би стои в къщата и ще излезе, преди да пристигнеш. Така няма да отслабят отбраната си, ако нападнем фермата.

— Може би имаш право — извика Макелрой. — Но за всеки случай ще се обадя по радиопредавателя и ще кажа двама-трима човека да претърсят онази отсечка от коларския път. Не бива да пренебрегваме нищо.

— Хедър дойде ли? — попитах аз.

— Да — изкрещя Дейв. — Тя е в ресторант „Маунтинтоп“ с един от хората на Макелрой.

— На какво разстояние е ресторантът от фермата? — извика полковникът.

— На няколко километра — отговори Дейв.

Макелрой се приближи до командира на взвода и се върна след три-четири минути.

— Ще бъдем там след по-малко от половин час — каза той и погледна часовника си. — Сега трябва да се отпуснем и да се наслаждаваме на пътуването.

Облегнах се назад, но нито се отпуснах, нито се наслаждавах на пътуването. Гадеше ми се от притеснение и от хеликоптера. Нещо не ми даваше покой. Имах шесто чувство и предусещах надвиснали катастрофи. Това неведнъж бе спасявало задника ми в Корея. В нощта, когато съпругата ми почина, аз се събудих облян в пот, изпаднал в паника. Сърцето ми биеше като обезумяло. Адски неприятно преживяване.

Сега не спях, но пак бях изпотен и изпаднал в паника. Сърцето ми биеше като обезумяло.

Нещо не беше наред.

Какво бяхме пропуснали?

43.

Приземихме се на отцепен район на Блу Ридж Паркуей, на осем километра от фермата. След осем минути Дейв, Хедър и аз обмисляхме последните подробности от плана си в малкия ресторант, а Макелрой установяваше радиовръзка с хората си.

— Напълних резервоара на тойотата веднага щом пристигнах. Реших да нося пистолета тук — каза Хедър, надигна пуловера си и ми показа дръжката на малкия автоматичен деветмилиметров „Смит & Уесън“. — Така мога бързо да го извадя.

Кимнах.

— Не забравяй, че можеш да използваш оръжието само в краен случай. Иди където ти казах и стой там. Ще виждаш всичко, което става пред къщата. Щом свършим, някой от нас ще дойде да те вземе. Не мърдай оттам, каквото и да стане.

— Добре. Обещавам.

Макелрой дойде при нас.

— Не са видели никого на пътя.

— Това означава, че ще трябва да отида дотам, както Резович нареди. Е, добре, ще направя каквото иска. Твоят човек облича ли се?

— Сега е в банята. Ризата още е мокра, но поне изпрахме кръвта. Защо не счупи капачките на коленете на онзи тип? Щеше да е много по-чисто.

— Сигурно не съм разсъждавал трезво.

— За нещо неприятно ли говорите? — попита Хедър.

— Много — отговорих аз.

В същия миг влезе човекът на Макелрой, сержант, облечен в дрехите на Кари. Той имаше телосложението на Леплин, но беше русокос, а лицето му — осяяно с лунички.

Мъжът се приближи до нас и протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Ванс. Слушал съм много за вас. Аз съм Йорк.

Погледнах Макелрой.

— Той шегува ли се с мен?

Полковникът се ухили.

— Не.

— Алилуя — рече Дейв и стана. — Сержант Йорк. Точно каквото ти трябва. Ще бъда от лявата страна на пътя. В гъсталаците на хълма, нагоре от пощенската кутия, докато видя какво става с теб. Ако не можеш да изведеш заложенниците, ще се промъкна през тревите до северната страна на къщата, за да проверя как стоят нещата.

— Ще отвлека вниманието им, за да ти дам време — казах аз. — Най-важното е да не объркаш нещо, преди да сме разбрали къде са заложенниците.

— Тръгвам — каза Дейв.

Седнах зад волана на тойотата. Хедър легна на задната седалка. Сержант Йорк се настани на предната седалка и смъкна козирката на бейзболната си шапка, за да скрие колкото може лицето си.

Макелрой ме последва с очукания си линкълн. Потеглихме заедно.

Идвам да те взема, синко. Дръж се!

44.

Макелрой изостана на втория завой. Фермата още не се виждаше, но беше на около осемстотин метра. Той смяташе да се изкатери на хълма и да навлезе в гората, после да се промъкне колкото е възможно по-близо до фермата и същевременно да наблюдава пътя.

Точно преди последния завой, където тойотата щеше да се види от фермата, успоредно на пътя, течеше поток. Бреговете бяха високи около метър. Обърнах се към Хедър.

— Не забравяй да стоиш приведена. Ако те забележат, край на играта.

Тя погали ръката ми.

— Не се безпокой. И моят син е в онази къща. Няма да проваля нещата. Мисли за децата, не за мен.

— Добре. Взе ли бинокъла?

Хедър докосна издутината под гърдите си.

— Тук е. Така няма да се удря в камъните, докато пълзя.

— Не очаквам да се сблъскаш с противника. Онзи разнебитен навес не осигурява кой знае каква защита и е далеч от пътя. Това не е стратегическа точка. Но човек никога не знае. Отваряй си очите на четири. Освен сержанта тук, Дейв, Макелрой и аз, всички, които са на наша страна, ще бъдат в камуфлажни дрехи. И запомни, има един от техните, чието местоположение е неизвестно. Той може да е навсякъде.

— Довиждане — измърмори тя.

Сержант Йорк и аз я наблюдавахме, докато отиваше към потока.

— Каква жена — измърмори той. — Изобщо не се страхува.

— Не, но всеки, който я срещне, би трябвало да се страхува.

Превключих на първа скорост и взех завоя.

Фермата се появи пред очите ни.

Беше огряна от слънчева светлина.

В двора се извисяваше огромен дъб. Яките му клони се бяха устремили умолително към небето.

Чепатият ствол на старото дърво беше четири метра в диаметър.

Синът ми беше завързан за него.

45.

Настъпих газта, влетях в чакълестия паркинг в двора и слязох от колата. Йорк остана на мястото си. Не знаеше какво точно да прави. Кълън седеше до дъба. Краката му бяха кръстосани, а главата — клюмнала на гърдите. Въжето беше здраво затегнато около тялото му. Хукнах към него и той вдигна глава. Лицето му беше мръсно, със следи от сълзи.

— Татко! — извика той.

Проверих дали е ранен, изследвайки всеки сантиметър от тялото и крайниците му. Видимо му нямаше нищо. Протегнах ръце към възела на въжето.

— Не се опитвай да го развързваш — чу се глас.

Погледнах наляво, към югоизточния ъгъл на къщата, който отчасти беше скрит от храсти. На отворения прозорец на спалнята се виждаше неясен силует, а на перваза — нещо не толкова неясно — дулото на „М-1 Гарант“.

— Жаден ли си, синко? — попитах аз.

— Той е там не повече от час — рече гласът. — Дадох му чаша чай, преди да го завържа. Не е ранен, само е уплашен. Не плака много. Кораво хлапе. Не му хареса, че го завързах. Ритна ме в коляното, докато се опитвах да го настаня удобно. Затова го оставих сам и се върнах в къщата. Слънцето е силно и той заспа. Не се суети около него. Шефът иска да те види. Веднага. Влез вътре. Аз ще наглеждам момчето.

— Моля те, не ме оставяй, татко! — изплака Кълън. — Моля те...

— Къде са останалите? — шепнешком попитах аз.

— Уеб и баба бяха в кабинета, когато ме хванаха и ме доведоха тук. Борих се, татко. С всички сили! Гадният Пейтън ми удари шамар. Затова плаках, не защото ме завърза. Той е лъжец. Едрият мургав мъж е при Уеб и баба. Не съм виждал дядо, откакто Пейтън го удари по

главата. Дядо падна и не помръдна. — Кълън тихо започна да плаче. — Мъртъв ли е?

Притиснах го до себе си.

— Надявам се, че не. Ще трябва да проверим.

— Казах веднага — обади се гласът от прозореца.

— Онзи ли е Пейтън? — попитах аз.

— Да. Моля те, не ме оставяй!

— Няма да те оставя, но първо трябва да вляза в къщата и да говоря с едрия мургав мъж. Да видя как са Уеб и баба. Да потърся дядо. После ще се върна да те взема.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

— Глух ли си? — изкрещя Пейтън.

— Идвам.

Погалих Кълън по лицето с лявата си ръка, леко се преместих, заставайки между него и прозореца и пуснах ножа до левия му крак. Той погледна ножа, сетне мен.

— Внимавай да не те види. Срежи въжето тук — прошепнах аз и му показах къде. — Ножът е много остър. Гледай да не се порежеш. Направи го бързо, без да те забележи Пейтън. После остави въжето така, за да мисли, че още си завързан. Разбра ли?

Кълън вирна брадичка.

— Ако чуеш стрелба, тичай към хамбара, после зад къщата. Майката на Уеб е в порутения навес до потока. Знаеш ли къде е?

— Да.

— Но ако не чуеш стрелба, стой тук. Чакай да дойда да те взема. И ако се наложи да бягаш, бъди бърз като вятъра. Не падай и не се обръщай. Само бягай.

— Добре.

— Обичам те — казах аз и тръгнах към тойотата.

— Къде отиваш, по дяволите? — извика Пейтън.

— Да кажа на Кари да стои в колата. В къщата има достатъчно хора.

— Резович каза...

— Да му го начукам на Резович.

По-голямата част от колата не се виждаше от къщата. Беше скрита от огромния дъб. Облегнах се на стъклото и попитах:

— Виждаш ли прозореца в левия ъгъл на къщата?

— Само част от него — отговори Йорк.

— Какво оръжие си взел?

— Узи с шест пълнителя. Тук, в чантата в краката ми. Нося и берета, и нож в ботуша.

— Слез от колата, но гледай дъбът да те закрива. Стой там. Така вероятно би направил Кари. Вземи узито и чантата. Ако чуеш стрелба, очисти онзи на прозореца. Няма да предприемаш нищо, докато не се уверя, че вътре са само лошите. Виждам „М-1 Гаранд“. Не знам какво друго оръжие има онзи тип.

— Тогава ще изстреля по мен само осем куршума. После трябва да зареди. Лесна работа — бодро каза Йорк.

— Харесвам увереността, но не бъди самонадеян. Действай бързо. Тук се виждаш отвсякъде.

— Да, прав си.

— Вероятно никой от нашите хора не знае за онзи на прозореца. Поне не знаят точно къде се намира. Трудно е да го забележиш в сенките. Той може да е цялата им отбрана в тази част на къщата. Не са много. Затова го очисти.

— Какво да направя после?

— Иди в хамбара отзад. Ще изпратя Кълън при теб, сетне при Хедър. Ти ще му пазиш гърба.

— Никой няма да го проследи.

Тръгнах към къщата и видях, че Кълън вече реже въжетото с една ръка, а с другата подхвърля жълъди.

Добро момче. Браво!

Намигнах му, докато минавах покрай него.

Той също ми намигна.

И продължи да реже.

46.

Валентин Резович седеше като монарх на трон на стола, на който Дейв шиеше миниатюрните си гоблени. Ярката светлина на лампата озаряваше острите му черти. Етъл и Уеб бяха на дивана. Той беше на коленете ѝ. Тя го милваше по главата. Очите на момчето изглеждаха безжизнени.

— Най-последно се срещнахме лице в лице — каза Резович.

— Да. Твоето не е чак толкова приятно.

Отнякъде изникна юмрук с големината на манго и ме фрасна по главата, поваляйки ме на масичката за кафе. Халбата за бира падна на пода. Аз също.

Реших да лежа там, докато стаята престане да се върти, но това не стана. Същата огромна ръка ме вдигна като торба с фъстъци и ме запрати към отсрещната стена. Движението сигурно проясни съзнанието ми, защото съвсем ясно видях чудовищно лице с пореста смугла кожа, опъната на ъгловати кости. От едната страна на крушовидния нос се извиваше тънък белег, който изчезваше в линията на скалпа.

От устата, пълна с остри зъби, се изтръгна плътен, стържещ звук. Различих думите:

— Не се дръж непочтително.

Кимнах.

— Ти уби брат му.

— Той се опита да застреля...

Чудовището ме удари с всичка сила, сетне ме сграбчи за косата.

— Млъкни. Ще говориш само когато аз кажа.

Опитах се да кимна, но това се оказа трудно.

— Пусни го, Хектор — каза Резович. — Гледай жената и детето.

Заплахата се отдалечи, но надвисна толкова наблизко, че усещах телесната му миризма.

— Седни да поговорим — обърна се към мен Резович.

Настаних се на стария люлеещ се стол на Лорънс Гудал.

Сърцето ме болеше. Лицето ми пламтеше. Устната ми беше разцепена. Инак ми нямаше нищо.

— Не само е трудно да те убия, но и да те намеря — каза Резович. — Но номерът ми във Флорида беше много хитър, а? Първо те разкарах дотам, сега дотук. Заради брат ми. Нали разбираш?

— Да.

— Не се ли оплакваш? Всички американци хленчат.

— Дойдох тук, готов да умра. Предполагам, че затова ме повика. Заплахата се придвижи, стъпвайки тежко по линолеума. Не исках още един удар по главата, но на този етап не можех да се бия, затова рекох:

— Хей! Говоря ти истината.

Резович вдигна ръка да спре Диас.

— Доведе ли властите?

— Те са в двата края на пътя.

Резович ме зашлеви с всичка сила през лицето.

— Казах ти да не ги водиш. Сега ще трябва да убия всички.

Удари ме още веднъж и устната ми започна сериозно да кърви. Но не можех да направя нищо друго, освен да седя на стола.

— Убиеш ли ни, и ти ще умреш. Ако след пет минути заложниците не излязат оттук, полицията ще атакува. Наоколо няма представители на медиите, така че могат да правят каквото искат.

— Ами ако задържа само теб?

— Това е сделката — да вземеш мен. Те ще приберат заложниците и ще си тръгнат.

Резович изсумтя.

— Няма да постъпят така, щом освободим заложниците.

— Ще трябва да ми се довериш.

Той отново ме зашлеви през лицето. Главата ми се отметна назад. Отвори се още една рана. Погледнах го в очите.

— Трябва да ми повярваш и за още нещо. Ако пак ме удариш, ще те убия, преди горилата ти да стигне до мен.

Резович се засмя. Диас също. Аз не се усмихнах.

— Много добре — рече Резович. — Тъкмо се питах докога ще търпиш да те удрят. Започнах да мисля, че не си достатъчно мъж. Сега показва смелост. Браво!

Не казах нищо. Кръвта ми течеше.

— Ето какво ще направим — продължи Резович. — Ще излезеш и ще докараш микробуса отпред. Ще натоварим заложниците. Последна ще тръгне възрастната жена.

Зачудих се защо не ме очистиха, още когато дойдох. Никой не изглеждаше въоръжен.

— Къде са другите заложници?

— В спалнята — отговори Резович.

Етъл едва забележимо поклати глава.

— Искам да ги видя — казах аз.

— Когато се върнеш.

— Не. Сега.

Диас извади отнякъде автоматичен валтер. Много бързо. За около половин секунда. Ето защо не ме претърсиха. Аз не ги притеснявах.

Диас опря пистолета в главата на Етъл и дръпна ударника, за да постигне по-силен ефект. Уеб гледаше ужасен. Етъл не реагира.

— Докарай микробуса, инак възрастната жена ще умре.

— Убий я — казах аз.

— Какво?

— Убий я, после му заповядай да убие мен. Властите ще дойдат, ще убият теб и всички ще бъдем мъртви. Виж какво, ти положи много усилия да ме доведеш тук и аз дойдох. Възрастните хора и децата не са заплаха за теб, освен ако откажеш да ги освободиш. Ти вече ги използва, за да постигнеш целта си. Ето, аз съм тук. Уредих ти да се измъкнеш, като предположих, че ще вземеш мен. Нека да решим въпроса помежду си. Като мъже. Освен ако не смяташ главорезът ти да го направи вместо теб.

Резович се замисли за миг, после кимна на Хектор Диас. Заплахата излезе от стаята. След малко се върна с баща ми, който беше само по бельо. В устата му бе напъхан мръсен парцал. Окървавените му ръце бяха завързани зад гърба. Приближих се до него. Той се облегна на мен и едва не падна, но Диас го хвана. Махнах парцала от устата му и повдигнах брадичката му. В очите му още блестеше светлина. Болеше го, но бе запазил предизвикателността си.

— Защо е в такова състояние? — обърнах се аз към Резович.

— И той се държа непочтително като теб. Хектор трябваше да му даде урок.

Погледнах Диас — висока метър и деветдесет грамада от сто и петдесет килограма гранит и мускули — и казах:

— След като убия Резович, оставаме аз и ти, cholo^[1]. Ако сојопес^[2] ти са си на мястото.

Той се ухили злорадо.

— Разбира се. След малко. Ти и аз, амиго.

Обърнах се към Резович.

— Къде са другите?

— Други?

— Старецът и войникът.

Той сви рамене.

— Нещастни случаи, приятелю. Трябва да се радваш, че баща ти е още жив.

Погледнах татко. Той поклати глава.

— Искам всички да излязат на верандата, преди да докарам микробуса. Ще освободя сина си.

— Няма проблем — каза Резович.

— Хайде, Етъл — рекох аз.

Тя стана и взе на ръце Уеб. Татко се облегна на мен и тръгнахме.

— И не забравяй, че те държим на прицел. Не знаеш къде сме разположили всичките си хора, затова не можеш да се защитаваш.

— Ще направя каквото казах, веднага щом освободя момчето. Имаш ли нож?

Заплахата отвори вратата и ми подхвърли сгъваем нож. Обърнах се към татко и прошепнах:

— Наистина ли нямаш сили или се преструваш?

Очите му заиграха.

— Добре. Когато се започне, заобиколи къщата и иди в храстите. Дейв е някъде там.

— Освен тези двамата, в къщата има още трима — каза татко. — Двама са навън. Не знам точно къде. Плюс онзи, който отиде да те вземе.

— Той е в затвора. Човекът до колата ми е от хората на Макелрой. Ще развържа Кълън, после ще докарам микробуса.

Приближих се до дъба, коленичих до Кълън и се престорих, че го развързвам. Казах му, че дядо е добре. Взех ножа и го пуснах в ножницата на врата си.

— Хвърли ножа в тревата, където да го виждам, и остави момчето там, докато се върнеш с микробуса — извика Резович.

Замислих се. Дали Кълън щеше да бъде в безопасност там, където беше, прикриван от узито на сержант Йорк, или с мен? Нямах пистолет, а знаех, че под навеса за трактори се крие въоръжен човек и не бях убеден дали някой от хората на Макелрой ще успее да го ликвидира. От друга страна не бях наясно относно уменията на сержант Йорк, но знаех много добре на какво съм способен аз.

Изправих се, хвърлих ножа и казах:

— Хайде, синко.

Кълън скочи така, сякаш имаше пружини на краката.

— Казах да оставиш момчето!

— Ще се върнем, Резович. Мислиш ли, че ще оставя баща си? — отговорих аз и хванах Кълън за ръката.

Разстоянието до ъгъла на къщата, където се скрихме от погледите им, беше най-дългото, което бях изминавал през живота си.

[1] Син на испанец и индианка или обратното (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Топките (исп.). — Б.пр. ↑

47.

— Скачай вътре.

— Защо? Много е горещо.

— Ще отидем да вземем дядо, баба и Уеб. Хайде, качвай се.

Бързо.

— Счупен е — каза Кълън.

— Кое?

— Микробусът.

— Не е. Хайде, влизай. Нямаме време.

— Моля те, не ми викай — рече той и се намръщи, но се качи.

— Съжалявам, но трябва да побързаме.

— Микробусът няма да потегли — повтори Кълън.

— Нали ходихме с него до магазина в деня, когато заминах —
нервно казах аз.

— Знам. Но след като дойдоха непознатите, едрият мургав мъж дълго го човърка. Един ден онзи, който ме удари, искаше да отиде за бира. Едрият го нарече идиот и му каза да вземе кола под наем.

Посегнах към ключа на стартера, готов да го превъртя.

— Обзалагам се, че тази стара таратайка ще запали.

— Тогава защо едрият мургав мъж не...

Не чух останалото. Мислите трескаво препускаха в главата ми. Защо Диас бе пипал превозно средство, което работи идеално? Дръпнах ръка от ключа.

— Синко?

— Какво?

— Наистина ли видя едрият мъж да човърка микробуса?

— Да.

— Видя ли какво правеше?

— Ами, бърникаше нещо там.

Кълън посочи двигателя.

— Видя ли какви инструменти използваше?

— Не. Съжалявам.

Отново се замислих и прехапах устни, но само за части от секундата, защото раната ме заболя.

— Чудех се какво ще направи от пластилина — добави Кълън.

Сърцето ми пропусна един удар.

— Пластилин?

— Да. Държеше цяла шепа.

— И какво направи с него?

— Сложи го там.

Кълън отново посочи предния капак.

По гърба ми полазиха тръпки.

От навеса за трактори изскочи мъж, който носеше пушка помпа и ни погледна в очакване.

Казах на Кълън да слезе от микробуса. Последвах го и вдигнах предния капак. Там, скрит между частите на двигателя, имаше пластичен експлозив. Около килограм.

Достатъчно да прочисти синусите ти.

Да срине до основи блока ти.

От взрива се подаваше малък цилиндър с две жички. Детонатор с дистанционно управление. Не видях други жички. Можех да включа двигателя, после да го пусна от някоя скала и бомбата нямаше да експлодира. Но Резович можеше да натисне копчето на дистанционното управление и да превърне микробуса и хората в него в ситна червеникава мъгла.

— Какъв ти е проблемът? — попита мъжът с пушката.

— Не иска да запали. Проверявам акумулатора.

— Побързай.

Къде беше Мюлер? Той имаше видимост. Защо не стреляше? Може би му бяха казали да не го прави, докато не настъпи суматоха?

Е, добре. Бях сам.

Трябваше ми оръжие. Като онова, което главорезът небрежно размахваше.

— Можеш ли да дойдеш и да се опиташ да го запалиш? — попитах аз.

— Направи го сам, да ти го начукам.

— Защо си такъв задник? Резович иска да закарам микробуса пред къщата. Как да го сторя, като е повреден?

— Кого наричаш задник? Я ела тук!

Бинго.

Вдигнах ръце и тръгнах с разкаян вид. Направих осем крачки и казах:

— Това е достатъчно близо.

Погледнах към къщата. Не можеха да ни видят, освен ако някой не бе излязъл навън.

— Е, кого наричаш задник? — повтори мъжът.

Обърнах се към него.

— Сопол! Храчка!

— Да го лапнеш... — каза той, направи крачка напред и вдигна пушката на височината на гърдите си, после замахна.

В едната си ръка държеше пистолет, а с другата възнамеряваше да ми нанесе хоризонтален удар — основна част от военното обучение. Беше ефективен, ако го изпълниш както трябва и ако си много бърз.

Но този тип не беше.

Съсредоточих се върху лявото му око, извадих ножа и го хвърлих с всички сили. Не уцелих окото, а скулата и острието проникна до костта, разреже черепа и прониза мозъка му.

Той падна, сякаш съсечен с брадва.

Сграбчих го за колана, завлякох го в навеса и взех пушката му, чудовищна „Дезърт Игъл“ четирийсет и първи калибър. Ако я затъкнех в колана си, панталонът ми щеше да се смъкне. На стола имаше два пълнителя. Взех ги, защото можеше да се наложи да водя войната съвсем сам.

Изтичах до микробуса и подвикнах:

— Мюлер! Къде си, по дяволите?

От храстите се появи войник, облечен в камуфлажни дрехи. Дори лицето му беше начернено. Целият беше обсипан с листа и вейки. Държеше карабина „М-16“.

— Спеше ли? Защо не очисти онзи тип, когато го видя да излиза?

— Никой не ми каза да го направя.

— Нямах ли радиопредавател?

— Батерията е изтощена.

— Хайде, синко — казах аз на Кълън, който изскочи от храста, вперил очи във войника.

— Брей! Джи Ай Джо! И той ли е на наша страна?

— Разбира се. Искам да отидеш с него в гората. Той ще се погрижи за теб, докато аз си свърша работата.

— Искам да дойда с теб.

Кълън отново се нацупи.

— Слушай, миличък. Трябва да изведе другите. Няма да се бавя. После ще се върна да те взема.

Кълън пак погледна войника.

— Той няма да ме отведе далеч оттук, нали?

Обърнах се към Мюлер.

— Заведи го на безопасно място някъде наблизо.

— Добре.

— Тръгваш ли, миличък?

— Да.

Кълън не беше доволен, но ме целуна и тръгна след Мюлер. Най-после беше в безопасност.

48.

Спрях микробуса между къщата и тойотата ми, така че негодниците да не виждат Йорк.

— Ще вляза в къщата с микробуса. Щом стигна до верандата, Пейтън е твой. Оправи се с него. Неутрализирах онзи отзад. Кълън е с Мюлер. Внимавай — казах аз и настъпих газта.

От задните гуми се разхвърча пръст. Завъртях волана и поех към старата къща на Лорънс Гудал. Етъл държеше Уeb на ръце. Татко стоеше до нея. Силуетите на Диас и Резович се виждаха през остъклената врата. Татко хвана Етъл за лакътя и двамата слязоха от верандата. Диас отвори с ритник вратата и насочи валтера си към тях. Извадих пушката „Дезърт Игъл“ и надупчих дъските до главата на Диас. Той се наведе инстинктивно и изстреля два куршума към татко и Етъл, сетне се прицели в мен. Резович също започна да стреля и разби предното стъкло на микробуса. Твърде късно. Настъпих газта и нахлух в хола. Грабнах пушката, наведох се и запълзах към отворената врата на багажното отделение на микробуса. Диас изстреля целия пълнител на валтера си и хукна към гостната. Резович се бе хвърлил на пода, за да не го прегазя и тъкмо се надигаше, когато излязох от микробуса. Той замахна с пистолета си и ме удари силно в слепоочието. Претърколих се и паднах по гръб, блъскайки с крака пианото.

Докато лежах там леко зашеметен, притискайки пушката до гърдите си, в коридора отекнаха отсечените звуци на пушка голям калибър. Несъмнено Пейтън стреляше по Йорк. Резович тръгна към мен, пъкна нов пълнител в пистолета и изрита масата от пътя си. Насочих дулото на пушката към него и натиснах спусъка. Звукът беше оглушителен. От отката юмрукът ми се заби в стомаха. Куршумите пронизаха коляното му и подът се обля в кръв и кости. Резович изпусна пистолета и се строполи на пода, като крещеше и се гърчеше. Претърколих се и понечих да стана. В същия миг Диас подаде глава от микробуса и стреля по мен. Куршумът се заби в линолеума до рамото ми. Подпрях се на лакът и изстрелях шест куршума по него, колкото

можах по-бързо. Какофонията от тътена в затвореното пространство ме оглуши.

Не чувах нищо. Главата ми пулсираше. Бях зашеметен, но трескаво търсех Диас. Вдясно Резович още се гърчеше като обезглавено влечуго. Държеше се за коляното и охкаше. Грабнах пистолета му и хукнах към Диас. Точно когато минавах покрай предната част на микробуса, съзрях движение в коридора вляво от мен. Някой влизаше в банята. Втурнах се натам и видях нисък, дебел човек, който се опитваше да се провере през прозорчето. Сграбчих го за ризата, дръпнах го назад и го хвърлих във ваната. Той се сгромоляса тежко и изпсува.

— Пейтън? — изкрещях аз.

— Какво! — отговори той, идентифицирайки се с мъжа, който бе ударил шамар на петгодишния ми син и го бе завързал за дъба.

Изправих го и го зашлевих два пъти през лицето. Главата му отхвъркна наляво, после надясно.

— Престани! — изрева той и вдигна ръце да се предпази от ударите ми.

Яростта бушуваше в мен. Оставих пистолета в ъгъла и забих юмруци в стомаха му, после в лицето му. Пейтън се опита да се скрие във ваната. Хванах го за ризата и го блъснах в стената, удряйки лицето му отново и отново.

— Хареса ли ти... да биеш... сина ми? — крещях аз и го удрях с всичка сила, но не достатъчно, за да изгуби съзнание.

Лицето му се превърна в пихтиеста маса, лишена от усещания и възприятия и гневът ми намаля.

Оставих го свит и с подпухнало лице върху фаянсовите плочки и докато се обръщам, посягайки към пистолета, Заплахата ме прасна с всичка сила в ребрата и изкара въздуха от белите ми дробове. Сетне отново ме удари и ме запрати към коридора. Изпълзях до хола, където оставяйки кървава диря, Резович се бе добрал до пианото. Седеше неподвижен и се държеше за крака. Изкривеното му от болка лице беше обляно в пот.

В същия миг Диас се хвърли върху мен и завъртя назад главата ми, опитвайки се да ми счупи врата. Усетих противния му дъх. Протегнах ръка и забих палец в окото му. Той изпъшка от болка и гняв. Превъртях се като котка, застанах с лице към пода, хванах краката му и

се опитах да го поваля. Той се плъзна по гърба ми като чувал с тор и продължи да се свлича надолу, като ме сграбчи за косата и този път едва не прекърши врата ми. Двамата паднахме на пода. Имах чувството, че ще ми откъсне скалпа. Слабините му бяха на няколко сантиметра от мен, затова го ударих там — един, два, три пъти. Диас кръстоса крака и пак изви врата ми, сякаш се опитваше да изтръгне черепа ми, но аз се претърколих върху него и вкопчих ръце в огромния му врат. Забих пръсти в адамовата му ябълка. Стенанието му отекна в ушите ми. Десният му юмрук ме фрасна по главата.

Изведнъж той пусна косата ми и ме метна напред. Прелетях три метра във въздуха и се стоварих върху телевизора, който рухна на пода.

— Убий го! Убий го! Убий го! — демонично крещеше Резович.

Диас отново атакува. Ръцете му се протегнаха да ме сграбчат, но аз кръстосах крака и скочих. Той се наведе, но аз успях да забия юмрук в носа му, после се завъртях и го ритнах в челюстта. Това смути за миг горилата, но не го спря. Започнах трескаво да търся някакво оръжие, но Диас беше твърде бърз. Отново ме повали на земята, сетне се наведе над мен, готов да ме довърши.

— Помниш ли ме? — попита един глас.

Татко!

Беше в кухнята.

Сигурно бе влязъл през коридорчето откъм старата оранжерия. Стоеше там окървавен и изранен, но непоколебим, и държеше моята „Бенели“ дванайсети калибър.

— *Tu madre es puta*^[1] — изрева Диас и хукна към хола.

Но не успя да стигне дотам.

Първият куршум го уцели в лявото рамо и го завъртя, а следващите два го пронизаха в гърдите и в корема. Той отскочи и падна на пода в седящо положение. После остана там, като трескаво се опитваше да запуши с ръце зеещата дупка в корема си, от която се изсипаха окървавените му вътрешности. Лицето му изразяваше по-скоро учудване, отколкото болка, сякаш не разбираше какво става.

Татко го погледна безучастно и каза:

— *Adios hombre malo.*^[2]

Грамадният мъж се сви на една страна.

Татко спокойно отиде в хола да види Резович и през рамо попита:

— Добре ли си, синко?

Приблжих се и заставах до него.

— Никога не съм се чувствал по-добре.

— Този тип възнамеряваше да убие всички ни.

— Да — съгласих се аз.

Макар да изпитваше непоносима болка, Резович успя да се ухили предизвикателно.

— Скоро ще го направя. Няма да стоя вечно в затвора.

— Имаш право. Няма — каза татко и му пръсна черепа.

След три минути в къщата влетя Дейв. Държеше пистолет. Татко и аз седяхме на дивана и кървахме. Дейв погледна труповете.

— Вие двамата не се шегувате.

— Онзи, който е ударил Кълън, е във ваната в банята. Почива си. Още е жив — рекох аз.

— Така ли да го оставя? — попита Дейв.

— Да. Мисля, че е дребна риба. Пък и може да размисли.

Дейв отиде да види Пейтън и след минута се върна.

— Две-три пластични операции и ще се оправи — каза той и огледа лицето ми. — Изглежда и ти се нуждаеш от няколко шева. Диас ли те подреди така?

Кимнах.

— Щеше ли да го пречукаш?

— Кой знае? Татко се намеси точно когато започвах да влизам във форма.

— Бащите никога не оставят децата си да се оправят сами, нали?

Татко се усмихна.

— Щях да го сторя, но имах да си връщам на онзи, едрия. Защо да се забавлява само Тайлър?

Дейв погледна окървавения труп в ъгъла.

— Изглежда на Диас никак не му е било забавно.

— Той се позабавлява преди това, докато ме биеше. Изкърти един от истинските ми зъби — каза татко и докосна челюстта си. — Искан ми се да го застрелям още веднъж.

— Не го прави — рече Дейв. — Ушите ми ще заглъхнат.
Дойде и Макелрой.

— Надявам се, че сте очисти́ли онзи негодник в ъгъла на къщата.
Той простреля много лошо Йорк.

— Съжалявам — казах аз.

— Проклетите му куршуми се забиха в колата ти като пирон в кашкавал. Единият прониза Йорк в белия дроб, другият — в бедрото. Лекарят се грижи за него. Видях навън Етъл и другото момченце. Къде е Кълън?

— Със сержант Мюлер. На западния склон. Събраха ли се хората ти?

— Всички, с изключение на Мюлер. Още не се е обадил.

— Батерията на радиопредавателя му е изтощена.

— Как разбра?

— Той ми каза. След като наръгах с нож онзи тъпак под навеса, извиках Мюлер. Той се появи от храстите и аз изпратих Кълън с него. Нагоре по хълма зад къщата.

Макелрой изглеждаше озадачен.

— И Мюлер ти е казал, че батерията на радиопредавателя му е изтощена?

Изведнъж ме обзе ужасно предчувствие.

— Намерихте ли петия човек? — попитах аз.

Макелрой поклати глава.

— Не. Помислихме, че е видял накъде вървят нещата и е офейкал.

Скочих и изревах:

— Как изглежда Мюлер?

— По дяволите! — изруга Дейв.

— Висок метър и осемдесет, не е много едър, русокос като повечето германци и...

Не чух останалото. Дейв и аз хукнахме към вратата.

[1] Майка ти е курва (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Сбогом, негоднико (исп.). — Б.пр. ↑

49.

Докато Макелрой разпределяше войниците си, Дейв и аз започнахме да търсим — първо там, където бях видял мнимия Мюлер да излиза от храстите и после отново да се скрива с Кълън. Трудно беше да намерим следа, защото килимът от паднали листа и клонки беше дебел, но тук-там личаха издйнически стъпки. Изминахме стотина метра и стигнахме до възвишение, откъдето се виждаше къщата. Там открихме прясно изкопана овална долчинка в пръстта. Беше отчасти скрита под листа и преплетени вейки.

— Онзи тип явно е свикнал с живота сред природата. Окопал се е в дупка, дори си е направил маскировка. Лежал е тук, покрит до носа, и по цял ден е наблюдавал къщата. Щом не е пушил и не е помръдвал, никой не е могъл да го забележи — рече Дейв.

— Да потърсим истинския Мюлер — предложих аз и обиколихме в кръг местността.

След две минути намерихме труп, съблечен по гащета и скрит в лавровите храсти. Зад лявото му ухо имаше малка дупка, по всяка вероятност от куршум, макар че можеше да е направена от дълъг, остър предмет като шило за разбиване на лед. Показах я на Дейв.

— Ако дупката е от куршум, онзи тип трябва да е използвал заглушител — каза той.

— Да. Изглежда от пистолет двајсет и втори калибър.

— Какво оръжие носеше, когато го видя?

— Карабина „М-16“. И нож, но не го огледах. Мислех за други неща.

— Ами тогава дупката може би не е от куршум.

— Или е оставил в гората пистолета със заглушител, когато е излязъл от храстите пред мен. Онова, което ме озадачава, е защо не ме уби още тогава или не се престори, че не ме чува.

— Вероятно Резович го е изпратил там да пази задната врата с инструкции да не стреля, освен ако не чуе стрелба. Ти си знаел, че Мюлер трябва да е някъде наоколо и онзи тип се е показал, когато си

го повикал, за да не се усъмниш, ако никой не се появи. Рискувал е, предполагайки, че не познаваш Мюлер. Не е знаел точно какво става в момента. След като е видял, че без усилия си очистил приятеля му, той вероятно се е надявал, че ще му подскажеш някак как стоят нещата.

— Направих много повече за него. Дадох му сина си за заложник. Картбланш да се измъкне.

— Не започвай да се самообвиняваш. Не е имало как да знаеш.

— Въпреки всичко глупостта ми извади Кълън от тигана и го запрати право в огъня.

— Да. Сигурно щеше да е по-добре да го качиш в натъпкания с експлозивни микробус и да нахлуеш в къщата, където по теб щяха да стрелят най-малко трима човека.

— Можех да го оставя при сержант Йорк.

— Аха, Йорк. Извинявай, но това не е ли същият сержант Йорк, за когото лекарят сега се грижи? Онзи, когото главорезът с карабината „М-16“ простреля, докато клечеше пред шибаната кола?

— Да вървим да търсим Кълън.

— Разбира се. Само се успокой.

В края на възвишението попаднахме на следа и тръгнахме по нея.

Двайсет минути търсихме, пълзейки на лакти и колене. Не намерихме нищо. Никаква нова следа, че оттам е минал някой. Върнахме се при долчинката в пръстта и започнахме отново, движейки се на северозапад във все по-широки кръгове.

Мина още половин час.

Нищо.

Направих няколко крачки, вторачил очи в земята...

... и го видях.

Яркочервен, леко разтопен на слънчевата светлина.

Там, върху камъка.

На лесно забележимо място.

Сърцето ми едва не спря.

Приближих се и го докоснах с пръст.

Желиран бонбон с формата на мече.

Дейв изтича до мен.

— Какво е това?

Протегнах ръка и му го показах.

— Момчето има ум като бърснач, а? — рече Дейв и възхитен поклати глава.

Аз не можех да говоря, защото в гърлото ми бе заседнала буца.

— Мечето лежи по гръб — успях да промълвя.

— Е, и?

— Главата е обърната натам — отговорих аз и посочих.

Дейв ме погледна недоверчиво.

— Тайлър, това вероятно е чиста случайност.

Поклатих глава.

След трийсетина метра забелязахме счупено клонче. Точно на височината на Кълън. Нещо, което той с лекота можеше да направи, без да привлече вниманието.

На десетина крачки по-нататък лежеше още едно бонбонено мече. Ушите му сочеха напред. На известно разстояние от него имаше купчина листа, разровени от детски крак, а после — друг бонбон.

И така нататък, и така нататък.

Докато стигнахме до скален масив, граничещ с борова гора. Там следите свършваха.

Напълно.

Може би мечетата му са се свършили, помислих аз.

Може би джобовете му са празни.

Може би похитителят го е хванал на местопрестъплението, уплаших се аз.

И се облях в студена пот.

50.

По-късно Кълън ми разказа, че бил уплашен през повечето време, но не през цялото. Войникът го сграбчил за китката, когато чул силен трясък в къщата и го накарал да бяга, колкото му държат краката. Нагоре по стръмния хълм. Паднал два пъти, но войникът го дръпнал и пак го накарал да тича. Ударил си коляното. Потекла кръв, но не плакал. Войникът непрекъснато се обръщал назад. Кълън го попитал защо го отвежда толкова надалеч. Нали бил обещал на баща му да стоят наблизко. Войникът му казал да млъкне, инак ще го цапардоса. Кълън се замислил как да остави съобщение, така че да го намеря, но нямал с какво да пише. Сетил се как съм го учил да проследява следа и какво да търси. Решил да остави следа и го сторил, когато войникът не гледал. Наближили телената ограда и войникът му казал да се провере отдолу, но да не я докосва, защото електричеството ще го убие. Кълън се проврял и докато войникът пълзъл под оградата, скочил надолу по хълма, паднал и се търкалял чак до къщата. Изцапал се и му се завил свят. Войникът хукнал подир него, но също паднал. Кълън го чул да казва лоши думи, затова изтичал в гората и се скрил. Видял как войникът слязъл долу и се чудел къде да го търси, но Кълън се бил уплашил, че е оставил следи, затова се шмугнал още по-навътре в гъсталака и тичал още малко. Спрял да си почине. Съблякъл панталона и ризата си и ги сложил на едно храстче, така че да прилича на малко момче. После пак хукнал. Стигнал до края на гората, където имало зелено поле с редица дървета по средата. Не знаел накъде да продължи, ако отиде дотам. После си спомнил, че в ниското има поток. Можел да слезе до потока и по него да отиде до къщата. Войникът нямало да го види там долу. Побягнал през полето, пак се проврял под телената ограда и се добрал до потока. Водата била много студена и стигала до коремчето му. Раната на крака го боляла. Камъните били хлъзгави. Паднал много пъти — веднъж на удареното си коляно — и малко плакал, защото силно го заболяло. Но никой не го видял. Излязъл от потока и се обърнал да види какво става. Войникът бил

далеч, но вървял в неговата посока. Кълън погледнал дали съм край къщата, но през дърветата не се виждало почти нищо. Хукнал натам, но се уплашил, че войникът може да го види. Отново нагазил във водата и продължил да върви, като се чудел какво да направи, ако войникът го хване. В ръката си държал малък сгъваем нож играчка тип „Швейцарска армия“, който майка му била подарила за четвъртия му рожден ден, но не знаел как да го използва, пък и мъжът бил много едър. Затова продължил да върви в студената планинска вода...

51.

„Щом намеря малкото лайно — помисли той, — ще му счупя врата. Шмугна се там долу.“

Мъжът видя високи треви, които бяха стъпкани и полегнаха встрани. Във влажната кал личаха малки стъпки, водещи към водата.

„По дяволите, колко е горещо.“

Той отпъди една конска муха. Бяха много. Да не говорим за пресните кравешки изпражнения с размера на възглавница. Мъжът съблече камуфлажното яке и го хвърли в храстите. На избелялата от пране оранжева фланелка пишеше:

НЕ ИЗЛИЗАМ С МОМИЧЕТА,
КОИТО УПОТРЕБЯВАТ ПЕТБУКВЕНИ ДУМИ:
НЕДЕЙ!
СТИГА!
ПУСНИ!

Той нагази във водата. Камъните бяха големи и коварно хлъзгави. Трябваше да стъпва предпазливо.

„Момчето не може да е отишло далеч. Сигурно се е уморило. Вероятно се крие някъде в храстите край брега. Ако не го намеря, Резович ще ме обеси.“

Изведнъж мъжът спря и съзря нещо кафяво. Бързо се обърна и посегна към пушката на рамото си.

„Шибан мармот.“

Животното пробяга три-четири метра и се скри в дупката си.

— Щом намеря хлапето и ще му откъсна ръката — процеди той на глас и присви очи. Челото му беше обляно в пот.

Не знаеше колко близо е до детето.

Не знаеше, че петгодишният Кълън Ванс се спотайва на пет метра от него сред високите треви край потока, трепери от страх, от

студ и от умора и се моли на Бога: „Моля те, Господи, не му позволявай да ме открие. Моля те, Господи...“.

Мъжът с оранжевата фланелка и начернено лице продължи да върви. Очите му се стрелкаха от бряг на бряг. Накрая изчезна зад завоя.

„Трябва да чакам...“ — повтаряше си наум Кълън, но вече не издържаше. Беше малък и нетърпелив. Изскочи от туфата и хукна по брега, мятайки кал по гърба си. Сърцето му биеше като на зверче. Къщата беше наблизно... Скоро щеше да бъде спасен...

В същия миг една ръка замахна и го удари по гърба, завъртя го и го повали на земята. Кълън падна тежко. Белите му дробове останаха без въздух. В очите му се четеше ням ужас. Войникът победоносно се наведе над него.

— Опиташ ли се да станеш, пак ще те ударя, така да знаеш, момче.

— Може би да, може би не — каза женски глас зад него.

Той се обърна и я видя. Беше мокра до кръста и държеше малък автоматичен пистолет.

„Виж ти. Тази тъпа кучка държи оръжието с две ръце. Не гледа ли телевизия?“

— Никога няма да ме уцелиш оттам — каза мъжът.

Жената направи пет крачки, докато той смъкваше пушката от рамото си, и попита:

— А оттук?

Сетне стреля в гърдите му.

Два пъти.

ЕПИЛОГ

Прегледаха Уеб и му дадоха успокоителни. Превързаха раните на татко. Закараха сержант Йорк в болницата „Джеферсън“ и откараха трупа на Мюлер. Дадоха ми хапче срещу болката в главата, която Резович ми бе причинил с пистолета си и Диас бе изострил с юмруците си.

Кълън се стопли и се нахрани. Единствената друга рана по тялото му, освен охлузеното коляно, беше порязването с формата на полумесец, когато главорезът, представил се за Мюлер, го бе повалил при потока. Хедър го бе носила през целия път до фермата. Дейв и аз чухме изстрелите и се срещнахме там.

— Татко! Хедър ме спаси! — радостно извика Кълън, когато ме видя и се хвърли в прегръдките ми.

Прегърнах го, целунах го и внимателно го прегледах. Накрая го притисках в обятията си толкова силно, че той изохка:

— Не мога да дишам!

Пуснах го на земята, но татко го сграбчи и също започна да го прегръща и целува. Етъл стоеше, потропваше с крак и чакаше реда си. Преоблякоха го в сухи дрехи и го сложиха да спи.

Макелрой се обади на няколко места. Дойдоха агенти на ФБР и стоически огледаха покритите с одеяла трупове. После се преместиха в хола. Задаваха въпроси и получаваха кратки, безпристрастни отговори. Накрая седнаха край масата в кухнята, пиха чай с лед и ядоха ябълков пай, показвайки, че са почти човешки същества.

Телефонирах на Фанър и му разказах достатъчно подробности, за да знае, че положението е овладяно.

— Уби ли Резович? — попита той.

— Не съвсем.

— Диас?

— Не.

— Никого ли не застреля?

— Резович, но само в коляното.

— Да не би да си изгубил способността си да се прицелваш?

— Бързах. Един друг човек е малко контузен.

— Ти ли го направи?

— Какво да кажа...

— Хубаво е да чуя, че не си мързелувал по време на събитията.

— О, съвсем не. Повозих се на микробус с пластичен експлозив, ходих в планината...

— На разходка ли?

— Не. Търсих един човек.

Седях на стария люлеещ се стол на Лорънс Гудал. Старецът ми липсваше. Укорявах се, че съм станал причина за смъртта му. Етъл излезе от кухнята и ми подаде чаша кафе. Благодарих ѝ. Тя застана пред мен и ме погледна.

— Той беше джентълмен, Господ да го благослови — каза тя. — И много те обичаше. Не се обвинявай. Главната ти грижа беше Кълън и това беше най-безопасното място, което знаеше.

Хванах ръката ѝ.

— Знам. Но това не помогна на Лорънс.

— Диас го застреля. Влезе и го уби. Ей така. Без причина. Лорънс падна на дивана, сложи ръка на коляното ми и се помъчи да стане. Опитах се да му помогна... После Резович стреля в него и Лорънс отново падна. Коленичих на пода да вдигна главата му. Баща ти изтича от стаята на Кълън и Диас го повали на пода. Лорънс видя това и се опита да стане да помогне. Но не можа. Придърпа ме към себе си и рече: „Кажки на Тайлър да не се самообвинява. Той не е виновен“. Сетне издъхна. Ето там. — Тя посочи мястото на пода и се разплака неудържимо. — В ръцете ми.

Погледна ме и аз стиснах пръстите ѝ.

— Лорънс имаше право. Ти не си виновен.

— Но вече го няма.

— Ти не го уби и духът му няма да намери покой, ако продължаваш да се самообвиняваш.

— Знам.

— Потъгувай малко, после си гледай живота — каза тя с посилен глас. — Заради Лорънс.

— Благодаря, Етъл — рекох аз и дълго се люлях на стола.

Много по-късно се появи Хедър. Седнахме на дивана и се хванахме за ръце. Тя ми предложи кока-кола. Отказах.

— Уеб спи ли? — попитах аз.

— Най-сетне заспа.

— Какво каза лекарят?

— Рано било да се определи дали му има нещо. Уеб не говореше с никого, докато не ме видя. Дори тогава беше сдържан. Слава богу, че не е в кома като онова момченце в „Клиентът“ на Гришам.

Кимнах. Търсех думи да я утеша, но бях емоционално изчерпан.

— Благодаря за Кълън.

— Удоволствието е мое — отговори тя и се облегна на мен. — Радвам се, че го видях да бяга из полето и сетне да навлиза в гората. Беше чист късмет. Бях тръгнала към пътя. После видях войника да тича след него и си помислих: „Какво става тук, по дяволите?“. Отидох да видя и нагазих в потока, защото не знаех какво да очаквам. Хрумна ми, че ще е добре да се приближа, без да издавам присъствието си. Когато видях, че онзи негодник удари Кълън и го заплаши, реших, че човекът не е от „Социална помощ“.

— Правилно.

— Предполагах, че ще се измъчвам, задето го убих.

— Не е ли така?

Хедър поклати глава.

— Той участва в отвличането на сина ми, уби двама човека и го видях да удря петгодишно дете. Явно смяташе да ме застреля с пушката си. Не. Фактът, че го убих, изобщо не ме безпокои.

Умълчахме се, наслаждавайки се на близостта си и на отшумяващото напрежение. Сетне Хедър рече:

— Обадох се на мама. Казах ѝ, че всичко е наред и скоро ще си бъдем вкъщи. Но нещата не са наред. Уеб е...

Тя не можа да продължи.

— Не се отчайвай. Ще направим всичко, което е по силите ни, за да му помогнем да го преживее.

— Представяш ли си? Обадил се на мама в три часа сутринта в деня, когато заминахме. Казал ѝ, че е добре и скоро ще я види. А сега...

Поколебах се за секунда, сетне попитах:

— Уеб се е обадил на майка ти в три часа сутринта?

— Казал й, че не може да заспи, а аз съм заминала за малко. Липсвало му семейството.

— Знае ли как да се обажда в друг град?

— Уеб винаги носи със себе си малък портфейл. Техният и моят телефон са записани там, в случай че се загуби в търговския център или другаде. Той обича да се обажда по телефона. Да ми покаже колко е голям.

Това обясняваше много неща. Чудех се как Резович ни е открил. Сега знаех. Той бе подслушвал телефонните линии, включително родителите на Хедър. Сетне е проследявал обажданията до източника им. Имал е необходимата апаратура и връзки.

Никога нямаше да го кажа на Хедър.

Всички си легнаха, а аз отново седнах на люлеещия се стол. Дейв дойде при мен и ми подаде чаша чай с лед. Ако всеки продължаваше да ме налива с ободряващи напитки, пикочният ми мехур нямаше да издържи.

— Е, не мина зле в края на краищата — каза той. — Само се питам как Резович е открил това място.

Разказах му какво съм научил.

— След всичкото онова внимателно планиране. — Той тъжно поклати глава. — Кой би помисли, че едно малко момче ще стане посред нощ, за да се обади на баба си и ще задейства поредица от събития, които ще доведат до смъртта на седем човека? Може би на осем.

— Йорк?

Той кимна.

— Макелрой току-що ми каза, че Йорк никак не е добре. Но още е рано да се каже нещо определено със сигурност.

— Нощта ще бъде дълга за онези хора.

— Как се чувстваш?

— Радвам се, че Кълън и татко са в безопасност. И Етъл.

— Боли ли те главата? Диас даде всичко от себе си.

— За известно време.

— Докато баща ти пое нещата в свои ръце.

Усмигнах се.

— Никога не закачай нечий син. Особено ако бащата има пушка.
Дейв също се ухили.

— И се намира наблизо. — Той протегна ръка и ме потупа по рамото. — Отивам да подремна. Ще дойдеш ли да ми разкажеш приказка?

Вдигнах крак да го ритна, но не улучих.

Час по-късно легнах до Кълън. Той спеше спокойно, дори похъркваше. Явно не сънуваше кошмари. Поне не в момента.

Надявах се никога да не сънува.

Беше ми дошло до гуша от неприятности.

И после, за пръв път от няколко седмици, заспах. Без пистолет под възглавницата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.